

ALQAB UL MASIH.

SCD
2982

Library of the Theological Seminary,

PRINCETON, N. J.

BT 201 .B763 1872
Brodhead, Augustus,
1831-1887. *Class of 1858*
Titles of Christ

Titles of Christ:

ALQÁB UL MASÍH.

JIS KO

Pádrí Aug. Brodhead Sábib

NE

URDU I MUALLA MEN TARJUMA KIYA.

ALLAHABAD:

PRINTED AT THE ALLAHABAD MISSION PRESS.

1872.

I h r i s t .

										<i>Safha.</i>
DÍBÁJA,	1
PAHLA BAB.										
MAIN HÚN,	<i>Yúh.</i> 8 : 58,	3
DUSRA BAB.										
ALFÁ AUR OMAGÁ,	<i>Mukásh.</i> 1 : 8,	7
TISRA BAB.										
Ṭsá,	<i>Aamál</i> 9 : 5,	13
CHAUTHA BAB.										
MASÍH,	<i>Yúh.</i> 4 : 25, 26,	19
PANCHWAN BAB.										
ḲHUDÁ KÁ BETÁ	}	<i>Yúh.</i> 9 : 35—37,	}	25
AUR IBN I ĀDAM,						<i>Matí</i> 16 : 13,				
CHHAṬHWAN BAB.										
ZINDAGÍ KÍ ROTÍ,	<i>Yúh.</i> 6 : 48,	30
SATWAN BAB.										
JAHÁN KÁ NÚR,	<i>Yúh.</i> 8 : 12,	36
AṬHWAN BAB.										
DARWÁZA,	<i>Yúh.</i> 10 : 9,	42
NAWAN BAB.										
ACHCHHÁ GARARIYÁ,	<i>Yúh.</i> 10 : 11,	47
DASWAN BAB.										
QIYÁMAT AUR ZINDAGÍ,	<i>Yúh.</i> 11 : 25, 26,	53
GYARAHWAN BAB.										
USTÁD AUR ḲHUDÁWAND,	<i>Yúh.</i> 13 : 13,	59
BARAHWAN BAB.										
RÁH AUR HAQQ AUR ZINDAGÍ,	<i>Yúh.</i> 14 : 6,	64
TERAHWAN BAB.										
ANGÚR KÁ DARAKHT,	<i>Yúh.</i> 15 : 1,	70
CHAUDAHWAN BAB.										
SUBH KÁ NÚRÁNÍ SITÁRA,	<i>Mukásh.</i> 22 : 16,	75

Titles of Christ.

ALQĀB UL MASĪH.

DI'BAJA.

KAHTE hain, ki hamāre Kḥudāwand Īsā Masīh ke laqab i jalīl, jo Pāk Nawishton men mundaraj hain, sau se ziyāda hain. Un men sab se pur-manī o dil-chasp wuh hain, jo us ne apne wāste ṭahráe, aur jin kā zikr Nae Ahd-nāma men hai. Kisī tawārīkh men ek qadīm shahr kā, jis kí shahr-panāh men sau darwāze the, tazkira hai. Īsā Masīh ke khitāb itne darwāzon ke mánind hain, jin se ham dákhil hoke, us kí sífāt aur āzmat par nigāh karen.

Agar ham in námon par, jo Masīh ne apne wāste ṭahráe hain, zarra gaur karen, to malúm karenge, ki un sabhon se yih kḥiyāl paidá hotá hai, ki wuh apne logon ke sáth taalluq rakhtá hai, aur un ke liye dúrandeshí o fikr kiyá kartá hai. Apní iláhí sífaton ke báis, hamará Kḥudāwand ham sabhon se wāqif hai. Wuh is kā muhtáj nahín, ki koí insán ke haqq men gawáhí de, kyúunki wuh áp jo kuchh ki insán men hai, jántá hai. Yuhan. 2: 25. Wuh hamárá máhiyat ko pahchántá hai, wuh yád rakhtá hai, ki ham mittí hain, Zab. 103: 14. Aláwa is ke, wuh hamárá sárá hájaton ke rafa karne ke qábil hai, aur filhaqíqat aisá dost hai, jaisá ki ham ko zarúr hai. Aur yih us ke fazl o rahmat kí ek dalíl hai, ki jab apní bábat

guftogú, aur apní marzí o faráiz kā bayán kartá hai, tab goyá hamāre dilon kí taraf mukhátib hotá hai, aur un sífaton aur kḥassiyaton ko záhir kartá hai, jin ke ham ko muataqid, aur shukrguzár rahná cháhiye. Nám i Īsá har zakḥm kā balsán, aur har ḍar kā dafaíya hai. Wuh Masīh hai, yāne, Kḥudá kí taraf se mamsúh, ki garíbon ko kḥush-kḥabará sunáe. Wuh hamárá bhúkhí aur martí jánon ke liye zindagí kí Rotí hai. Wuh is andherí aur gam-álúda dunyá kā Núr hai. Wuh aisá Darwāza hai, jis se ham salámatí aur ázádagí, aur kḥushí kí chaurí ráhon men dákhil ho sakte. Wuh achchhá Garariyá hai, jo apní bhe-ron ke wāste apní ján detá hai. Jab wuh áp ko “Qiyámat aur Zindagí” káhtá hai, tab dilgíron aur gamgínon ke wāste is men kaisí ham-dardí záhir hotí hai. Apní kaisí barí fikr o mahabbat dikhlátá hai, jab hamárá hidáyat ke wāste apne ko namúna ke taur par záhir kartá, aur farmátá hai, ki mujhe “Kḥudāwand aur Kḥáwind” jáno. Káhan us kā aisá mukhtasar bayán ho saktá hai, jaisá wuh áp bayán kartá hai, ki “Ráh aur haqq aur zindagí main hún?” Is se aur kaun sí achchhí misál hamárá itáāt, aur us ke lá-intihá fazl kí nisbat hogí, yāne, Main sachche angúr kā Da-

raḡht hún, aur kyá hí árám aur tasallí baḡhshnewálá kalám yih hai, jo Kitáb i Quds ke áḡhir menṁ mundaraj hai, ki “Subh ká núrání Sitára mainṁ hún.”

Yih sab ḡhitáb naḡhwat se ḡhálí haiṁ, is liye ki Masíh áṡ hí kahtá hai, “Chu-nánchi Ibn i Adam bhí is liye nahín áyá, ki ḡhidmat le, balki ḡhidmat kare.” Hán, is nám i álishán “MAIN HÚN,” menṁ, agarchi us ne Rabbání huqúq ko apne wáste ḡháss kiyá, tau bhí nám áṡ kaisá sáf o sáda hai; aur jab áṡ ko “Alfá aur Omagá” kahá, yih apní pare-shán kalísyá kí tasallí ke wáste kahá, aur is se us ne apne dukhí aur áfat-rasída bandonṁ ko yaqín karwáyá, ki jaisá mainṁ tumháre ímán ká shurú karnewálá hún, waisá hí us ká kámil karnewálá bhí húngá.

Jitne Masíh ke nám aur ḡhitáb haiṁ, so sab ke sab haqíqí haiṁ, na ki ḡhiyálí. Jo wuh áṡ ko kahtá, so darhaqíqat wuhí hai. Aksar náláiq ádmíonṁ ko bare bare laqab diye játe haiṁ; lekin jo ḡhitáb Baibal menṁ Masíh ko diye gae, wuh un ke qábil hai, aur agar jumla nám o laqab us ko diye jáenṁ, to wuh un sabhonṁ se bhí álá o afzal hai. Wuh kámil hai, balki Alláh bhí hai. Phir ádmíonṁ ke bare bare nám sirf unhínṁ ke liye mufíd hote, jinṁ ke liye rakhe gae haiṁ, par Masíh ke laqab us ke barguzídonṁ kí izzat aur naját ke nishán haiṁ. “Ḳhudáwand ká nám ek bará Burj hai, sádiq us menṁ daurtá hai, aur aman menṁ rahtá hai.” Amsál. 18: 10.

Aksar auqát ḡhushbúdár laqab o ḡhi-

táb se dimág i háfiza muṁttar hotá hai, maslan, Yaqúb, aur Dániel, aur Hizqiel ke wáste, yih nám, yane, Baitel, aur koh i Mizár, aur daryá i Kibár, kaisí achchhí yád diláte. Hamáre liye bhí un jaga-honṁ ke nám, jahánṁ koí nek ahwál wáqí húá, yá ham ko madad dí gaí, yá hamárá duá ká ḡháss jawáb milá, kyá hí azíz o qímatí haiṁ. Aur má báp, yá dost áshná, yá kisí ḡhádim-i-dín ke nám ke yád karne se bhí, agarchi wuh guzar gae honṁ, kaisí ḡhushí hásil hotí hai, ki goyá wuh guftogú kar rahe haiṁ.

Jab ki yih bát dunyawí muámalonṁ kí nisbat sach ṡahartí hai, to kyá us Dost kí nisbat, jo har waqt dostí rakhtá hai, aur jo musíbat ke dín ke liye paidá húá, sach na ṡahregí? Beshakk o shubha sach ṡahregí. Ímándár ke nazdík Masíh ke laqab aise haiṁ, jaisí latíf ítronṁ kí ḡhushbú, aur wuh barí ḡhushwaqtí se in námonṁ ke sáye tale baithtá hai, aur un ká phal us ke munh menṁ míṡhá lag-tá, Ḡaz. 2: 3. Jab apne aiyám i gu-zashta par nigáh kartá hai, tab us ko yih bát yád áttí, ki aksar auqát Rúh ul Quds kí maṛifat, Masíh ke laqabonṁ ne mujhe bahut tasallí, aur ḡhátir-jamaí baḡhshí, aur wuh merí ján ke wáste aise the, jaise sone ke seb jo munaqqash rúpe par jare honṁ, Ams. 25: 11. Ḳhudá kare, ki jis waqt ham Masíh ke nám o ḡhitábonṁ par gaur karenṁ, to Rúh i Pák kí tásir hamárá koshish par madad kare, táki jo is kitáb menṁ likhá jáe, wuh Masíh ke logonṁ kí tasallí ke barháne ká báis ho.

PAHLÁ BĀB.

“MAIN HUN.”

“Īsá ne unhen kahá, ki Main tum se sach sach kahtá hun: Peshtar us se ki Abirahám ho, main hún.” Yuh. 8: 58.

Ham farotaní aur adab kí ráh se, is khi-táb i jalíl par, jise Masíh ne apne waste rakhá, yane, peshtar ki Abirahám ho main hún, gaur karen. Is ká yih thík tarjuma nahín, jaisá baz mutarajjim kahte hain, ki Peshtar is se ki Abirahám thá, main thá. Is se Masíh kí hastí ká bhed, ki wuh Abirahám se peshtar thá, nikaltá hai, magar us ká Kḥudá honá nahín. Aur na yih tafsír bhí sáf hai, jise *Socinian* log karte hain, ki Peshtar ki Abirahám thá, main Kḥudá kí taraf se Masíh, aur Ustád aur Hádí muqarrar húa. Yih to sach hai, ki muqarrar húa, magar khi-táb i mazkúr ke mane is se ziyáda hai, is liye ki ajíb lafzon kí marifat, Masíh apne wáste wuh kháss nám rakhtá hai, jise Yahowáh ne Músá se bolte waqt apne liye thahráyá, ki “Main wuh hún, jo main hún, tú baní Isráel se yún kahiyo, ki wuh jo hai, us ne mujhe tumháre pás bhejá hai.”

Kḥudá ne bāpdádon par Kḥudá i Qádir ke nám se tajallí kí, aur Yahowáh ke nám se un par záhir na húa. Ab wuh ek nám rakhtá hai, jo is se bhí purmaní hai, yane, “Main hún, jo main hún.” Aur jab Kḥudáwand Īsá ne yih khi-táb apne wáste le liyá, to sáf záhir hai, ki us ne Kḥudá ke sáre huqúq aur ausáf apne liye thahráe.

“Main hún,” Is laqab se Masíh kí khud hastí murád hai. Maḥlúq jo hai, so az khud maujúd nahín, sirf Kḥudá hí mukhtár o wájib-ul-wajúd hai. Ham sab ke sab kam o besh, ek dúsre par ummed rakhte hain, koí ádmí sirf gurúr o ghamand kí ráh se apne liye yih nám, “Main hún,” rakh saktá hai. Sirf Musabbab-ul-asbáb hí ká haqq hai, ki kahe, “Main hún,” aur mere siwá aur koí na-

hín. Us kí qudrat i iláhí ke zuhúr beshakk ajíb hain. Agar ham rát ko, apní ánkhen utháke, ásmán par, aur chánd aur sitáron par, jo us ne banáe hain, nigáh karen, aur un kí kasrat aur dúrí, aur baráí par gaur karen, aur is par bhí liház karen, ki jaisá yahán ábádí hai, waisá hí wahán bhí ábád karne men Kḥudá ká karam o dánái záhir hogí, yahán tak ki yih sárí dunyáen zí-shúr maḥlúqon se, jo apne Kḥáliq kí hamd o saná kiyá karte hain, ábád hain, aur tab yih bare bare ajráam chhorkar, agar apní chhotí sí dunyá par nigáh karen, aur zamín aur hawá, aur samundar ke báshindon par támmul karen, aur apne dilí aur zátí hál par sochen, to Kḥudá kí khud hastí aur qudrat i bepáyán ká baḥúbí khiyál hamáre dil men paidá hogá, aur ham Dáúd ke sáth pukárenge, ki “Hamará Kḥudáwand buzurg, aur bará hí qádir hai; us ká fahm beintihá hai,” Zab. 147: 5.

Jab Īsá ne kahá, ki Peshtar ki Abirahám thá, main hún, tab us ne haqíqí hastí kí sifāt apne wáste lí. Sárá ikhtiyár ásmán men, aur zamín par, usí ká hai. Usí se sárí chízen maujúd hain, us men zindagí hai. Is gawáhí ke mutábíq maḥlúm hotá hai, ki us ne apne muajizon men be-páyán álá o mutlaq qudrat záhir kí. Chunánci korhí ko kahá, ki “Tú pák sáf ho,” aur fauran korh kí bímárí, jo sirf Kḥudá hí se dafá hotí hai, dafá húi. Phir us ke pánwon tale pání kí maujen munjamid hoke hamwár ho gain, jis par chalte hús us ne apne shágirdon ko, jo kámpte the, tasallí dí. Us kí zindagí-baḥsh qudrat ká, Baibal men tín jagah zikr hai. In tinoṁ muajizon men wuh ikhtiyár i iláhí se bolá. Us ká khud jí uthná bhí usí ke ikhtiyár men thá. “Main apní ján detá hún, táki main use pher lún. Koí shakhs use mujh se nahín letá, par main use áp se detá hún,” Yuhan. 10: 17, 18.

Masíh kí qudrat i iláhí se ímándár ko kyá hí taskín o tasallí paidá hotí hai. Wuh jo áp ko “Main hún” kahtá hai, ákhir tak un sabhon ko, jo us ke wasíle se Kḥudá ke huzúr men játe hain, bachá saktá hai. Wuh hamárá amánat kí us din tak hifázat kar saktá hai, 2 Tim. 1 : 12. Kyá Kḥudáwand ke nazdík koí bát mushkil hai? Kyá tú ázmáishon se dukhí, yá imtihánon se majbúr, yá rúhání dushmanon se mahsúr húa? Ísá ke kálám par takya kar, aur usí men apne wáste dilásá, aur tasallí hásil kar. Hirásán mat ho, ai kíre Yaqúb, main terá madadgár hún, aur Isráel ká Quddús, terá naját-denewálá hún, Yas. 41 : 14.

Is nám i jalíl, “Main hún, jo main hún” se, Kḥudá kí be-tabdílí jání játí hai. Sári dunyáwí chizon men tabdíl záhir hai. Phúl aur phal, aur ghás murjháte aur játe rahte hain. Insán áp sáya kí tarah játá rahtá, aur nahín thahartá, Aiyúb 14 : 2. Par hamárá Kḥudá gair-mutagaiyar hai, chunánchi likhá hai, ki “Main Kḥudáwand hún, main badaltá nahín.” Muddat há muddat lahren chatán ko máren, lekin chatán qáim rahegí, Kḥudá waisá hí chatán hai, aur us ká kám kámil hai. Azal se abad tak wuh Kḥudá hai, us ká iráda aur maslahat qáim rahegí, aur us ke dil ke soch pusht se leke pushton tak. Ísá Masíh gair-mutabaddil Bachánewálá hai. Wuh áp ko “Main hún” kahtá hai. Wuh kal, aur áj, aur abad tak eksán hai. Us sanad ko dekho, jise Púlus Rasúl ne Zabúr 101 : 24, 25 áyaton se nikálke Ibráníon ke pahle báb men darj kiyá hai.

Kḥudá ká pyár abadí hai, kahtá hai, ki “Main ne abadí ishq se tujhe pyár kiyá, is liye main ne barí cháh se tujhe khainchá hai,” Yar. 31 : 3. Wuh jinhen pyár kartá hai, unhen ákhir tak pyár kartá hai. Wuh kḥud kahtá hai, ki “Merí bheren merí áwáz

suntí hain, aur main unhen jántá hún, aur wuh mere píchhe chaltí hain, aur main unhen hamesha kí zindagí bakhsh-tá hún, aur wuh kabhí halák na hongí, aur koí unhen mere háth se chhín na legá,” Yuh. 10 : 27, 28. “Kyá yih ho saktá hai, ki koí aurat apne dúdh píte bachche ko bhúl jáe, aur apne rihm ke farzand par rahmat na kare? Hán, wuh sháyad bhúl jáe, par main tujhe na bhúlúngá,” Yas. 49 : 15. Masíh ke bháíon ke nám us ke háth par likhe hain, aur jaisá qímatí patthar afúd men yádgárá ke wáste the, (dekho Kḥurúj 28 : 2—12,) waisá hí ímándáron ke nám Masíh kí yád i abadí men munaqqash hain.

Aláwa is ke, is khitáb, yane, “Main hún jo main hún” men, Kḥudá kí hastí o ádat ke ajíb bhed záhir hain. “Kyá tú Alláh ká hál daryáft kartá hai, yá Qádir i mutlaq ke kamál ko pahunchtá hai? Wuh ásmán se únchá hai, tú kyá kar saktá? pátál se níchá hai, tú kyá jántá?” Aiyúb 11 : 7, 8. Sathattarwín Zabúr men do ajíb bayán hain, yane, us kí 19wín áyat men likhá hai, ki “Terí ráh daryá men hai, aur terí guzar bare páníon men; tere qadam ke naqsh ká surág malúm nahín.” Kḥudá ke muámale khásskar us ke logon ke sáth ek ráz hain, jo sirf áqibat men khulegá. Tis par bhí us ne apní barí rahmat se hamen is bhed kí kunjí dí hai; chunán-chí Zabúr i mazkúr kí terahwín áyat men likhá hai, ki “Ai Kḥudá, terí taríf maqdis men hai; kaun aisá bará Kḥudá hai, jaisá hamárá Kḥudá?” Ai ímándár, gam ke waqt maqdis men Kḥudá ká muntazir rah, aur us kí muqarrarí rasmon se, us kí buzurgí kar, aur jab tú safái aur sádagí se apne dil kí garaz apne Báp par záhir karegá, tab aisá hogá, ki wuh terí ráh ko roshan kar degá, aur jáhán tak tú páne ke qábil hogá, utná tujhe bakhsh degá, balki wuh is qadr ináyat

karegá, ki tú apní kam-i-atiqádí ke úpar sharmáegá, aur hilm ke sáth Kḥudá kí taraf rujú hoke, us ko pyár aur sijda kartá rahegá. Yih Ásaf ká hál thá, jo badkáron kí kámyábí par thokar khátá thá, lekin jab wuh maqdis men dákhl húa, aur un ká anjám samjhá, to yih bhed khul gayá. Kyá Ásaf ká sá hál bahutere ímándáron ká nahín hai, jab us ne kahá, ki Isí tarah main jáhil thá, aur nádán, main tere huzúr haiwán kí mánind thá. Aur kyá us ke sáth wuh yih bhí na kahenge, jaisá us ne kahá, ki Tab bhí main hamesha tere hí sáth thá, ki tú ne merá dahiná háth pakrá, tú apní maslahat se mujhe hidáyat karegá; bad us ke mujhe jalál men shámil kar legá. “Ásmán par kaun hai, jo merá hai, magar tú? aur zamín par koí nahín, jis ká main mushtáq hún, magar tú. Merá jism aur merá dil ghattá játá hai, par Kḥudá mere dil ká zor hai, aur merá abadí hissa hai.” Zab. 73: 22—26.

Masíh ke baze mumalon men bhí jab wuh ájizí kí hálát rakhtá thá, bará bhed záhir húa. Maslan, us Kanání aurat ke sáth, záhir men bataur sakhtí ke, nasíhat kí ráh se pesh áyá, Matí 15: 22—28. Phir thore arse tak, Sámari aurat ke sáth bhí yihí rawish jári rakhí, Yuhan. 4: 5—26. Phir jab us ne suná, ki Lázar bímár hai, tab do roz tak us ke pás nahín gayá. Us kí bahinon ko kaisá taajjub húa hogá, ki us ne báwasf buláe jáne ke, do din kí derí kí. Par Masíh ke ráz, harchand ki hamáarí aql se báhar hon, aur hamáarí dánist se baíd, tau bhí hamen is bát ká muataqid aur muqir rahná cháhiye, ki us ne hamen ráh i rást par chaláyá hai, aur yih, ki Kḥudáwand kí sári ráhen rahmat aur sadáqat hain.

“Main hún jo main hún.” Is laqab men púrí kifáyat bhí záhir hai. Wuh buzurg Kḥudá, jo khud-hast hai, hamáre wáste káfí hai. Hamen is kifáyat ke yaqín karáne ke liye wuh kahtá hai, ki

“Main hún.” Is kí bábat *Bishop Beveridge* kahtá hai, ki Jab hamáarí Kḥudáwand apne haqq men un báton ko záhir kiyá cháhtá hai, jo us ke makhlúq, aur khusúsan us kí ummat i kháss se taalluq rakhte hain, tab ap ko “Main hún” kahtá hai. Samajhná cháhiye, ki yih Kḥudá Báp, aur Kḥudá Bete, aur Kḥudá Rúh ul Quds, balki taslís kí nisbat kahá játá hai. Wuh yih nahín farmátá, ki Main apne logon ká núr, yá un kí zindagí, yá un ká burj, yá un kí táqat hún, balki sirf yih, ki “Main hún.” Pas goyá apná dastkhatt safed kágaz par kartá hai, táki us ke log jo cháhen so likhen. Maslan, kyá wuh nátawán hain? Masíh kahtá hai, ki Tawánái main hún. Bímár hain? Main sihat hún. Ranj men? Main tasallí hún. Kangál? Main daulat ká chashma hún. Marte húe? Zindagí main hún. Kyá wuh sári chizon ke muhtáj hain? Main sab kuchh hún. Insáf aur rahm, aur fazl, aur neki main hún. Jalál, khushnúdí, pákízagí, buzurgí, saádat, kámiliyat, kull kifáyat, Yahowáh main hún. Jo kuchh mere logon ke hál o tabíat ke liye sazáwár, yá un kí ruhon ke wáste pasandída hai, so hí main hún. Wuh jo sáf o pák, wuh jo achchhá aur khush hai, aur ímándár ke khush hone ke wáste mufíd, so hí main hún. Garaz, is laqab men Kḥudá apne taín aisá záhir kartá hai, jaisá sári khúbion ká chashma, aur hamen ijázat detá hai, ki apne wáste apní árzú, aur ihtiyáj ke mutábíq jo cháhen so len.

Jitne baní Isráel men dindár the, un ko is nám se barí tasallí húi. Faraún magrúr aur zálím bádsháh thá, jis kí marzí un ke haqq men sakht shara thí, aur jis ká gussa un ke liye maut thá. Barí barí faujen us kí farmánbardár thin, aur baní Isráel misl gulámon ke, zer i hukm hokar, asírí ke báis shikasta-khatir the. Tis par bhí un ká Kḥudá i buzurg “Main hún” thá, aur us kí qudrat i be-

páyán zálimon ko past kar saktí thí, aur ek wasíā zamín men, jahán dúdh aur shahd mauj mártá thá, unhen lá saktá thá. Kyá un ko asírí se riháí páne men shakk o shubha karná munásib thá? Nahín, un ká Kḥudá wuhí thá, jis ne farmáyá thá, ki “Main hún jo main hún :” us ká fahm lá-intihá hai, aur jo bát insán ko pechdár o mushkil ho, us ke nazdík sahal hai; sáre wáqiát us ke ikhtiyár men, aur sáre wasíle bhí us ke háth men hain.

Pas ai ímándáro, Īsá men jo wájib-ul-tazím hai, khush raho. Wuh Kḥudá i Qádir hai, jis ká pyár be-tabdíl, aur jis ke sáth be-niháyat hikmaten, dánáí o fazl kí hain. Tumháre dushman zoráwar aur badkḥwáh hon, Shaitán aur us kí guroh, dunyá aur us ke fareb, tumháre dil, aur un kí báqí kḥarábíán, sab milke tumhen rokná cháhen, par tau bhí kuchh dar nahín. Kḥudáwand men khush raho. Apne Shafíā i mubáarak kí lá-zawál qudrat men khushí karo, kyunki jo tumháre wáste hai, un sab se, jo tumháre barkḥiláf hain, bará hai. Wuh

tumháresáthe kabadí ahd men, jo sab chíz-on men murattab aur mahfúz hai, sharík húa. Us ne qímatí wade, jo tumhári hájat ke láiq hain, bakhshe hain; aur us ká kalám badal nahín saktá. Us kí maslahat qáim rahegí, aur us ke ahd ke mutábíq us ke logon kí naját pesh áegí. Tumhári ráh, agarchi ná-hamwár, aur pur-kḥwár ho, “mard i gamnák” kí ráh bhí aisí hí thí: tumháre chalne ke bahut se rukáo hon; mukḥálifat ke samundar, aur dushmanon ke lashkar tumhen gher len, aur tumhári halákat cháhen, par tau bhí tumhárá riháí denewálá zabardast hai, aur us kí dánáí behadd o be-páyán hai. Jis qadr tumháre dukh aur tasdíā sakht hon, aur tumhári ummed tárík, aur tumháre dushman muhíb, aur tumhári ráh band, isí qadr wuh nágahán, aur fath se tumhári madad ke wáste nazar áegá.

Pas kḥauf o dar ko jagah mat do. Īsá par takya rakho. Us ke muntazir raho; us kí tazím bajá láo; us se mahabbat rakho; us ke tábí raho. Shám ke waqt roshní hogí. - Wuh maut kí parchháín ko subh kar detá hai.

DÚSRÁ BÁB.

“ALFA AUR OMAGA.”

Khudáwand yun farmátá hai, ki “Main Alfá aur Omagá, awwal aur ákhir, jo hai aur thá, aur ánewálá hai, Qádir i Mutlaq hún.” Mukásh. 1 : 8.

Yúnání abjad men Alfá pahlá, aur Omagá ákhir harf hai. In ke miláne se laqab ke taur par, Ísá Masíh apní zát i Iláhí kí abadiyat kí tashríh kartá hai. Baze log Ísá kí ulúhiyat kí dalíl se, jo alfáz i mazkúr se miltí hai, inkár karte hain, aur kahte hain, ki Yih Báp ká kalám hai, Bete ká nahín. Par liház karná cháhiye, ki báb i mazkúr kí 7wín áyat men Ísá ke phir áne ká sáf zikr hai, yane, likhá hai, ki “Wuh bádalon par átá hai, aur har ek ánkx us ko dekhegi.” Is ke mutábíq rasúl i mulham duá kartá hai, ki A, aur sáre ímándár us kí duá par Amín kahte hain, yih kahkar, ki Ai Khudáwand Ísá A. Is garaz se, ki apne logon ko apne áne kí bábat yaqín karáe, Ísá kahtá hai, ki “Main Alfá aur Omagá, awwal aur ákhir, jo hai, aur thá, aur ánewálá hai, Qádir i Mutlaq hún.” Aláwa is ke kuchh shakk nahín, ki báb i mazkúr kí 11wín áyat men, Ísá mutakallim hai, yih kahkar, ki “Main Alfá aur Omagá, awwal aur ákhir hún, wg.,” kyúнки jab Yuhanná phirá, táki dekhe ki kis kí áwáz hai, to ek shakhs Ibn i Ádam sá dekhá, aur us ke jalál ke zuhúr se Yuhanná darne lagá. Chunánchi likhá hai, ki “Jab main ne use dekhá, tab us ke pánw par murda sá gir pará. Tab us ne apná dahná háth mujh par rakhá, aur bolá, ki Mat dar, main awwal o ákhir hún; aur wuhí hún, jo múá thá, aur zinda hún, aur dekh, main abad tak zinda hún, Amín, aur álam i gaib aur maut kí kunjíán mujh pás hain,” áyat 18. Aur dúsre báb kí áthwín áyat men likhá hai, ki “Wuh jo awwal o ákhir hai, aur múá thá, aur jiyá

hai, yih báten kahtá hai.” Pas sáf o záhir hai, ki maslúb húá, aur ásmán par charh gayá, Shafíá aur wuh jo pahlá aur ákhir kahlátá hai, ek hí hai.

Phir Mukáshafát ke ikkíswen báb kí chhathí áyat men, ásmání khushí o sádat ke bayán karne ke bad, Ísá kahtá hai, ki “Main Alfá aur Omagá, ibtidá aur intihá hún,” aur bad is ke wuh yih wada kartá hai, ki “Main us ko, jo pyásá hai, áb i hayát ke chashme se muft píne dúngá.” Ab is wade ko Masíh ke us kalám se muqábala karo, ki jab Íd ke pichhle din wuh khará húá, aur pukárke kahá, ki “Agar koí pyásá ho, mere pás áe aur píe,” aur phir Mukáshafát ke 22wen báb men likhá hai, ki “Main Alfá aur Omagá, ibtidá aur intihá, awwal o ákhir hún.” Mukásh. 22 : 13.

Ham ne is liye Mukáshafát kí kitáb ke chha maqámon ko pesh kiyá hai, kyúнки wuh sab ke sab sábit karte hain, ki Ísá Masíh sifat i abadiyat ko apní sifaton men shumár kartá hai, aur is liye bhí, ki in maqámon ke siwá aur tín jagahon par Yasáiyáh Nabí kí peshíngói se gaur karen. Yahowáh suwál kartá hai, ki “Kis ne is kám ko ágáz, aur anjám kiyá?” Wuh jo sári pushton ko ibtidá se talab kartá thá, main Khudáwand pahlá hún, aur pichhlon ke sáth main wuhí hún.” Yas. 41 : 4. Phir Khudáwand Isráel ká Bádsháh, aur us ká naját-denewálá Rabb ul afwáj yún farmátá hai, ki “Main awwal, aur main ákhir hún, mere siwá koí Khudá nahín.” Yas. 44 : 6. Phir farmátá hai, ki “Merí sun, ai Yaqúb, aur ai Isráel mere matlúb; main wuhí hún; main hí awwal, aur main hí ákhir hún.” Yas. 48 : 12. Har sáf dil parhnewálá qáil hogá, ki áyat i mazkúra men, jo boltá hai, so Yahowáh Rabb ul afwáj hai, aur is ká bhí inkár na karegá, ki Mukáshafát kí kitáb kí áyat i mausúfmen Khudáwand Ísá Masíh apní nisbat “pahlá aur ákhir” ká

laqab muqarrar kartá hai. Pas is se yih natíja nikaltá hai, ki Īsá Masíh jo Khudá ká Beṭá hai, apne Báp ká hamsar aur azalí hai.

Masíh kī ulúhiyat ká har ek sabút imándáron ke liye dilchasp o aẓíz hai. Jo bunyád Saihún men dālí játí hai, so bunyád i Iláhí hai. Īsá Khudá aur Naját-dihindá hai. Us ká kafára honá, aur us kī rástbází, aur us ká khud qurbán honá, rabbání hai. Kyá khúb, ki Masíh ká kafára bá-liyáqat, aur be-páyán tásír rakhtá hai, aur wuh apne logon ko kámil pákízagí detá hai, aur shariát ke dawé, jo ham par wájib-ul-adá hain, púre kartá hai, aur us dil ko, jo Rúh i Pák kī hidáyat karne se fikrmand hai, árám bakhshatá hai.

Daryáft karná lázim hai, ki Khudá-wand Īsá ke is laqab men, yane, “Main Alfá aur Omagá hún,” kyá nasíhat mundaraj hai. Yih laqab abadiyat kī ek misál hai. Abadiyat rakhná sirf Khudá hī kī sifat hai. Sári makhlúqát kī ibtidá hai, par Khudá kī nahín. Haiwán halák hote hain. Insán aur frishte baqá rakhte hain. Asmán ká Kháliq o Málik gairfání o nádídaní hai. Pas baqá kháss Khudá kī sifat nahín, par azaliyat o abadiyat, donon milke, us kī kháss sifaten hain. Masíh apne wáste in sifaton kī takhsís kartá hai, yane, kahtá hai, ki “Main Alfá aur Omagá hún.” “Ibtidá men Kalám thá, aur Kalám Khudá ke sáth thá, aur Kalám Khudá thá.” Yuh. 1 : 1. Aur Amsál kī kitáb ke áthwen báb men, dánish ke qálib men Masíh kahtá hai, ki “Main azal se muqarrar húi, zamín kī paidáish kī ibtidá se pahle, Main us waqt paidá húi, ki na gahráo the, aur na chashme, aur na páníon ke bare bare makán. Main paháron ke sábit hone se peshtar, aur tílon se áge khalq húi. Hanoz us ne na zamín banáí thí, na maidán, aur na dunyá ke khákon ká sir, main us waqt thí, ki us ne

ásmán banáe, aur samundar kī sath par iháta kiyá. Jis waqt ki us ne úpar kī taraf badlíon ko thahráyá, aur jis waqt us ne samundar ke chashmon ko zor bakhshá. Jis waqt us ne daryá kī hadd muqarrar kī, ki pání us ke hukmon se tájáuẓ na kare; jis waqt us ne zamín kī newen dálín, us waqt main us ke pás sání thí; aur main roz roz us kī khush-núdí thí, aur har waqt us ke huzúr men shádí kartí thí.”

Ham ko is bát par bakhúbí gaur karná cháhiye, ki Īsá Masíh álam men Alfá aur Omagá hai. “Sab chízen us se maujúd hún, aur koí chíz maujúd na thí, jo bagair us ke húi. Us se sári chízen, jo ásmán aur zamín par hain, dekhí aur andekhí, kyá takht, kyá kháwindián, kyá riyásaten, kyá mukhtárián, paidá kī gáin; sári chízen us se, aur us ke liye paidá hún. Ibtidá men us ne zamín kī bunyád dālí, aur ásmán us ke háth kī kárigarí hain.” Wuh paidáish ká “Alfá” hai, wuh zindagí ká sotá hai, aur usí se hayát ke chashme us kī sári milkiyat par phailte hain. Us ne aflák ko beshumár sitáron aur saiyáron ke sáth mamúr kiyá, aur un par, aur un men se kura i zamín par bhí, aísí tásír munaqqash kī hai, ki jis se thík thík taur par har ek apne apne mihwar par gardish kartá rahtá hai. Us ne is dunyá ko insán kī búd o básh ke liye banáyá hai, aur anwá anwá chízon se use árasta kiyá hai. Jumla nabátát, aur haiwánát, aur insán bhí kámil taur par Masíh se paidá hue. Ghás aur ság-pát ne us ke hukm ke mutábíq roídagí páí, aur darakht mewe láe, aur zamín tar o táza o sabz posh húi, aur insán badan o rúh ke sáth milke, kámiliyat men Khudá kī súrat par paidá huá.

Agarchi Khudá ne apne iráda i kháss se jahán men gunáh ko dakhil diyá, aur us gunáh se us kī dastkárí bigar gáí, balki yahán tak lanat phail gáí, ki hamáre bích men mihnát, aur be-árámí,

aur kánte aur úntkatáre, aur bímárián, aur kamzorián aur maut paidá húi, tau bhí har kahín ham Iṣá Masíh ke naqsh i pá ko, ki wuh paidáish ká Alfá aur Omagá hai, dekhte hain, kyúunki zamín par nekí, yá husn, yá mahabbat jo kuchh pái játí hai, usí se hai.

Phir gaur karo, ki Masíh se sárí chízen bahál hain, Qal. 1 : 17. Jo sab chízon ká Alfá, so un ká Omagá bhí hai. Jo Bání hai, so Dastgír, aur mutahammil bhí hai. Kyá insán kyá parinde, kyá machhlíán, balki ghás ká har ek shigúfa, aur dāne kí bálíán, aur mausim ke phal, aur kíre makore, jo sirf ghante bhar zinda rahte hain, yih sab Masíh ke banáe hūe hain, aur wuh un sábhon ko sambháltá hai. Jab Masíh zamín par áyá, tab samundar aur qabren aur bádál us ke tábi the, aur jab hashmat se pák firish-ton ke sáth áegá, to wuh apne ek kalima se apne sáre dushmanon ko qábú men láegá, aur apne aur apne logon kí shakl badlegá, aur unhen ásmán kí cháro taraf se ikatthá karegá, aur apní saltanat jo mahabbat aur salámatí, aur pákízagí kí hai, muqarrar karke, aur bádsháhon ká Bádsháh aur khudáwandon ká Khudá-wand hoke, sar i nau árasta kiye hūe álam par hamesha hukúmat karegá.

Phir, Iṣá Masíh álam ke intizám ká Alfá aur Omagá hai. Khudá ká intizám us kí hukúmat kí ajíb o bepáyán hikmat hai, jis se sárí wáqiát, khwáh chhote, khwáh barí hon, kalísyá kí bhalái aur Khudá ke jalál ke báis thahartí hain. Jab ki sára ikhtiyár, ásmán aur zamín ká, Masíh ko sompá gayá, to bilá-shakk, wuh intizám kí wáqiát par ikhtiyár rakhegá. Chúnki álam i gaib aur maut kí kunjíán us ke pás hain, to is se yih natíja nikaltá hai, ki wuh zindagí par bhí ikhtiyár rakhtá hai. Agar ásmán aur jahannam aur maut us ke tábi hain, to zindagí bhí, aur jo báten us se mutalliq hain, us ke háth men zarúr hongí.

Is khiyál se, ki Masíh álam ke intizám men iqtidár rakhtá hai, barí tasallí paidá hotí hai. Khudá ne barí tarbiyat ke sáth Yaqúb ko apní ráh men chaláyá. Yaqúb dardangez tajribe se gunáh kí sakhtí o karwáhat kí pahchán tak pahunchá, aur bár bár, Khudá ke lutf o karam par bharosá rakhke, hidáyat pái. Marte dam us ne Khudá ke intizám par yih gawáhí dí, ki Khudá jis ke sámhne mere báp Abirahám aur Izháq chale, aur wuh Khudá jis ne sárí umr, áj ke din tak, merí pásbání kí; aur wuh firishta, jis ne mujhe sárí baláon se bacháyá, in jawánon ko barkat de. Paid. 48 : 15, 16. Yúsuf ne bhí, apne hairán o pashemán bháion se kahá, ki Gamgín na ho, aur apne dilon men diqq mat ho, kyúunki Khudá ne tum se áge, jánen bacháne ke liye mujh ko bhejá. Paid. 45 : 5. Músá ne Isráelion ko farmáyá, ki Us sárí ráh ko yád rakhiyo, wuhí ráh, jahán Khudá-wand terá Khudá bayábán men, chálís baras tak tujh ko liye phirá, táki tujhe ájiz kare, aur tujhe ázmáe, aur tere dil kí bát daryáft kare. Istis. 8 : 2. Aur Yashú ne un se kahá, ki Un sárí achchhí báton men se, jo Khudáwand ne baní Isráel ke gharáne ko kahí thín, ek bát bhí faroguzásht na húi; sab kí sab púrí hún. Lázim hai, ki ímándár ko, jab yád áe, ki Khudáwand ne apne qadím logon ke sáth kaisá sulúk kiyá, wuh us ká shukr adá karen aur tasallípazír hon. Jo Yaqúb aur Yúsuf aur baní Isráel ká Dost aur Hádí thá, us ne wáda kiyá hai, ki Tá dam i marg tumhárá Dost o Hádí húngá. Iṣá Masíh áwwal hai, aur wuh bhí ákhir tak rahegá. Jo wáde agle zamáne ke muqaddason ke sáth kie gae, ab ke ímándáron ke liye bhí jári hain. Jis ne Yashú se kahá, ki Main na tujh se gáfil hoúngá, aur na tujhe chhorúngá, wuhí tum se kahtá hai, ki Main tumhen kabhí tark na karúngá. Khudá ke jitne wáde hain, sab ke sab Masíh se hain, aur

us se Amín hain, táki hamáre wasíle se Khudá ká jalál záhir ho.

Dunyá ke intizám men Masíh tumhárá Alfá aur Omagá hai. Wuh ibtidá se intihá ko záhir kartá hai. Tumhárá sárá ahwál us ke sámhne misl i áina hai. Mashaaqqaton ke bare bare daryá, jin se tumhen pár honá, aur mihnaton ke únche pahár, jin par tumhen charhná paregá, aur sarsabz maidán, jahán tum chain o áram páoge, aur sakht, dushwár-guzár ráhen, jin men hikmat i iláhi tumhen chaláegí, aur tum ko khátirjamái farmáegí, aur daryá i maut bhí, jis ke uchhalte hue páníon ke pár mahabbat i iláhi tum ko le pahuncháegí; yih sárá hál ágáz se anjám tak, us ne, jo Alfá aur Omagá hai, tumháre wáste muqarrar kiyá hai. Ai Masíhi, kyá tú ranj ke samundar men dúb gayá, aur tere sáre din gam aur taklíf men basar hote hain? Kyá tujh ko bímári ke bistar par letná pará hai? Kyá Khudá ne tere ghonsle ko hiláya hai? Istis. 32: 11. Kyá us ne terá ghar ujára, aur us kí díwáron ko torá, aur kambakhtí kí hawáon ko áne diyá, ki tere ghar ko tabáh karen? Kyá tú tanghál aur majbúr aur táráj kiyá gayá? Jab tú apne haqq men ánewáli duniyawí báton par nigáh kartá hai, to terí ummed táríki ke parde men chhip játí hai? Mat dar. Maut goyá zindagí ká rihm hai. Agar tú zinda Khudá ká farzand hai, to tere filhál ká tajriba rahm se bhará hai. Jis ne abad se leke tujhe pyár kiyá hai, azal tak tujhe pyár karegá, aur jab tú apne ghar par pahunches, to tujhe ráh kí taklíf yád na rahegí. Róm. 8: 18. Tere ímán aur bharosá ká Alfá terí khushí ká Omagá hogá.

Phir fazl ki tadbír men Isá Masíh “Alfá aur Omagá” hai. Fazl i iláhi ke izhár par jaisá Pák Nawishton men mundaraj hai, gaur karo. Masíh Baibal ká Alfá aur Omagá hai. Us ke haqq men Paidáish kí pahlí aur Mukáshafát kí ákhir áyat gawáhi detí hai. Baibal ilm i iláhi ká, aur

Injíl Baibal ká aur Isá Masíh Injíl ká markaz hai: usí men shariát i Músawí kí alámaten sáf púri hún, aur shara kí tarah tarah kí qurbánián usí par munhasir thín; us kí bábat nabíon ne áge se khabar dí, aur kátibán i Zabúr ne us kí hamd o saná kí. Rusúlon ne us kí peshhálí ká bayán kiyá, aur apne manádí karne aur likhne men yih tháná, ki Isá Masíh, aur us ke maslúb hone ke siwá, ham kuchh na jánenge.

Fazl kí tadbír ke ágáz, aur itmám, aur taraqqí par gaur karo. Is tadbír ká “Alfá” Masíh hai. Rahm ke bartan, yane, ímándár log, dunyá kí bunyád dálne se peshtar Masíh men chun liye gae, aur Báp kí taraf se us ko die gae, táki wuh us kí taríf ke wáste kháss ummat hon. Bargashtagí ke waqt men Shafíá ká wada Adam ke sáth kiyá gayá, chunánci qaríb chár hazár baras ke bad, yih wada anjám ko pahunchá. Gal. 4: 4; Yuh. 1: 14. Apní pák farmánbardári se, aur azkhud gunahgáron ke badle sazáyáb hokar, shariát ke tale, Masíh ne shariát ko buzurgí dí, aur use izzat bakshí. Wuh ap hamáre gunáhon ko, apne badan par utháke, salíb par charh gayá. Wuh phirke jiláyá gayá, táki ham rástbáz thahren. Wuh Khudá ke dahine, hamáre wáste sífárish kiyá kartá hai. Miyánjí hoke wuh apne karam se ham par barkaten názil kartá hai. Agar-chi wuh sári hukúmaton, aur ikhtiyáron, aur qudraton par sarfaráz húa, tau bhí apne logon ká hamdard aur Sardár bhái hai. Qadím se us ne apní kalísyá kí hifázat kí hai, aur us ko kabhi na chhorá. Jab Shaitán ká zor barhá, tab Masíh ke haqq men bahuteron ne gawáhi dí, ki Wuh wafádár hai. Hál ke zamáne men us ke gawáh barhte chale játe hain. Khádimán i dín dunyá kí hadd tak khushkhabarí pahuncháte hain. Chín aur Hindustán, aur Afríká ke mulkon men, aur samundar ke tápúon men, balki har mulk aur qaum men, Khudá apne kalám

ke wasíle se, apne wáste rástbází ke sitáre, aur jalál ke jawáhirát jama kiyá kartá hai. Aur Ísá, jo Shafíá hai, aur jis kí salíb har zamáne aur har iqlím men ímándáron ke wáste hamd o jalál ká báis thahrí, wuh bhí ánewálá hai, jaisá “Omaga,” aur jab wuh zuhúr men áegá, to kamzóri men nahín, balki qudrat ke sáth, aur pasthálí men nahín, par baráks is ke barí hashmat o shaukat ke sáth áegá, aur wuh phir mard i gamnák na hogá, balki apne logon, aur kull álam ká jalálí Bádsháh thahregá.

Phir fazl ke kám par jaisá ímándár ke tajribe o rawish se záhir hai, gaur karo. Masíh hamáre ímán ká “Alfá,” yane, us ká ágáz karnewálá hai. Dil ká mutawajjih honá, Kḥudá kí taraf, usí se hai. Masíh apní Rúh kí marifat ádmíon ke dil men boltá hai. Rúh i Pák muláimat aur qúwat se dilon par asar kartí hai. Chunánchi ádmí tarah tarah kí hálaton men buláe játe hain. Maslan, Samúel ne sone men Kḥudá kí áwáz suní, aur Husíá, jab dunyawí kám men mashgúl thá, aur Matí mahsúl lene ke kám men, aur Patras machhlí ke shikár ke waqt, aur Sulús ba-iráde zulm játe húe, aur Ludía daryá ke kináre duá karte húe, aur chor salíb hí par; sab ek hí Rúh se buláe gae. Kḥudá kí ráh men, jab koí pahlá qadam uthátá hai, to is kí táqat usí se miltí hai. Chunánchi likhá hai, ki “Koí shahks mujh pás á nahín saktá, magar jis hál ki Báp jis ne mujhe bhejá hai, use khainch láe.” Main ne tujhe hamesha ke pyár se pyár kiyá; isí liye main ne tujh par rahmat kusháda kí. Ham us se mahabbat rakhte hain, kyúunki pahle us ne ham se mahabbat rakhí. Terí qúwat ke din terí ummat husn i quds ke sáth razámandí ke hadiye hogí. Agar ham us chatán par, jis se taráshe gae hain, aur gár kí us kán par, jis se khode gae hain, nazar karen, to iqrár karná paregá, ki hamará yih tajriba húá hai, ki agar Kḥudá apní Rúh kí

marifat hamen na khainchtá, to ham kabhí us kí taraf rujú na hote.

Agar koí yih púchhe, ki Rúh kí áwáz aur tamíz kí áwáz men kyá farq hai, to jawáb yih hai, ki fahm o tamíz ákhirash kḥámosh ho játi hai, par Rúh kí áwáz yahán tak barhtí chali játi hai, ki jo ghamand aur sakht dil thá, pashemán hokar, pukárne lagtá hai, ki Main kyá karún, ki naját páún? Fahm gunáh ko rok saktá hai, yá faráiz ke bajá láne kí targíb de saktá hai, yá kisi kí is qadr goshmálí kar saktá hai, ki wuh náummed rahe, maslan, Yahúdah Iskaryúti ká yihí hál guzrá. Lekin Rúh ul Quds, gunáh kí bábat, is wáste nahín qáil kartí hai, ki koí náummed ho jáe, balki is liye, ki dil rástbází par qáim ho. Wuh is liye zakḥm kartí hai, ki phir shifá bakhshe. Wuh gunahgár ko muláimat aur zor se bhí dunyá se ásmán kí taraf khínchtí hai.

Pas Masíh hamáre tabdíl hone ká “Alfá” hai. Tum fazl ke sabab, ímán láke bach gae ho, aur yih tum se nahín, Kḥudá kí bakhsish hai. Afs. 2: 8. Jaisá ki pahlá qadam Masíh se hai, waisá hí aur sab qadam ásmání safar men, usí se honá cháhiye. Chunánchi likhá hai, ki “Jaisá tum ne Masíh Ísá Kḥudáwand ko qabúl kiyá, waisá hí us men chalo. Qul. 2: 6. Masíh se judá ham kuchh nahín kar sakte. Tauba karne, aur ímán láne, aur tábi hone, aur bardásht karne men, bagair Masíh ke, ham mahz bezor hain. Yih har roza talím hai.

Jab tak ásmán ko na pahunchen, dáimí ummed Masíh par rakhná sab se mubá-rak hál hai. Sirf tajribe aur imtihán karne se ján sakte hain, ki kyá kḥúb aur achchhí bát yih hai, ki har kám aur ihtiyáj aur áfat ke waqt Masíh ke pás jáen, jaisá larhá apne báp ke pás, aur ímán aur tábidári ke sáth apní fikr záhir karen. Apne kalám kí marifat wuh hamáre dilon se hanikalám hotá hai; apní muqarrarí rasmon men apná fazl ham ko

bakhshtá hai; aur apní hasín kárígari aur intizám ke ajíb kámon kī marifat ham par apne ko zāhir kartá hai. Bahar hál Masíh hamará sab kuchh hai: wuh hikmat, aur rástbāzī, aur pákízagī, aur khalásí hai. 1 Qur. 1: 30. Sádiqon kī rawish us chamknewále naiyar ke mánind hai, jo púre din tak roshan hotá chalá jātá hai. Ams. 4: 8. Sádiq apní ráh men qáim rahtá hai, Aiyúb 17: 9. Aur jab fazl ká kám púra hogá to Masíh jo hamáre ímán ká shurú karnewálá hai,

us ká kámil karnewálá hogá. Ákhir laráí men maut ke sáth, wuh hamará sáthí hogá, aur us kī chharí, aur us kī láthí hamen tasallí degí. Us ne ham ko zindagí kī táqat bakhsí hai: maut men bhí wnh hamen sambhálegá. Wuh hamáre takiye ko muláim karegá; aur hamáre sáre dushmanon ko dūr karegá, aur ákhir ko hamen hamáre aur apne abadí ghar men pahuncháegá, jahán hamesha ham us kī saná o taríf karte rahenge.

TÍS RÁ BÁB.

I S A .

Main Iśá hún.—Aam. 9 : 5.

Masíh ne do dafa apná yih nám i mu-báarak batláyá, pahle, bág men, apní giriftárí ke waqt, (Yuhán. 18 : 6,) aur phir, jab apne ásmání takht par se apne shágirdon ká khatra dekhkar, us ne Sulús ko, jo dhamkáne aur qatl kar-ne par dam mártá thá kahá, ki Ai Sulús, ai Sulús, tú mujhe kyún satátá hai. Sulús ne púchhá ki Ai Kḥudáwand tú kaun hai? Us ne jawáb diyá, ki Main Iśá hún, wg., Aamál 9 : 5.

Yih nám, yane, Iśá, Maryam ke há-mila hone ke waqt, frishte kí marifat rakhá gayá. Matí 1 : 18. Us kí maní yih hai, Bachánewálá. Tú us ká nám Iśá rakhegá, kyunki wuh apne logon ko un ke gunáhon se bacháegá. Matí 1 : 22, 23. Is peshkhabarí se yih natíja nikaltá hai, ki Iśá kí maní Kḥudá bachánewálá hai, aur yih natíja lafz i Iśá ke daryáft karne se mansúb kiyá játá hai. Iśá nám, nám i Yashú se mushtaaqq hai, al-garaz Ibráníon ke 4 : 8 men wuh Yashú nám se badal dálá gayá hai. Yashú nám se bhí bachánewálá murád hai. Yashú Masíh kí barí alámat thá. Maslan, Músá ne baní Isráel ko Yarden ke kináre tak pahuncháyá, aur Yashú ne un ko pár utárkar, Kanaán mulk men dákhil kar diyá. Phir Yashú Yarden ke darmiyán se khushkí kí ráh, baní Isráel ko pár le gayá, aur Kḥudáwand Iśá daryá i maut ke sailáb aur talátum men apne logon ko sambháltá hai, aur unhen sahíh o salámat kináre par lagátá hai. Phir Yashú kí marifat Kḥudá-shináson ne Kanaáníon par galba karke, un ká mulk mírás men páyá, aur Iśá ke wasíle se ham apne rúhání dushmanon ke úpar gálib hoke, bar waqt, us bádsháhat men jo dunyá kí paidáish ke peshtar se taiyár kí gaí, mírás páenge.

Lekin Iśá ke muqábale men yih alá-mat kyá qadr rakhtí hai? Wuh haqíqatan niháyat kamtar hai, balki is men aur us men zamín ásmán ká farq hai. Jo hifázat Yashú se milí, chand roza thí, par jo naját Iśá se hai, wuh abadí hai. Phir sirf ek qaum Yashú kí marifat bachí, par Iśá kí khátir dunyá ke sáre gharáne barkaten páte hain. Paid. 12 : 3. Phir apne burhápe ke waqt men Yashú ne marke apne bápádádon ke sáth árám kiyá, par Iśá murdon men se jí uthá, phir nahín marne ká; aur maut phir us par ikhtiyár nahín rakhtí. Róm. 6 : 9.

Ham daryáft karen, ki Iśá hamen kis chíz se, aur kis tarah bachátá hai, aur ki kis bát par hamárá naját munhasir hai.

Pahle, Iśá apne logon ko kis chíz se bachátá hai? Is ká jawáb yih hai, ki wuh unhen un ke gunáhon se, yane, gunáh ke ilzám, aur us ke zor, aur us ke fatwe se unhen bachátá hai. Gunáh ke ilzám ke sabab se ham Kḥudá ke gazab ke tale, aur us ke zor kí jihat se Shaitán kí giriftárí men, aur us ke fatwe ke báis jahannam ke láiq hain. Iśá Masíh, Kḥudá ke gazab, aur Shaitán kí zanjíron, aur jahannam ke azáb se apne logon ko bachátá hai. Haqíqatan wuh bacháne-wálá hai.

Gunáh khiláf i shara hai. 1 Yuh. 3 : 4. Us kí mazdúrí maut hai. Us ke sabab se Shaitán aur us kí guroh ásmán par se, aur hamáre pahle má báp bág i Adan se khárij kie gae. Us ke báis, túfán ke wasíle se, dunyá halák húi, aur Sadúm aur Amúrah bhasm ho gae. Gunáh ke sabab se Kanaání qaumen nest o nábúd hún, aur us ke báis baní Isráel aisí asíri men dále gae, ki wuh Masíh ke phir áne tak qáim rahegí, aur ab athárah sau baras se ziyáda guzre, ki Yahúdí, Kḥudá ke gazab men parkar, aise titar bitar ho gae, ki lanat aur hairání aur thatthe aur malá-mat ke báis húe. Yar. 29 : 18. Gunáh kí jihat se barí barí saltanaten zer hún.

Nínawah, aur Bábul, aur Parsepolis, aur Rúm us ke maglúb hokar shikast ho gae. Usí ke sabab Firaún Lál samundar men dúb gayá, aur Nabukhadnazar bádsháh ko haiwán ke mánind charná pará, aur Herodís kíron se mára gayá. Gunáh ke sabab se zamín, jo lanat se maglúb ho rahí hai, aur báwasf is ke kuchh husn rakhtí hai, bímárkháne kí mánind ban gaí, aur nauha aur zári aur wáwailá se bharí hai. Garaz gunáh ke báis dunyá gam se, aur dozaḥ náummedí se, mamúr húa.

Par agar tum gunáh kí burái aur kharábí bataur i mufassal samjho, to Kalvarí pahár par nigáh karo. Salíb par kaun khínchá játá hai? Us ke úpar kyá likhá hai? Yih likhá hai: “Ísá Násarí Yahúdion ká Bádsháh.” Suno, ai ásmáno, aur kán lagá ai zamín, Kḥudá ne jahán ko aisá pyár kiyá, ki apná iklautá Beṭá bakhshá. Jis ne Abirahám ke beṭe ko bacháya, apne pyáre ko dareg na kiyá. Jab ham dushman the, Masíh hamáre wáste múá, balki rástbáz náráston ke liye, ki wuh hamen Kḥudá ke pás pahuncháe. 1 Pat. 3: 18. Masíh i maslúb par liház karo. Us ke ján o badan ke bhárá dukhon par socho. Us kí ábadí buzurgí, aur us kí kámil pákízagí par gaur karo, aur tab us ke maslúb hone men tum gunáh ke ilzám, aur kharábí ká hisáb kar sakte ho, aur yih bhí ján sakte ho, ki taqdís i ilábí kí sab se barí misál aur mahabbati iláhí ká sab se bará kám Masíh kí maut men záhir húa.

Gunáh ek asírí hai. Burí ádaten aur khaslaten goyá zanjíren hain, jin se Shaitán apne giriftáron ko bándhtá hai. Akhiab ne, Kḥudáwand ke huzúr bádکاری karne ke liye apne ko bechá. 1 Sal. 21: 20. Gunahgár apní zanjíron ko banáte hain, aur apní hí halákat karte hain. Un par wáwailá hai, jo batálat kí tanábon se badí ko khínchte hain, aur khatá ko gárá kí rassí se. Yas. 6: 18. Gunáh ká zor barhtá chalá játá hai. Shurú men wuh aisá rahá hogá, jaisá

tágá, aur rafta rafta batálat kí tanáb ho gayá ho, aur bad chand arse ke khatá kí rassí ban játí hai. Rasúl ká kaisá khauf-nák bayán hai, ki khwáhish jab hámila húi, tab gunáh paidá kartí hai, aur gunáh jab tamámí tak pahunchá, maut ko jantá hai: Yaq. 1: 15, aur Nabí ká yih suwál kyá hí íbrat-angez hai, ki Kyá Kúshí ádmí apne chamṛe ko, yá chítá apne dágon ko badal saktá hai? Tab hí tum nekí kar sakoge, jin men badí karne kí ab ádat húi. Yar. 13: 23.

Gunáh se insán kí ján nátawán ho játí hai. Shahr i London ká ek Pádri Sáhib bayán kartá hai, ki Ek rát járe ke mausim men, jab hawá zor shor se chal rahí thí, ek shakhs ke pás, jo qaríb ul maut thá, aur jis ne apní zindagí bad ráhon men basar kí thí, mujhe jáne ká ittifáq húa. Wuh is bát men niháyat fikrmand thá, ki mere wáste panáh kí jagah kahán hai, aur main kyá karún táki náját paún. Main ne us se kahá ki Kḥudá se duá máng. Us ne aisá jawáb diyá jise main tá dam i marg na bhúlúngá, yane, Main is láiq nahín ki Kḥudá se duá mángún. Main gunáh men yahán tak phansá hún, ki duá nahín kar saktá. Main duá mángne ko nahín jántá, aur jo is ke siwá mere wáste koí dúsrá iláj nahín hai, to zarúr mujhe halák honá hogá. Yih gunáh i mamúlí ká hásil o anjám hai.

Phir gunáh apná fatwá apne sáth le áta hai. Us kí mazdúrí maut hai, balki maut jismání aur rúhání aur abadí. Adálat ke din na sirf shara balki gunahgár ap apná fatwá degá. Wuh, jis ne shádí ká libás na pahiná thá, bádsháh ke suwál se lá jawáb rahá. Matí 22: 11—13. Gunahgár ab aisí gaflat men pare húa hain, ki Kḥudá kí marzí ko bajá nahín láte hain, aur us waqt wuh aise qusúr-wár thahrenge, ki us ke huzúr men lá jawáb honge. Jab hákim yih faisala karegá, ki Mere sámhne se us hamesha kí ág men jáo, jo Shaitán aur us ke

firishton ke liye taiyār kī gai, tab gunahgār ko iqrār karnā paregā, ki Ai muqaddason ke Bādshāh terī rāhen rāst, aur durust hain. Mukāsh. 15: 3. Yahan jāhil log gunāh par hanste hain, magar āyanda ko, wuh un par hansegā. Qahr aur gazab aur ranj aur azāb un par hogā, ki gunahgār patāl men dāle jāenge, wuh sārī qaumen jo Kḥudā ko farāmosh kartī hain. Zab. 9: 17.

Īsā Masīh unhen jo us par imān lāte hain gunāh ke fatwe, aur us ke zor, aur us ke ilzām se bachātā hai. Ham zarra daryāft karen ki yih kyūnkar ho saktā hai.

Pahle, Masīh par imān lāke ham najāt pāne ke goyā mustahiqq hain. Is kā matlab yih hai, Kḥudā ne insān ko shariāt dī. Yih shariāt tabiāt Ilāhī kī naql, yane, pāk aur nek aur rāst thī. Kḥudā ne insān se kāmīl tābīdārī chāhī, yane, aisī tābīdārī chāhī, jo hamārī khushī aur us ke jalāl kā bāis thahre. Agar ādmī tābī na rahen, to un ko sazā pānā zarūr hai, aur is sazā se maut murād hai, chunānchi likhā hai, ki “Jo jān gunāh kartī hai, so hī maregī.” Hiz. 13: 4. Insān gunāh karke gir parā, aur nāfarmān hokar rūsiyāhī ke sāth, Kḥudā ke huzūr men, us kī rasāī mushkil, balki gair-mumkin hai. Kḥudā kā ādl is bāt kā dāwa rakhtā hai, ki fatwā anjām tak pahunchē, par rahm girgīrātā hūā minnat kartā hai, ki Gunahgār muāfi pāke bachjāen. Garaz insāf aur rahm ke darmiyān kyūnkar muwāfiqat ho saktī hai? Kyā wuh jo ālī o baland hai, apnī shariāt ko behurmat karegā, aur apne ādl ko tor degā? Yih gair-mumkin hai. To kyā hogā? Kyā yih zarūr hai, ki gunahgār pusht dar pusht azāb ke garhe men dāle jāen? Jo aisā ho, to Kḥudā kī rahmat kahān hai? Insān is hāl i pareshān men mubtalā the, aur un ke liye firishton aur tamām jahān men se koī madadgār nazar nahīn āyā. Lekin

Kḥudā kī kyā hī ājīb hikmat aur qudrat aur pyār hai, ki us ne yih bachāne kī tadbīr ijād kī, ki Īsā Masīh hamārā zāmin aur iwazī ho jāe. Us ne Bāp aur Rūh ul Quds ke sāth ahd bāndhā, ki muāiyan waqt par, main apnī Ulūhiyat ko insānī tabiāt ke sāth mujassam karke shariāt ke tābī hūngā, aur apne logon kī sazā apne upar uthā lūngā. Yih sab purā hūā. Us ne hamārī sūrat pakrī, aur aurat se paidā hoke shariāt kā tābī hūā. Gal. 4: 4. Us ne shariāt ko buzurgī dī, aur use izzat bakhshī, aur apne logon ke wāste kāmīl rāstbāzī hāsīl kī. Salīb par gunahgāron kā zāmin hoke, us ne apnī jān dī. Ham sab bheron kī mānind bhatak gae; ham men se har ek apnī rāh ko phirā, aur Kḥudāwand ne ham sabhon kī badkārī us par lādī. Yas. 53: 6. Kḥudā ne Masīh men hoke dunyā ko apne sāth yūn milā liyā, ki us ne un kī taqsiron ko un par hisāb na kiyā. Kyūnki us ne us ko jo gunāh se wāqif na thā, hamāre badle gunāh thahrāyā, tāki ham us ke sabab ilāhī rāstbāzī thahren. 2 Qur. 5: 19—21. Is ke mutābiq Masīh ne apnī duā men kahā, ki Main ne zamīn par terā jalāl zāhir kiyā hai, main us kām ko jo tū ne mujhe karne ko diyā hai, tamām kar chukā, Yuh. 17: 4; aur salīb par hoke fathyābī se kahā, ki Purā hūā. Īsā ne hamāre wāste najāt kā haqq kharīdā hai. Us ne Kḥudā kī sārī sifaton par izzat rakhī hai, aur pareshān, tabāhhāl gunahgāron kī sārī ihtiyājon ko rafa kiyā. Kḥudā kī us bakhshish par jo bayān se bāhar hai, shukr ho.

Lekin Masīh ne kafāra guzrāne se ham par aur bhī ziyādatar ihsān kiyā hai. Kaisā? Us par imān lāne se albatta āsmān kī mīrās miltī hai, magar is se kyā fāida, agar ham ko yih zarūrat ho, ki apne ko pāk aur āsmān men būd o bāsh karne ke lāiq thahrāen? Chāhiye, ki ham na sirf āsmān men dākhil hone ke mustahiqq hon, balki us kī shāistagī aur

liyáqat bhí hásil karen. Maslan, tumhárá koí larḱá ho, jise tum ne wabáí jagah men jāne se manaṁ kiyá ho, aur us se kahá, ki Jo tú us ke ḱhiláf karegá, to mere ghar se nikál diyá jáegá. Larḱá náfarmánbardárí kí ráh se wahán jáke wabá men par jāe. Pas wuh na faqat udúl-i-hukmí se ḱhatákár, balki wabá kí tásír se bímár bhí ho jáegá, aur agar tum us ko muáf karo, kyá wuh muáf hone se changá hogá? Hargiz nahín. Us ke liye na sirf báp kí muáfí, balki hakím kí madad bhí darkár hai, aur jo wabá men giriftár rahe, to us ko kyá fáida, ki apní milkiyat hásil kare? Isí tarah Masíh hamárá Tabíb hai. Hamárá bímárá gunáh hai. Masíh apní Rúh kí maṛifat hamáre gunáhon ko le játá hai, aur hamen naí farmánbardárí kí ráh par chalátá hai. Wuh ham men naí zindagí paidá kartá hai, ki ham usí men nae maḱhlúq hon. Afs. 4: 8. Rúh i Pák is sabab se dí játí hai, ki Īsá ne jalál páyá hai. Chunánchi Rasúl kahtá hai, ki “Kyúunki jab Ḳhudá ne ham se, jis waqt ki ham dushman the, apne Beṭe kí maut ke sabab se mel kiyá, pas ham ab mel pákar us kí zindagí ke sabab se kitná hí ziyáda bach jáenge.” Fazl i iláhí kí daulat o ḱhazáne par liház karo. Ḳhudá kí hikmat se is ajíb bandobast ká ágáz, aur us kí qudrat se us ká anjám nikaltá hai. Aur is par bhí gaur karo, ki Īsá ne insániyat kí maṛifat Ḳhudá kí marzí par chalkar dukh uṭháe, aur us kí ulúhiyat us ke tábi hone aur qurbán hone par, láintihá izzat aur martaba baḱhshtí hai. Dekho Kalvarí pahár par mihrbání aur amánatdárá mil gaí, sadáqat aur salámatí ne bos o kinár kiyá. Zab. 85: 11. Aur yih bhí ján lo, ki jinhen Masíh bachátá hai, unhen wuh pák sáf kartá hai; usí se gunáh kí sazá rafa hotí hai, aur us ká zor túṭ játá hai. Chunánchi likhá hai, ki “Un par, jo Masíh Īsá men hain, aur jism kí taur par nahín, balki Rúh kí taur par chalte

hain, sazá ká hukm nahín hai. Rúm. 8: 1.

Īsá Masíh se naját hásil karne kí ummed kin kin sababon par munhasar hai? In sababon par, yane, us ke waḁe, aur us kí qudrat, aur us kí mahabbat par.

Masíh ke waḁe se us par farz hai, ki sabhon ko, jo us par ímán láen, naját de. Us ne niháyat bare aur qímatí waḁon se, apne logon ko goyá, rihn rakhá hai. Kahtá hai, ki Ai tum logo, jo thake aur bare bojh se dabe ho, sab mere pás áo, ki main tumhen árám dúngá. Matí. 11: 28. Phir kahtá hai, ki Jo Beṭe par ímán látá hai, hamesha kí zindagí us kí hai. Yuh. 3: 36. Jo mere pás átá hai, main use hargiz nikál na dúngá. Yuh. 6: 37. Wuh jo sharír hai, apní ráh ko tark kare, aur badkirdár apne ḱhiyálon ko, aur Ḳhudáwand kí taraf phire, ki wuh us par rahm karegá, aur hamáre Ḳhudá kí taraf, ki wuh kasrat se afú karegá. Yas. 55: 7. Aise daḁe aur waḁe bahutáyat se Baibal men munda-raj hain, aur in se Masíh ap ko muqaiyad kartá hai. Wuh “Amín, sachchá, aur barhaqq gawáh hai.” Jab tak ásmán aur zamín ṭal na jáe, ek nuqta yá ek shosha Tauret ká hargiz na miṭegá, jab tak sab kuchh púrá na ho. Matí 5: 18. Kyá kabhí kisí ne us ko jhuthláyá hai? Nabúwaten jo púrí húín, is ká jawáb detí hain. Muqaddas log ásmán par se, aur ahl i ímán, jo zamín par hain, gawáhi dete hain. Ḳhudá ke kisí bande se púchho, aur wuh kyá jawáb degá? Kahegá, ki Háe, main ne hazáron martaba apne Ḳhudáwand se bewafái kí hai, par us ne mujh se kabhí bewafái na kí, aur kabhí mujhe náummed na kiyá, par baraks is ke, us ne merí ummed se ziyádatar inám farmáyá hai: Main is par muhr kar saktá hún, ki wuh wafádár hai. Kyá tú tálib i hayát hai, aur apne Shafíá se ḁartá hai? Mat ḁar: uṭh, wuh tujhe bulátá hai. Us ke daḁe aur waḁe ká zikr karke us ke

pás já, aur us par ímán láke apní dalíl kar, ki Ai Kḥudáwand tú ne mujh muflis, aur kamzor, aur kḥatákár ke sáth yih waḍa kiyá, ki tujhe bacháúngá: apne waḍe ko púrá kar. Tú ne kahá, ki Terí bhalái karúngá; waisá hí apne waqt par kar de.

Phir Masíḥ kí qudrat us ke waḍon ke púrá karne kí dalíl hai. Wuh apne logon ko un ke gunáhon se bacháne ke qábil hai. Kisí na kisí sabab se insán ke waḍe o intizám anjám tak na pahunche hon, par Masíḥ gair-mutabaddil Shafíʿa hai. Us kí qudrat i iláhí hai. Tálib-ud-dín ke liye yih barí tasallí kí bát hai. Agar-chi tumháre gunáh samundar ke ret se ziyáda, balki beshumár hon, tau bhí Ísá ká lahú sáre gunáh se pák sáf kartá hai. Burí aḍáten aur kḥaslaten tum par zanjíron se liptí hon, lekin Masíḥ gunáh par fath karne, aur Shaitán ko maglúb karne ke qábil hai. Chunánchi likhá hai, ki Merí taraf rujú láo, aur naját páo, ai zamín ke kináron ke sáre rahnewálo, ki Main Kḥudá hún, aur mere siwá koí nahín. Yas. 45: 22. Phir, Masíḥ kí mahabbat gunahgáron ke bacháne ke liye dalíl hai. Us ke pás na qudrat kí kamí hai na pyár kí. Wuh kḥud mahabbat hai. Chunánchi Kḥudáwand Yahowáh kahtá hai, ki Kyá mujhe us se kuchh shádmání hai, ki sharír mar jáe, aur is se nahín, ki wuh apní ráhon se báz áe, aur jíe? Hiz. 18: 23. Kis gáraz par wuh paigám i rahmat lekar dunyá men áyá? Gáraz yih hai, ki bhaṭke húon kí mahabbat ke sabab se us ne taklíf utháí. Kis wáste us ne ásmán ká jalál chhorke, aur insán ke darmiyán basar karke, muflisí aur tangí, aur hiqárat kí bardásht kí? Is wáste, ki gunahgáron ko pyár kiyá. Kis bát ne use targíb dí, ki kafára hoke salíb par ádmíon ke gunáh uthá le jáe? Pyár ne. Báis kyá hai, ki ásmán par wuh sifárish kiyá kartá hai? Mahabbat ke báis. Agar tum men se kisí ne duá mángí, aur apne dil ká matlab páyá, to

kis sabab se páyá? Is sabab se ki wuh gunahgáron se mahabbat rakhtá hai. Aur jo kám us ne auron ke wáste kiyá hai, so tumháre wáste bhí karegá? Us ne hargiz pashemán gunahgár se munh na moṛá, aur tum se bhí píṭh na pheregá. Us ke bacháne kí kḥushnúdí par shakk mat láo. Korhí ne us ko sijda kiyá, aur kahá, ki Ai Kḥudáwand, agar tú cháhe, to mujhe pák kar saktá hai, aur Ísá ne apná háth barháke us ko chhúá aur kahá, ki Main cháhtá hún, tú pák sáf ho. Wuhín us ká korh játá rahá. Matí 8: 3.

Agar Masíḥ gunahgáron ko bacháne na cháhtá, to un ke liye na martá. Agar tumhen bacháne na cháhtá, to auron ko bhí, jo tumháre mánind hain, na bachátá. Yih bát, ki tum áj hí tak zinda ho, us ke sabr aur rahm ká subút hai, aur us kí bardásht se maḷúm hai, ki wuh tumhen pyár kartá hai; pas tum ko har tarah se taqwíyat hai, ki us ke pás áo. Rúh aur dulhan kahtí hai, A, aur jo suntá hai, kahe; A, aur jo pyásá hai, áe; aur jo koí cháhe, áb i hayát muft le. Mukásh. 22: 17. Ísá kí amánatdárí, aur us kí qudrat, aur us kí mahabbat tumhen khínchtí hai, pas áo, sab kuchh taiyár hai.

Laqab i Ísá, Masíhí ke liye tasallí se bhará hai, is wáste, ki wuh us kí aglí kḥatáen, aur láchárí, aur naját kí barí qímat yád men látá hai. Jab zindagí i guzashta, yaṇe, wuh nahín, jo jism ke taur par balki wuh, jo Rúh ke taur par basar húí, yád átí hai, tab Ísá ká nám shírín aur dilchasp maḷúm hotá hai. Chunánchi likhá hai, ki Zindagí mere liye Masíḥ hai. Fil. 1: 21. Aur zindagí kí haqíqat záhir kartí hai, ki Ísá ká nám salámatí aur kḥushí ká lázawál sotá hai, aur ki us ne bahuterí ázmáishon ko dúr kiyá, aur bahutere ánsúon ko ponchhá, aur bahut sí musíbaton ko dafá kiyá hai, aur yih bhí záhir kartí hai, ki rúhání laráí ke waqt, Rúh-ul-Quds ne Ísá ká nám batáyá, aur áftáb ke tulú kí

mánind gunáh aur beitiqádí ke bádalon ko bithráyá; aur jab kisi kháss farz ne dil ko ghabráyá, tab Ísá ke nám se sab khauf játá rahá, aur farz ke adá karne kí táqat bakhshí gaí. Kabhí kabhí, jab Ísáí báham suhbat rakhte hain, tab Ísá ká nám muntashir itr sá hotá hai. Jis waqt us ne hamárá samajh o aql ko roshan kar diyá, aur Khudá ke Kalám ke wade apní bábat ham ko dikhláe, hamáre dil men josh áyá, aur ham ne cháhá ki wuh hamárá suhbat men rahá kare. Us kí dargáh men, aur us ke dastarkhwán par us ká nám kaisá míthá lagá. Aksar hamen yih kahná pará hai, ki yih maqám kuchh aur nahín, magar Bait-ul-láh, aur ásmán ká ástána hai. Paid. 28: 7. Merá mahbúb mujhe apne ziyáfat-kháne ke andar láyá, aur us ká wuh jhandá jo mujh par thá, ishq hai.

Khusúsan marte waqt, aur jánkaní kí hálát men Ísá ke nám kí khúbíán nazar átín. Wahán Khudá goyá apná darbár rakhtá hai, aur ham us ke huzúr men á pahunchte hain. Us waqt khaima i badan kí kuchh tanáben kat játí hain, aur kuchh lagí rahtín, par har chand ki záhiri insániyat nest hotí hai, lekin bátiní roz ba roz naí hotí játí hai. Aksar marte húc imándár ká zard chihra ásmání salámatí se jalwagar hai, aur un kí ánkhen aks i núr i iláhi se chamaktín. Agar koí us se púchhe, ki Kyá tú khush o bahál hai,

to wuh jawáb degá: ki Hán, Ísá men mian khush hún; Wuh merá, aur main us ká hún. Kyá maut se kuchh dar hai? Nahín, ki mere sáth Ísá hai, main badí se na darúngá; us kí chharí aur us kí láthí mujhe tasallí degí. Kyá terá bharosá terí mihnaton yá kámon par hai? Hargiz nahín, mere aamál, har chand ki záhir men nek hon, par gunáh kí álúdagí se pák nahín hain; merá sára bharosá aur merá sára tawakkul Ísá ke lahú aur rástbází par hai; wuh merí sári naját aur merí sári ummed hai.

Kaun yih na kahegá, ki Kásh, ki main sádiqon kí maut marún, aur merí aqibat un kí sí ho! Agar zindagí men Ísá ká nám míthá lagá, to marte dam kyá hí haláwat bakhshégá! Us waqt kyá hí achchhá soch yih hogá, ki Ísá merá hai, aur un ko kyá afsos, jo apne marte waqt andhere men atkal se chalte hain, ki sháyad Bachánewálá páen. Aur agar hamáre marte waqt, Ísá ke nám se, itní tasallí aur salámatí hogí, to us roz yih nám kyá khúb hogá, jab álam goyá ág se dard men hogá, ki nayá ásmán aur naí zamín bane; aur jab apná nám zindagí ke daftar men likhá páenge, to kis qadr apne Khudáwand kí hamd o saná kiyá karenge.

Ai parhnewále, kyá Masíh tere liye kuchh hai? Kyá tú us ko azíz jántá hai, aur us par bharosá rakhtá hai. Nahín to kyún nahín?

CHAUTHÁ BĀB.

MASHH.

“Aurat ne us se kahá, ki Main jāntí hūn, ki Masíh (jis ká tarjuma Kristus hai) átá hai; jab wuh áegá to hamen sab báton kí khabar degá. Isá ne us se kahá, ki Main jo tujh se boltá hūn, wuhí hūn. Yuhanná 4: 25, 26.”

Masíh aur Kristus in donon nám se mamsúh murád hai. *Masíh* lafz i Ibrání, yá lafz i Súrání, aur *Kristus* lafz i Yúnání hai. Sámari aurat ne kahá, ki Main jāntí, ki Masíh átá hai. Andriyás ne apne bhái se kahá, ki Ham ne Masíh ko páyá. Aurat i mazkúra aur Andriyás donon zabán i Súrání men bole, par Yuhanná ne Injíl ko zabán i Yúnání men likhá, is liye lafz i Súrání, yane, lafz i Masíh ko tarjuma kiyá. Chunánchi likhá hai, ki Aurat ne kahá, ki Main jāntí hūn, ki Masíh, (jis ká tarjuma Kristus hai,) átá hai, wg. Pas Masíh aur Kristus nám se ek hí murád hai. Yahúdion ke zamáne men, jab koí Kḥudá kí kḥidmat men dákhil hotá thá, to is rasm se, yane, sir par tel malne se, jis ko masah karná kahte, dákhil húa. Chunánchi zikr kiyá játá hai ki maqám i Baitel men Yaqúb ne ek patthar ká satún khará kiyá, aur us par tel dhálá aur kahá, ki yih patthar jo main ne sutún khará kiyá Kḥudá ká ghar hogá. Paid. 28: 18—22. Phir Músá ne khaime aur us ke sáre sámán par tel dhálke, Kḥudá i Qádir i Mutlaq kí kḥidmat ke liye unhen muqarrar kiyá. Isí tarah nabí, aur káhin, aur bádsháh bhí, apne uḥde par kḥáss kie játe the. Kḥudáwand Isá apní ummat ke Nabí, aur Káhin, aur Bádsháh hone par, aur apní kalísyá ke sir hone ke uḥde par tel se nabín, balki Rúh-ul-Quds se, aur ádmí ke háth se nahín, balki Kḥudá hí se mamsúh húa. Chunánchi apne pahle waz men, shahr i Násará men, us ne kahá, ki Kḥudá kí Rúh mujh men hai, us ne is liye mujhe Masíh kiyá, ki garíbon ko kḥushkhabarí

dún: mujh ko bhejá, ki shikasta-dilon ko durust karún, qaidion ko rihái, aur andhon ko bínái kí khabar sunáún, aur jo berion se gháyal hain, unhen chhuráún: aur Kḥudáwand ke sál i maqbúl kí manádí karún. Tab wuh unhen kahne lagá, ki Aj yih nawishta jo tum ne suná púra húa. Luqá. 4: 18—21. Aur Sámari aurat se bhí, us ne kahá, ki Main jo tujh se boltá hūn, Masíh hūn.

Ham Isá Násari ke Masíh hone kí dalílon par, jo us kí Kalísyá ko, us ke tinnon uḥde se miltí hain, gaur o tám-mul karen.

Jab Isá záhir húa, tab Yahúdion men us kí ámad kí kámil intizári thí. Yih intizári yahán tak phail rahí thí, ki gair-qaumen bhí Isá kí ráh tak rahí thín. Failbús ne Nathanáel se kahá, ki Jis ká zikr Músá ne Tauret men, aur nabion ne kiyá hai, ham ne use páyá. Yuh. 1: 45. Sámari aurat ne aksaron kí tawaqqu ko, yih kahtí húi, záhir kiyá, ki Main jāntí hūn, ki Masíh átá hai. Logon ne kahá, ki Masíh jab áegá, to koí na jánegá ki wuh kahán ká hai. Yuh. 7: 37. Aur shágirdon men se bazon ne kahá, ki Jab Masíh áegá, to kyá in se, jo us ne dikháe hain, ziyáda mujize dikhláegá? Yuh. 7: 31. Jab Yuhanná Baptismá denewálá manádí karne lagá, to sab log apne dil men kḥiyál karte the, ki kyá yih Masíh hai? Lúqá 3: 15. Siwá is ke, aur bahut sí dalílen is intizári kí, qábil bayán ke hain. Majúsion ke áne se malúm hotá hai, ki ahl i mashriq Isá kí ráh takte the, aur musannifán i mutabir kí gawáhi se sábit hotá hai, ki ahl i magrib men se bhí, bazon ko yih kḥiyál thá. Aur yih taajjub ká báis nahín, ki Kḥudá ke wáde, jo bápdládon ko kie gae, aur Músá kí peshkhabarí, aur nabuwaton kí wuh dháren, jo chha sau baras tak, yane, Samuel se leke Maláki tak, barábar bahtí rahín, aur jo kam o besh Masíh ke áne se mutalliq thín, Yahúdion

par qawí tásír karen. Bábul kí asírí ke bad bahutere Yahúdí Eshíá ke atráf aur mulk i Misr kí sarhaddon men rahte the, aur yih ek wasíla thá, jis se K̄hudá kí pahchán, aur ánewále Masíh ká intizár gair-qaumon men phailtá rahá. Phir Yahúdion ke dastúrat i kháss, aur un kí pák íbádat, aur muqaddas kitábon kí qadámat, aur K̄hudá ká ajíb tarah ká sulúk un ke bápádádon ke sáth, yih sab gair-qaumon ko, un kí talím aur tawaq-quon kí taraf rujú kartí thín. Aláwa is ke Masíh kí ámad kí nabúwatan isí waqt par mauqúf thín. Maslan, Dániel ne Masíh kí bábat sattar hafton, yá chár sau nawwe istiláhi baras kí peshíngói kí thí, aur is peshkhabarí ke mutábiq logon kí intizárá thík isí waqt par munhasir thí.

Phir Masíh ke mujize us kí risálat kí qawí dalíl hain. Chunánchi wuh kahtá hai, ki Jo kám main apne Báp ke nám se kartá hún, yih mere gawáh hain. Yuh. 10: 25. Us ke mujize mashhúr o marúf the; hazáron ne, jo kisé tarah fareb na khá sakte the, unhen dekhá; wuh alag alag jaghon men wáqi húe, aur qism qism ke, aur bahut se the. Jo log Masíh ke dushman the, so inkár na kar sake, ki yih qudrat i iláhi hai, magar kufurgoí kí ráh se kahá, ki Yih shaitání tásír se nikalte hain, aur tab Ísá ne un ká kufr yahán tak jhúthá kiyá, ki wuh lájawáb húe.

Phir Puráne Ahd-náma kí nabúwatan thík Ísá men, aur na kisé dúsre men púrí húi hain. Yahúdí log, jinhon ne us ko salíb par khínchá, in nabúwatan ke amánatdár húe, aur wuh barí hifázat ke sáth un kí khabargírí karte the. Chunánchi yaqín hai, ki Injíl ke ráqimon ne Puráne Ahd-náme ko is liye, ki us kí nabúwatan Ísá ke haqq men sábit karen, nahín bigará. Agar Masíh farebí hotá, to apne haqq men aisé nabúwatan na bayán kartá, jin se hiqárat, aur giriftárá

aur salíb par charhná, aur maut zarúr ho, jo aisé kartá to ahmaq thahartá, aur agar mumkin hotá, ki koí makkár, nám aur izzat ke hásil karne, aur apne mazhab ke phailáne ke liye in sab dukhon ko qabúl kare, to insáf karo, ki jab kám-yábí kí ummed aisé halkí ho, kyá koí apne ko aise bare khatre men dálegá? Us ke maslúb hone ke waqt us ke shágird kam the, aur aláwa is ke, sabhon ne us ko chhorá, aur sáre Yahúdí us ke dushman the. Aisé hálát men mumkin nahín hai, ki agar Ísá farebí hotá, to wuh ap ko salíb par somptá.

Lekin Ísá kí kho o khaslat se yih tuhmat, ki wuh makkár hai, bátil hai. Us ká chál chalan nek o pák thá, aur us ne apne dushmanon se kahá, ki Kaun tum men se mujh par gunáh sábit kartá hai? Yuh. 8: 46. Us kí pákízagí aur rástí us kí qudrat ke báis the. Baz log samajhte hain, ki agar nekí zamín par kabhí shakl pakre, aur mujassam ho, to kull insán fauran us ke áge jhukke use sijda karenge. Hác afsos, yih kaisí galatí hai! Aflátún ne, ádmion kí sharárat se khúb wáqif hoke, is khiyál ke baraks kahá, ki Agar nekí mujassam ho, to log us ko satáen, aur us par thúken, aur us kí ánkhen níkalen, aur use salíb par khíchen. Agarchi hakím i mazkúr ne Masíh se tín sau baras peshtar yih likhá, tau bhí wuh us kí kyá hí ajíb peshkhabarí hai.

Itní fursat nahín, ki Ísá ke Masíh hone kí aur dalíl láen, sirf mukhtasar taur par do ek subút likh chuke, aur agar koí shauq rakhe, to un kitábon ko mutála kare, jo is bát ke haqq men tahrír húi hain. Ham sirf Pák nawishte ke do ek maqám par gaur karenge. Paidáish ke 49: 10, men likhá hai, ki Na sibte Yahúdah se, na asá us ke páon men se játá rahegá, jab tak ki Sailá na áe, aur qaumen us kí farmánbardár hongí. Agar, Ísá sachchá Masíh aur sachchá Sailá

(yane, Sulh karānewálá) aur Kḥudá ká bhejá húa nahín hai, to aur koí aisá nahín ho saktá, kyúnci athárah sau baras se ziyáda guzre, jab se Yahúdah ká asá, aur un ke sáre mulkí aur díní intizám játe rahe. Aur yih dekhke, ki roz ba roz Iṣái dín har kahín phailtá chalá játá hai, koí is bát ká inkár nahín kar saktá, ki qaumen Masíh kí farmānbardár roz ba roz hotí játi hain. Phir Maláki Nabí kí kitáb ke tísre báb kí pahlí áyat men likhá hai, ki Dekho, main apne rasúl ko bhejúngá, aur wuh mere áge merí ráh ko dusrust karegá, aur wuh Kḥudáwand, jis kí talásh men tum ho, hán, Ahd ká rasúl, jis se tum khush ho, wuh apní haikal ko áegá, dekho, wuh yaqínan áegá, Rabb-ul-afwáj farmátá hai. Aur Hajjí Nabí kí kitáb men likhá hai, ki Main sári qaumon ko hilá dúngá, aur sári qaumon ká matlab bar áegá, aur main is ghar ko jalál se bhar dúngá, Rabb-ul-afwáj kahtá hai. Haj. 2: 7. In áyaton se Masíh ká zuhúr us haikal se, jo do-bára tamír húi, ilaqa rakhtá hai. “Main is ghar ko jalál se bhar dúngá.” Agar wuh sachchá Masíh nahín hai, to aur koí nahín ho saktá, kyúnci us ke ásmán par jáne ke chális baras ke bad haikal kharáb khasta húi, aur jab se Yahúdí paráganda hokar apní pareshání se Yahowáh kí sachái ko sábit kar rahe hain.

Phir Yaramiyáh Nabí ke 23: 5. men yih mundaraj hai, ki Dekh, wuh dín átá hai, Kḥudáwand kahtá hai, ki main Dáúd ke liye sádiq shákh utháúngá. Is se aur dúsre maqámon se bhí, malúm hotá hai, ki Masíh Dáúd ká betá hogá. Us waqt tak ki Iṣá paidá húa, Yahúdion ke nasab-náme barí hifázat se chale áte the. Injíl men Iṣá ke do nasab-náme hain, aur donon men us kí nasl, ek má kí taraf, aur dusrí Yúsuf kí, Dáúd se miltí hai.

Garaz, mujizon, aur nabúwaton, aur Iṣá kí rawishon kí dalíl ko chhorakar, Yahúdion kí pareshání o tabáhi i maujú-

da se, aur Iṣái dín ke phailte jáne se, ham aisí qawí dalílen páte hain, jin se sábit hotá hai, ki Iṣá wuhí Masíh, aur apní kalísyá ká masah kiyá húa Nabí, aur Káhin, aur Bádsháh hai. Yih zarúr, balki zaúrtar hai, ki har ek ímándár in gawáhion par bakhúbí gaur kartá rahe, táki har ek ko, jo us kí ummed kí bábat us se púchhe, farotaní aur adab se jawáb de, 1 Pat. 3: 15, aur ki mahabbat ke sáth wuh barkhíláf kahnewálon ko ilzám dene par qudrat rakhe. Aksar aisá bhí hotá hai, ki Shaitán hamen ázmátá hai, aur hamáre ímán kí bunyád ko mismár kiyá chahtá hai, aur cháhiye, ki us par fathyábí ke liye ham Pak Nawishton ke yih muámale, aur dalílen yád rakhen.

Kalísyá ke liye Masíh ke tinoñ uhdon kí taraf se barí barí barakaten jári hain.

Masíhsachchá Nabí hai. Qadím nabion ne Kḥudá se hukm páyá, ki Mere bargúzidon ko sikhláo, aur unhen dilásá aur targíb do, aur un ko áyanda kí báton kí bábat áge se kaho. Iṣá Masíh, Kḥudá kí taraf se ustád hoke áyá. Us ne áge se apní maut, aur jí uthne kí khabar dí, aur Yarúsalam kí gárat kí peshingoí kí, aur dunyá kí sarhaddon tak bhí, apní kalísyá ká ahwál bayán kiyá. Us par Músá kí yih peshingoí munhasir hai, ki Kḥudáwand terá Kḥudá, tere liye tere hí darmiyán se, tere hí bháion men se, mere mánindeknabíqáim karegá. Istis. 18: 15.

Ham Iṣá ko ustád samajhkar, us par gaur karen. Us kí talím kyá hí khúb o pasandída hai! Us ne zindagí aur baqá ko Injíl se roshan kar diyá. 2 Tim. 1: 10. Ímán kí zarúrat, aur hayát i abadí ke darwáze kí tangí, aur ráh kí sakráí, aur khud-shikaní kí qadr, aur duá, aur hosh-yári, aur farotaní, aur muáfí ke faráiz, yih sab us kí talím ke mazmún the. Us kí tamsílen bhí bahut dilchasp aur mufíd hain. Dáne ká khet, aur sosan, aur bíj boná, aur machhlion ká márná, us kí misálon men istímál húa karte. Aur

dekho, us ká kyá khúb akhláq i pasandída thá, jis se chhoton ke wáste muláimat, aur gangín ke liye hamdardí, aur khaufzadon ke wáste dilásá, aur mutaqidon kí taríf záhir kí. Us ká tákíd karná kaisá fáidamand, aur us kí sári nasíhaten, dánáí aur buzurgí, aur fazl se kyá hí munauwar thín. Yih kuchh taaj-jub nahín, ki Rúmí sipáhhí kahe, ki Hargiz kisé shakhs ne is ádmí ke mánind kalám nahín kahá. Yuh. 7 : 46. Aur jaisá ki us kí talím pák o khúb thí, waisá hí wuh khud hamáre liye pák aur kámil namúna baná. Wuh na sirf zabán, balki ráh o rawish se bhí nasíhat diyá kartá thá. Nirále men duá karne ke liye sawere uthá. Apne Báp kí marzí ko bajá láná apní khushí jántá. Kabhí bátíl aur bejá báten na boltá. Har kahín Khudá kí hikmat aur Khudá ká Kalám hoke, pák aur bebad, aur beaib, aur gunahgáron se judá rahá. Ibr. 7 : 26. Us kí suhbat logon ko pákízagí bakhshtí, aur zalálat se núrání banátí. Ek shakhs ke byáh men jákar, us ne apne jalál ko záhir kiyá. Jab jamáat ne cháhá, ki use sháhána libás pahináe, to wuh alag gayá. Ranj aur dukh utháne ke farzand ko wuh har waqt tasallí detá, aur mauqa pákar, garíb aur tanghál kí madad kartá thá.

Masíh kí nasíhat ke haqq men ímán-dáron kí kyá gawáhhí hai. Wuh us ke fazl aur sabr aur wafádárrí ke gawáh hain, aur is kalám par, ki wuh sach aur amánatdár hai, apní muhr kar sakte hain. Jab wuh apní Rúh kí marifat ham se bolá, to qudrat aur pyár ke sáth bolá, aur jab hamárrí ánkhen kholín, to us ke Kalám men ajáib o garáib dikhláí diye.

Kabhí kabhí wuh tambíh ke wasíle se hamen sikhlátá hai, aur tab us kí sári nasíhaten o talímen hamáre hál ke láiq hain. Khusúsan jo talím wuh apní dargáh men, aur apne mez par diyá kartá hai, wuh hamárrí pyásí jánon ke liye os kí tarah hai, aur hamen tar o táza aur

baromand banátí hai. Ai parhnewále, kyá yih terí gawáhhí hai? Nahín, to chakhná aur dekhná, ki Yahowáh khúb hai. Wuh adálat men farotanon kí hidáyat karegá; aur halímon ko apní ráh batláegá. Zab. 25 : 9.

Ísá Masíh rahím aur amín Sardár Káhin hai. Ibr. 2 : 17. Shariát ke tale káhin log, apne uhdé ke muqarrar hone par, pání se dhoe játe aur tel se mamsúh kie játe the. Khudáwand Ísá Masíh, Yardan men baptismá páne, aur Rúh-ul-Quds ke masah karne se, apne uhdé i kahánat ke wáste makhsús kiyá gayá. Láwíwálí kahánat ke kám khu-súsan tén tarah ke the, yane, qurbán charháná, aur sifárish karná, aur barakat dená. Masíh Káhin, aur qurbángáh, aur qurbán bhí thá. Us ne ap qurbán hone se gunáh ko nest kiyá. Qurbángáh us kí ulúhiyat, aur qurbání us kí insániyat, aur kahánat us kí in donon sifaton men mushtarak thí. Shariát kí qurbáníán bár bár húá kartí thín, par Masíh ne ek bár sabhon ke gunáhon ká bojh utháne ke liye ap ko guzráná. Ibr. 9 : 28. Phir shariát ke qurbán bailon aur bakron ke the, aur is qábil na thá, ki gunáhon ko mitáen, par Masíh hamáre gunáhon ko, apne badan par utháke, salíb par charh gayá. 1 Pat. 2 : 20. Wuh qurbáníán sab kháne píne, wg., ke sáth thín, Ibr. 9 : 10, par Masíh ká qurbán beqarár tamíz ko áram detá hai, aur pashemán gunahgár aur Khudá ke darmiyán sulh karátá hai, aur sáre gunáh se pák sáf kartá hai. Usí se har ek jo ímán látá hai, un sab báton se, jin se tum Músá kí shariát kí rú se begunáh nahín thahar sakte the, begunáh thahrtá hai. Amál 13 : 39.

Sardár káhin thorá sá lahú leke, use kafáre ke sarposh ke sámhne, aur usí par sát martaba chhirakkar, sonahle údsoz par se bakhúr ko guzráná kartá thá, aur dhúán ká muattar bádál Khudáwand ke

huzúr páktarín makán par charh játá thá. Hamará Sardár Káhin, ásmánon men, apne logon kí sífárish kartá hai, aur apní salíbí dukh aur maut ko záhir karke, apne Báp aur un ke Báp ke huzúr shafáat kiyá kartá hai. Jab sardár káhin páktarín makán se nikaltá thá, ki jamáat par barkat pahuncháe, to muqaddas libás pahin liyá kartá thá. Kḥudáwand Ísá Masíh bhí, jo hamará Sardár Káhin hai, jis din wuh áegá, ki apne muqaddason se jalál páe, aur apne sab ímándáron men taajjúb ká báis ho, tab jáh o jalál ká libás pahine hogá, aur hazáron hazár us kí kḥidmat men házir honge, aur lákhon lákh us ke áge khare honge; aur wuh apne logon ko kahegá, ki Ai mere Báp ke mubáarak logo, us bádsháhat ko, jo dunyá kí paidáish se tumháre liye taiyár kí gai, mírás men lo. Matí 25: 34.

Ísá Masíh apní kalísyá ká Bádsháh bhí, maḥsús aur mamsúh hai. Chunán-chi likhá hai, ki Main ne apne Bádsháh ko apne Koh i Muqaddas Saihún par qáim kiyá hai. Bádsháh honá Masíh ká kháss haqq hai. Yahowáh “Bádsháh” hai. Masíh Yahowáh ká “hamtá” hai, Zak. 13: 7, pas wuh az rú i ulúhiyat mustahiqq hai, ki saltanat i mutlaq kare. Wuh Báp kí ináyat se bhí, Bádsháh hai, kahtá hai, ki Ásmán aur zamín ká sára ikhtiyár mujhe diyá gayá, Matí 28: 18. Phir likhá hai, ki Tú ne un sab jismon par ikhtiyár diyá hai, táki wuh use sab ko, jinhen tú ne use bakḥshá, hamesha kí zindagí de. Yuh. 17: 2. Phir yih likhá hai, ki har ek jise Báp ne mujhe diyá hai, mujh pás áegá. Yuh. 6: 37. Wuh apne logon ko, apne lahú se, kharídkar un par saltanat kartá hai. Tum apne nahín ho, kyúнки tum dámon se kharíde gae. 1 Qur. 6: 19, 20. Phir Masíh fathyábí se Bádsháh hai, wuh rástí se adálat kartá aur lartá hai. Mukásh. 19: 11. Us ke galabon kí bábat Dáúd kahtá hai, ki Bádsháh ke dush-

manon ke dil men tere tír tez kie gae hain, ummaten tere tale girengí. Zab. 45: 5.

Algaraz, logon ke apne ko az-khud hawála karne se wuh Bádsháh hai. Us kí kḥidmat kámil ázádagí hai. Likhá hai, ki koí shakhs mere pás á nahín saktá, magar jis hál ki Báp, jis ne mujhe bhejá hai, use khainch láe. Is ke haqq men *Bishop Reynolds*, bayán kartá hai, ki Jaisá insání hikmat se aisí aisí tabái harkaten istíamál men átí hain, ki un se masnúi tásírat ká zahúr hotá hai, maslan, gharí men pahiyon kí tabái harakat se, ghante aur dam kí majází táqsím nikaltí hai, aur pan yá pawan chakkí men pání yá hawá kí harakat se anáj písá játá hai, waisá hí Qádir i Mutlaq kí ajíb hikmat i qudrat se insán ke dil par aisí tásíren hotí hain, ki wuh ázád rahte hain, lekin tau bhí Kḥudá kí taraf khínche játe hain. Naját páne ke wáste, harchand ki koí apní tabíat se naját ká kḥwáhán na ho, agar madad i Iláhí shámil hál hai, to rúh i fazl kí poshída o maḥfí tásír jo ánkhon ko kholtí, aur dil se pardá i gaflat ko uṭhátí, aur aql ko roshan karke targíb detí hai, use Masíh ke pás khínch láegí, aur tau bhí us ká Masíh ke pás áná bil-yaqín aisá hogá, ki goyá áp hí chalá áyá hai. Kḥudá kí buláhat men khínchná aur kḥud ba kḥud áná donon shámil hain. Báp khínchtá hai, aur insán kḥud ba kḥud átá hai. Pahle se fazl kí tásír, aur dúsre se us kí muláimat jání játí hai. Fazl zor se asar kartá hai, aur is wáste kahte, ki Kḥudá khínchtá hai, aur wuh hilm se bhí asar kartá hai, aur is liye kahte hain, ki gunahgár áp hí átá hai.

Shaitán dast-daráz balki wuh rúh hai, jo náfarmánbardár logon men tásír kartí hai. Afs. 2: 2. Masíh apní ummat ká mustahaqq Bádsháh hai. Áge yih ummat auron kí mánind Shaitán aur gunáh kí gulámí men thí, par ab apní ráh par pherke, aur Kḥudá par nigáh karke,

us ká yih iqrár hai, ki ai K̄hudáwand hamáre K̄hudá tere siwá aur k̄háwind ham par k̄hudáwandí karte the. Yas. 26 : 13. Us ne apní ko ek ahd men jo qáim hai, K̄hudá ko sompá, aur us ke tábi hoke us ko kyá hí qímatí huqúq mile hain. Masíh us ká Bádsháh hoke us kí hifázat kartá hai. Kalísyá Masíh ká tákistán hai, jise us ne apne lahú se k̄harídá, aur us kí bábat kahtá hai, ki Mabádá, use kuchh sadma pahunche, main rát aur din us kí k̄habardárá kartá hún. Jab dushman bárh kí mánind charh áenge, to K̄hudáwand kí Rúh us ke muqábil ek nishán khará karegí. Yas. 59 : 19. Masíh apne logon ká Bádsháh hai, aur un ko izzat ke laqab se muazzaz banátá. Us ke log gulám nahín, par dost, balki farzand hain. 1 Yuh. 3 : 2. Muláimat ke sabab “barre,” aur pákízagí ke báis “kabútar,” aur hikmat kí nisbat “sámp,” aur rúháníyat ke liház se un ko “uqáb” kahtá hai. Phaldárá ke báis wuh darakht hain, aur k̄hushbú ke sabab se gul. Wuh K̄hudá ke k̄háss khazáne aur qímatí jawáhirát hain. Wuh zamín ká “namak,” aur dunyá ká “núr” hain. “Sab jo unhen dekhenge iqrár karenge, ki yih wuh nasl hai, jise K̄hudáwand ne mubáarak kiyá hai. Yas. 61 : 9. Masíh apne logon ká Bádsháh hai, aur un ko bare bare inám bakhshtá hai. Yih inám khálí dunyawí mál o khazána nahín, kyúunki yih aksar un ko jo Masíh se judá hain diyá játá hai, par imándáron ko aisí daulat jo der pá hai, balki yahán fazl, aur áqibat men jalál miltá hai. Un ke dil us ke iqrár karne se az hadd masrúr hote hain. Us kí izzat un ke nazdík qímatí hai, aur us kí ráhen khúbí kí ráhen, aur us kí sárá rawishen salámatí kí hain. Ams. 4 : 17. Jab us se suhbat rakhte hain, yá us kí k̄hidmat men mashgúl hote hain, to un kí k̄hushí púrí hai, aur jab us ke nám ke báis ruswá hote hain, to un ko har tarah kí tasallí aur áram miltá hai. Us ke

hukmon ke hifz karne men bará hí ajr hai. Masíh ká yih haqq hai, ki har qaum, aur har firqe, aur k̄hándán ká Bádsháh ho. Ab aisá nahín hai, ab tak ham nahín dekhte, ki sab kuchh us ke qadmon tale kiyá hai. Sachchá Ísáí gair-qaumon kí beábrúí aur nádání, aur Mahammadíon ke tassub aur magrúrí, aur Yahúdíon kí sarkashí aur beítíqádí, aur námí Ísáí kí dunyáparastí aur ikhtiláf, aur k̄hásskar apní náshukrí aur sustí, aur apne dil kí báqí k̄harábíon ke úpar afsos kartá hai. Kyá hí k̄hushí o shádmání se wuh us waqt i mubáarak kí ráh taktá hai, jab sárá zamín K̄hudáwand kí hogí, aur sab ke sab chhote se bare tak us ko pahchánege. Masíhá yih din jaldí lá !

Hamáre K̄hudáwand ká yih suwál, yane, Masíh ke haqq men tumhárá kyá gumán hai? bare manshá ká hai. Cháhiye ki ham log yih suwál apne hí par áid karen. Ham Masíh ke haqq men kyá sochte hain? Kyá wuh hamárá Nabí, aur Káhin, aur Bádsháh hai? Ham us kí bábat kaise sochte hain? Mahabbat, aur shukrguzárá, aur taríf ke sáth, yá gaflat aur beparwái se?

Aur ek bará suwál yih hai, ki Hamáre haqq men Masíh kyá gumán kartá hai? Wuh dilon aur gurdon ko jánchtá hai, aur us kí ánkhen ág ke shuále kí mánind hain. Amál us ke áge jánche játe hain. 1. Sam. 2 : 3. Masíh hamárá bábat kyá sochtá hai? Cháhiye ki har parhnewálá táammul kare, aur púchhe, ki abhí Masíh mere haqq men kyá sochtá hai? K̄hudá ke huzúr men, aur apne hamesha jine kí nisbat main kyá hún? Kahán hún? Kahán játá hún? Ai Qádir i Mutlaq, merí taftísh kar, aur mere dil ko ján; mujhe ázmá, aur mere andeshon ko pahchán, aur dekh, agar mujh men k̄habásat kí ráh hai, aur hameshagí kí ráh men merí rahnumái kar. Zab. 139 : 23, 24.

PANCHWÁN BĀB.

KHUDA KA BETĀ AUR IBN I ADAM.

Īsá ne suná, ki unhon̄ ue use báhar nikál diyá, tab us ne use pákar kahá, ki Kyá tú K̄hudá ke Betē par ímán látá hai? Us ne jawáb men̄ kahá, Ai K̄hudáwand, wuh kaun hai, ki main̄ us par ímán láún? Īsá ne use kahá, Tú ne to use dekhá hai, aur jo tujh se boltá hai, wuhí hai. Yuh. 9: 35—37.

Aur Īsá ne Qaisariyá Fillippí kí sarhadd men̄ ákar, apne shágirdon̄ se púchhá, ki Log kyá kahte hain̄, ki Main̄ jo Ibn i Ádam hún, kaun hún? Matí 16: 13.

Jo maskan bayábán men̄ qáim kiyá gayá thá, (K̄hur. 40: 17—38) wuh Īsá ke jalál se munauwar thá. Us pák makán ke sáre sáman̄ ne us kí ulúhiyat aur insániyat ká bhí ishára kiyá. Us kí do jagahen̄, yāne, Quds, aur Quds-ul-aqdás, aur us ke takhte, sone se marhe hūe, aur us kí khákí zamín, aur báraunaq shámiyána, aur us kí qurbánián̄ aur bakhúr, yih sab K̄hudá-paraston̄ par zāhir karte the, ki Masíh i maúd, K̄hudá ká Betá aur Ibn i Ádam, donon̄ hai. Īsá ke K̄hudá hone par gaur karke lázim o zarúr hai, ki us kí insániyat par bhí taámmul karen̄. “Bil-ittifāq dīndārī ká bará bhed hai; K̄hudá jism men̄ zāhir húa.” 1 Tim. 3: 16. Pas tazím o takrím ke sáth, aur yih duá karke, ki tarbiyat i Iláhí páen̄, ham us par soch aur dhiyán karen̄, jo Dáúd kí “asl o nasl,” aur “mard i gamnák” aur “K̄hudá i zú-l-jalál” hai.

Qadím Yahúdion̄ ká yih itiqád thá, ki Masíh i maúd K̄hudá ká Betá hogá. Chunānchi Nathanáel ne iqrár kiyá, ki Ai Rabbí, tú K̄hudá ká Betá, tú Isráel ká Bádsháh hai. Yuh. 1: 49. Patras ne apní taraf se, aur dúsre rasúlon̄ kí taraf se bhí kahá, ki Tú Masíh, zinda K̄hudá ká Betá hai. Matí 16: 16. Phir, jab Masíh ne bazon̄ se kahá, ki Kyá tum bhí cháhte ho, ki chale jáo, tab Patras

ne jawáb diyá, ki Ai K̄hudáwand, ham kis ke pás jáen̄? hamesha kí zindagí kí bāten̄ to tere pás hain̄, aur ham to ímán láe hain̄, aur ján gae hain̄, ki tú zinda K̄hudá ká Betá, Masíh hai. Yuh. 6: 67—69. Aur jab Īsá ká muqaddama pesh húa, to sardár káhin ne kahá, ki Main̄ tujhe zinda K̄hudá kí qasam detá hún, ki agar tú Masíh K̄hudá ká Betá hai, to ham se kah. Īsá ne us se kahá, ki Hán, wuhí jo tú kahtá hai, balki main̄ tum se kahtá hún, ki is ke bad̄ tum Ibn i Ádam ko Qádir i Mutlaq kí dahní taraf baithe, aur ásmán ke bádalon̄ par áte dekhoge. Matí 26: 63, 64. Ayat i mazkúr men̄ Masíh ne apne wáste laqab i Ibn-ul-láh ká, aur aisá hí, aur jagah bhí dawá kiyá. Chunānchi us andhe ko, jis ne bínái páí thí, aur jise us ke iqrár ke báis Farísion̄ ne ibádat-khāne se nikál diyá thá, Masíh ne tasallí dí, aur wuh bát jo dánāon̄ aur aqlmandon̄ se chhipí hai, use us bechāre par zāhir kiyá, ki us ne us ko kahá, ki Tú ne use, (yāne, K̄hudá ke Betē ko) dekhá hai, aur jo tujh se boltá hai, wuhí hai. Yuh. 9: 35—37. Phir, jab Yahúdion̄ ne us par ilzám diyá, ki Tú kufr baktá hai, tab Īsá ne unhen̄ jawáb diyá, ki Kyá tumhārī shariát men̄ yih nahín̄ likhá hai, ki Main̄ ne kahá, ki Tum K̄hudá ho? Jab ki us ne unhen̄, jin ke pás K̄hudá ká Kalám áyá, K̄hudá kahá, aur mumkin nahín̄, ki Kitáb bátíl ho; tum use jise K̄hudá ne makhsús kiyá, aur jahán men̄ bhejá, kahte ho, ki Tú kufr baktá hai, ki main̄ ne kahá; Main̄ K̄hudá ká Betá hún? Yuh. 10: 34—36.

Ham kis mauqe men̄ Īsá ko K̄hudá ká Betá samjhen̄? Likhá hai, ki Paidáish ke waqt subh ke sitāre milke gāte the, aur sáre baní Alláh khushí ke máre lalkarte the, Aiyúb 38: 7, yāne, pák firishton̄ ne apne K̄háliq kí hamd o saná kí. Ádam K̄hudá ká betá kahlátá hai, aur ímándár K̄hudá ke farzand kahláte

hain, lekin jánná cháhiye, ki firishte paidáish ke taur par baní Alláh hain, aur ímándár lepálak hone se us ke farzand thaharte hain, par Ísá Masíh abadí tawallud kí ráh se Kḥudá ká Beṭá hai. Firishte aur insán sirf makhlúq hain, par Masíh sab chizon ká Bání hai. Ímán-dár peshtar bamanzile ajnabí aur dushman ke the, lekin Masíh ke lahú se wuh qarábat men dákhil húe, aur usí ke fazl se Kḥudá ke khándán men lepálak thahre. Ísá Masíh ibtidá se Báp ke sáth rahá, har waqt us ke huzúr men khush hotá hai, aur us ká hamsar aur abadí hai, balki us ke jalál kí raunaq, aur us kí máhiyat ká naqsh, aur us ká palauthá Beṭá wuhí hai. Ibr. 1 : 3.

Bahut sí sáf aur qawí dalílen hain, ki Ísá Kḥudá ká Beṭá, Báp ke sáth hamchasm, aur sári báton men barábar hai.

Pahle, Pák Nawishton kí kaifiyaton par, is bát ke haqq men gaur karo. Likhá hai, ki Ibtidá men Kḥudá ne ásmán aur zamín ko paidá kiyá. Paid. 1 : 1. Ibtidá men Kalám thá, aur Kalám Kḥudá ke sáth thá, aur Kalám Kḥudá thá. Yihí ibtidá men Kḥudá ke sáth thá. Sab chízen us se maujúd hún, aur koí chíz maujúd na thí, jo bagair us ke húi. Yuh. 1 : 13. Main aur Báp ek hún. Yuh. 10 : 30. Jism kí nisbat Masíh bhí unhín men se, yane, Isráelion men se thá, jo sab ká Kḥudá, hamesha mubarak hai. Amín. Róm. 9 : 5. Nabíon kí gawáhi Ísá kí ulúhiyat aur insániyat kí bábat, bahut sáf o roshan hai. Yashaiyáh kí nabúwat men yih mundaraj hai, ki Hamáre liye ek farzand tawallud hotá, aur ham ko ek pisar bakshshá játá, (dekho Yuh. 3 : 16), aur saltanat us ke kándhe par hai, aur wuh is nám se kahlátá hai, Ajíb, Mushír, Kḥudá i Qádir, Ab i Abdiyat, Sháh i Salámat. Yash. 9 : 5. Míkáh Nabí bhí kahtá hai, ki Ai Baitlaham Ifrátah, báwajúde ki tú Yahúdáh ke hazáron men chhotá hai,

tau bhí tujh men se mere liye wuh Shakhsh niklegá, (yih Masíh kí insániyat ká zikr hai), jo Isráel men hukumat karegá, aur us ká nikalná qadím se, aiyám-ul-azál se hai. Míkáh 5 : 2, 3. In ákhirí alfáz men us kí ulúhiyat ká zikr hai. Yaramiyáh Nabí farmátá hai, ki Dekh, wuh din áte hain, Kḥudáwand kahtá hai, ki main Dáúd ke liye sádiq shákh utháungá, (Yahán Masíh kí insániyat záhir hai), aur bádsháh bádsháhí karegá, aur iqbálmánd hogá, aur adálat o sadáqat zamín par karegá. Us ke dinon men Yahúdáh naját páegá, aur Isráel salámatí men sikúnat karegá; aur us ká nám yih rakhá jáegá, “Kḥudáwand hamári Sadáqat.” Yahán Masíh kí ulúhiyat sáf záhir hotí hai. Yar. 23 : 56.

Masíh ke mujize bhí us kí ulúhiyat ko sábit karte hain. In kí is khássiyaat ko dekho, ki wuh Masíh kí khud aur zátí qudrat se, aur na qudrat i mustáár se zuhúr men áe. Músá aur Iliyás aur Ilísá aur rasúlon ne Kḥudá kí qudrat se mujize dikhláe. Jaisá ki Pák Nawishton ke likhne se, wuh Kḥudá kí hikmat ke, aur logon ko hidáyat karne ke liye, us ke fazl ke wasíle thahre, waisá hí mujizon se wuh us ke hathyár bane, lekin Ísá apní khud-mukhtári aur qudrat i ulúhiyat se mujizon ko amal men láyá.

Phir us dalíl par jo Kḥudá aur Masíh ke námon aur sifaton aur kámon kí shirkat se paidá hotí hai, gaur karo.

Kitáb i Muqaddas men aise aise nám aur sifaten aur kám Yahowáh kí nisbat muqarrar kie gae, jo kháss usí kí shán ke láiq hain. Agar yihí nám aur kám Masíh ko bhí die jáen, to is ká natíja yih niklegá, ki wuh Kḥudá hai. Chunán-chi Bishop Beveridge kahtá hai, kí Baibal men Báp “Yahowáh” kahá gayá, aur Beṭá bhí. Yash. 1 : 3 : Hus. 1 : 7. Báp aur Beṭá donon Kḥudá kahláte hain. Yuh. 1 : 1. Ibtidá men Kalám thá, aur Kalám Kḥudá ke sáth thá, aur Kalám

Khudá thá. Is se murád hai, ki Masíh apní insániyat kí nisbat Khudá ke sáth thá; aur apní zát kí nisbat Khudá hí thá. Dekho Yuh. 22 : 28; Aam. 20 : 28; 1 Tim. 3 : 16. Báp “Alfá aur Omagá,” aur “Awwal o ákhir” hai: Yas. 41 : 4; 44 : 6; Bete ko bhí aisá hí kahte hain. Mukásh. 1 : 8, 17. Báp azal se abad tak hai, aur yih Bete kí bhí sifat hai, Yash. 9 : 6; Mukásh. 1 : 8. Báp Qádir i Mutlaq hai, aur Betá bhí, Ibr. 1 : 3. Har jagah házir honá Báp aur Bete donoñ kí sifat hai. Matí 8 : 20. Báp dáná o bíná hai, aur Betá bhí hamadání rakhtá hai. Yuh. 21 : 17. Báp Bání hai, aur Bete kí nisbat likhá gayá, ki us ne sári chízen maujúd kíñ. Yuh. 1 : 3. Sab chízon ká sambhálnewálá aur nigahbán Báp hai, aur Bete ke haqq men likhá hai, ki wuh sab kuchh apní qudrat ke kalám se sambháltá hai, aur us se sári chízen bahál rahtí hain. Ibr. 1 : 3; Qul. 1 : 17. Báp gunáh ko muáf kartá hai, aur Bete ko bhí muáf karne ká ikhtiyár hai. Matí 9 : 6.

Aláwa is ke, Khudá ká sá ilm Masíh men thá. Us ká kháná yih thá, ki apne bhejnewále kí marzí ko bajá láe, aur us ká kám púra kare. Yuh. 4 : 34. Kyá wuh butparastí kí ijázat detá? Agar koí kisí makhlúq ko sijda kare, to butparast thahre. Chunáñchi Patras ne Qurneliús ko kahá, ki Khare raho, main bhí to insán hún, aur isí tarah apní parastish karne se mana kiyá. Aamál 10 : 26. Us firishte ne bhí, jis ke páon par Yuhanná sijda karne ko girá, us se kahá, ki Khabardár, aisá na kar, kyúñki main terá aur nabíon ká jo tere bhái hain, aur un ká, jo is kitáb kí báten mánte hain, ham-khidmat hún, Khudá ko sijda kar. Mukásh. 22 : 9. Khudáwand Ísá ne kisí ko apní parastish se inkár na kiyá. Bad us waqt ke, ki wuh samundar par páon páon chalá, aur hawá ko dántá, us ke shágirdon ne áke, use yih kahte

húe sijda kiyá, ki Tú sach much Khudá ká Betá hai. Phir us andhe ne, jo Masíh se bíná húá, use sijda kiyá. Yuh. 9 : 38. Aur bhí aise aise muámale Baibal men marqúm hain, lekin tawálat ke khauf se yahán mauqúf rakhá.

Ab jánná cháhiye, ki agar Ísá sirf insán thá, to yih sijda karná butparastí thá, lekin kaun kahegá, ki Ísá ne butparastí ko jáiz rakhá. Tis par bhí us ne farmáyá, ki Sab Bete kí izzat karen, jis tarah se, ki Báp kí izzat karte hain. Yuh. 5 : 23. Aur ásmán par jáne ke waqt us ne hukm diyá, ki Tum jákar, sab qaumon ko Báp aur Bete aur Rúh-ul-Quds ke nám se baptisma deke shágird karo. Matí 28 : 19. Baptisma sijda karne se mutállíq hai, lekin tau bhí wuh Ísá ke nám se diyá játá hai. Pas yih natíja nikaltá hai, ki agar ham yih nahín báwar kar sakte hain, ki Ísá, jo Khudá kí taraf se ustád hoke áyá hai, butparastí ko ijád kare, to cháhiye, ki us ko ulúhiyat, aur qudrat, aur buzurgí, aur jalál men Báp aur Rúh-ul-Quds ká hamsar samjhen.

Ísá Masíh kí ulúhiyat kí talím se niháyat achchhí tasallí aur nasíhat paidá hotí hai. Agar kisí qadr Khudá ke Bete kí abadí buzurgí aur jalál hamáre soch aur kھیál men á sake, to Khudá kí mahabbat apne Bete ke bakhshne men, aur Masíh ká hilm o rahm hamáří naját ke haqq men niháyat azím hogá.

Jo naját Ísá ne kharídí, so Khudá hí ká kám hai. Us men Iláhí tásír aur Iláhí liyáqat bhí hai. Wuh Khudá ko izzat detí, aur insán ko bachátí hai. Koí shakhs jo sab se páktar ho, sirf apne faráiz ke bajá-áwarí kí liyáqat rakhtá hai, lekin auron ko nahín pák baná saktá, par Ísá, YAHOWÁH HAMÁRÍ SADÁQAT hai. Jis ko sirf apná bojh utháná gair-mumkin hai, wuh dúsre ke gunáhon ká bojh kyúñkar uthá saktá? Agar Ísá Khudá

na hotá, to dunyá ke gunáhon ke bojh tale dab martá. *Īsá Masīh* *Khudá* hoke “ákhir tak bachá saktá hai,” *Ibr.* 7 : 25, aur wuh aisí qábiliyat rakhtá hai, ki hamáre dushmanon par gálib ho, aur hamen shaitání ázmáishon se bachá de, aur hamárá sunkar, hamárá sári hájaton ko bar láe. Us men sára kamál bastá hai, *Qul.* 1 : 19, aur usí men sári hikmat, aur ilm, aur fazl, aur qudrat us ke logon ke liye rakhí gaí hai.

Īsá Masīh, *Khudá* ká *Beṭá*, áp ko *Ibn i Ādam* bhí kahtá hai. *Chunánchi* likhá hai, ki us ne kahá, ki *Ādmí* kyá kahte, ki main jo *Ibn i Ādam* hún, kaun hún. *Ibn i Ādam* bhí is liye nahín áyá, ki *khidmat* le, balki *khidmat* kare, aur apní ján bahuteron ke liye fidiye men de. *Ibn i Ādam* áyá hai, ki khoe húa ko dhúndhe aur bacháe. Ham ba nazar i gaur dekhen, ki *Īsá* ne aksar *khud* áp ko *khitáb* *Ibn i Ādam* ká diyá, par auron kí jánib se is nám ke sáth bahut kam mulaqqab húa. Us ne *khud* sáth dafa áp ko is laqab se mushtahir kiyá, par aur log sirf chha martaba us ke haqq men is nám ko apní zabán par láe. Ek dafa *Dániel* ne us ko *Ibn i Ādam* kahá. *Dan.* 7 : 13. *Stafanús* ne kahá, ki *Main* ásmán ko khulá, aur *Ibn i Ādam* ko *Khudá* ke dahne háth khará dekhtá hún. *Aamál* 7 : 56, aur *Yuhanná* kahtá hai, ki *Main* ne phirkar sone ke sáth shamadán dekhe, aur un sáth shamadánon ke bích ek shakhs, *Ibn i Ādam* sá dekhá, *Mukásh.* 1 : 12, 13, aur phir kahtá hai, ki *Main* ne nazar kí, aur kyá dekhá, ki ek safed badlí, aur us badlí par, koí *Ibn i Ādam* sá baithá thá. *Mukásh.* 14 : 14. *Masīh* kí *kháksári* aur farotání yih cháhtí thí, ki wuh áp ko *Ibn i Ādam* kahe, kyunki us ne áp ko past kiyá. *Fil* 2 : 7. Us ke rasúlon ko, jin ke nazdík wuh ba-martaba i azím thá, aur jinhon ne us ke jalál kí taraqqí ko barháná, apní zindagí ká natíja jáná, yih lázim na thá, ki is

náqis *khitáb* ke sáth us se mukhátib hon. *Khitáb* i mazkúr ke mane barí sharh o bayán rakhte hain. Baze log is *khitáb* se sirf yih samajhte hain, ki *Īsá* aurat kí nasl se, aur *Dáúd* ká *beṭá* thá. Aur baze yih jánte hain, ki *Īsá* ne farotání ke taur par apne wáste yih nám muqarrar kiyá. *Dean Trench* kahtá hai, ki *Masīh* is wáste *Ibn i Ādam* kahlátá hai, ki *ádmíon* men sirf wuhí kámil *ádmí* hai. *Insán*, gunáh kí tabáhi ke sabab, *insániyat* se *khárij* ho gae hain. *Shahr* i *Bábul* ke tilon aur daldalon, aur *shahr* i *Ninawe* ke *dhelon* ke haqq men, tum nahín kahoge, ki yih *Bábul*, aur yih *Ninawa* hai. Aur gunahgár, tabáhhál, ázárí, marte húa *insán* kí bábat, tum nahín kah sakte, ki yih sahíh o sálím *ádmí* hai. Jo *hakím* i *dána* *khawáss* i *ashiyá* se wáqif ho, wuh *makhlúqát* kí misál ke wáste kisí náqis chíz ko nahín, balki sab se kámil aur álá shai ko chun letá hai. Isí tarah *sáhib* i *mausúf* bayán kartá hai, ki sirf *Masīh* men kámil *insániyat* záhir húi; wuh dúsrá *ádmí* hai, jo pahle ke *barkhiláf* apná aslí darja aur sadárat rakhtá hai, balki wuh akelá sachchá aur kámil phúl hai, jo *insániyat* kí jar aur shákḥ se niklá hai.

Injíl men *Masīh* kí *insániyat* ke bahut se sabút hain. *Ráqim* i mazkúr *Bishop Beveridge* kahtá hai, ki *Jaisá* *Khudá* ká *Beṭá*, *Khudá* Báp ke sáth ham-zát, waisá hí wuh *insán* ke sáth bhí ham-zát hai, aur jo kuchh hamárá *insániyat* se iláqa rakhtá hai, wuh us kí *insániyat* se bhí rakhtá hai. Hamáre liye badan hai, us ke liye bhí thá. *Ibr.* 10 : 5, 10. Hamáre jism aur *khún* hain, aur yih us men bhí the. *Ibr.* 2 : 14. Hamáre háth páon hain, aur us ke bhí the. *Luqá* 24 : 9. Hamárá ján hai, aur us kí bhí thí. *Matí* 26 : 38. *Jaisá* ham ko waisá hí us ko bhí bhúkh thí. *Matí* 4 : 2. Wuh hamárá mánind thak jáyá kartá thá, *Yuh.* 4 : 6, aur *jaisá* ham

kabhí gamgín aur dilgír hote hain, wuh bhí hotá thá. Mar. 14: 33. Hamáre mánind wuh qadd aur ilm men barhá. Lúqá. 3: 52, aur jaisá ham ko marná hai, wuh bhí múá. Yuh. 19: 30. Isí tarah gunáh ke siwá, wuh hamáre mánind sáre báton men ázmáyá gayá. Ibr. 4: 15; aur 2: 17.

Khudáwand Ísá kí kaisí barí farotaní aur ájizí thí. Wuh daulatmand thá, aur tumháre wáste muflis ho gayá, táki ham us kí muflisí se daulatmand ho jáen. 2 Qur. 7: 9. Yahowáh ká rafíq insán baná: Kháliq makhlúq ho gayá. Yih bát kyá hí ajíb hai, ki Qádir i Mutlaq jism pakarke, aurat se paidá ho, aur yih, ki jo apní hí qudrat se sáre chízon ko sambháltá hai, aur jis men sáre ádmí chalte phirte aur maujúd hain, wuh áp hí apní má kí god men lete, aur yih, ki wuh larhá haikal men, Khudá kí hikmat ho, jis se álimon ne ilm páyá, aur yih, ki wuh ustád, jis ne rát ko Niqudemús ko talím dí, áp hí zamín par, aur ásmán men ho, chunánci likhá hai, ki koí ásmán par nahín gayá, siwá us shakhs ke, jo ásmán par se utrá, yane, Ibn i Ádam jo ásmán par hai. Yuh. 3: 15. Yuhanná ke pahle báb kí tísarí áyat men tín ajáibát ká zikr hai: pahle, “Wuh jahán men thá.” Is men Masíh kí insániyat kí farotaní dekho. “Aur jahán us se maujúd húa.” Is men us kí ulúhiyat kí buzurgí dekho. “Aur jahán ne use na jáná.” Yih sab se ajíbtar hai, ki

insán apne Kháliq aur Khudáwand ko na pahcháne. Dekho Yash. 1: 2, 3.

Ísá kí insániyat se us kí hamdardí jání játi hai. Hamára Sardár Káhin aisá nahín, jo hamáre sustion men hamdard na ho sake; balki gunáh ke siwá sáre báton men hamáre mánind ázmáyá gayá. Ibr. 4: 15. Khudáwand Ísá ne ádmí kí súrat lí, táki wuh imtihán se sabhon ke wáste hamdard ho. Wuh to haqíqatan “mard i gamnák” thá. Kyá ham kangál aur tanghál hain? Us ne kahá, ki Lomrion ke liye mánden, aur hawá ke parindon ke wáste basere hain, par Ibn i Ádam ke liye jagah nahín, jahán apná sir dhare. Matí 8: 20. Kyá ham aziyat aur ranjídagi men pare hain? Wuh Laazar kí qabr ke pás royá. Kyá Ísá ke báis ham ko sharm aur malámat kí bardásht karní parí? Us ne gunahgáron kí barí mukhálifat kí bardásht kí. Ibr. 12: 3. Kyá hamáre rúhání dushman hain? Us ne áp hí imtihán men parke dukh páyá, to wuh un kí jo imtihán men parte hain, madad kar saktá hai? Ibr. 2: 16. Wuh apní kalísyá ká sir hai; aur ham us ke azú hain. Ham us ke sáth ek hí hain. Masíh aur us ke muqaddason ke bích barí dilsozí hai. Sab kuchh aur sab men balki lákhon men núrpaikar wuh hai. Pas, azízo, yih yaqín karke ki wuh apná kám hamáre jánon men anjám tak pahuncháegá, ham apná sára bharosá usí par rakhen, aur apní ráh us par chhor den.

CHHAṬHWÁN BĀB.

ZINDAGÍ KÍ ROTÍ.

Zindagí kī rotī main hūn, Yuh. 6 : 48.

HAM ne Masīh ke un námon aur khitābon par gaur kiyā, jo shakhsī hain, yāne, wuh us kī shakhsiyat kī sifaton ko zāhir karte hain, aur us ko Kḥudā aur Insān donon thahrāte hain. Ab un laqabon par jo ba-manzila i shakhsī hone ke, tafsīlī hain, gaur karen. Hamārī kamzorī ke sabab se Masīh ne tarah tarah ki marūf chīzen leke, unhen laqab ke taur par apne liye thahrāyā, tāki ham un ke wasīle se āgāh hon, ki wuh ham se kyā nisbat rakhtā hai, aur us ke haqq men ham par kyā farz hai. Aise bayānī khitāb o laqab kḥasskar Yuhannā kī Injīl men mundaraj hain. Hawārī i mausūf, us guftogū ko jo Masīh apne shāgirdon ke sāth kiyā kartā thā, likh liyā kartā thā, aur us kī Injīl men wuh khitāb i jamīl jin par ham gaur karenge, yāne, “zindagí kī rotī,” aur “jahān kā nūr” aur “achchhā Garariyā” aur “qiyāmat aur zindagí” mundaraj hain.

“Main hūn wuh jītī rotī,” Yuh. 6 : 51. Isī tarah Kḥudāwand Īsā bayābān men mann kā bakhsnā apnī taraf nisbat kartā hai. Kahtā hai, ki Mūsā ne tumhen āsmānī rotī nahīn dī, balki merā Bāp tumhen sachchī āsmānī rotī detā hai, is liye ki Kḥudā kī rotī wuh hai, jo āsmān se utartī, aur jahān ko zindagí bakhshtī hai. Yuh. 6 : 32, 33. Mann Kḥudā kā inām thā. Kḥudā ne jahān ko aisā pyār kiyā, ki us ne apnā eklautā Betā bakhsā.” Yuh. 3 : 16. Mann Kḥudā ke rahm se diyā gayā, banī Isrāel us ke haqqdār na the, aur wuh sirf Kḥudā ke fazl se ināyat hūā. Agar banī Isrāel ba jāe is khāne ke, āsmān se āzāb i ilāhī ke muntazir hote to bajā hotā. Wuh khatā-kār bāgī the, aur apnī bad ītiqādī se kurkurāe. Chunānchi Kḥudā ne un

ko Misr se nikāl diyā ki bayābān men mar jāen. Wabāī mulk i Misr men ānā, aur Bahr i Qulzum se sahīh o salāmat pār ho jānā, aur ek ajīb o garīb Sutūn ke wasīle se, jō din ko un ke pīchhe, bashakl bādāl ke, aur rāt ko āge āge ba-sūrat shuāle ke rahā, un kī rahbarī karnā, (Kḥur. 13 : 21, 22,) unhon ne yih sab mājare dekhe, lekin tau bhī apnā tawakkul aur bharosā Kḥudā par nahīn rakhā. Jab wuh rotī jise wuh Misr se lāe the, kharch ho chukī, to wuh Mūsā aur Kḥudā par kurkurāne lage. Kḥudā kā taāmmul o fazl kyā hī ajīb hai, us ko jo rahm men ganī hai, pasand āyā, ki kore se nahīn, balki mahabbat se apne palauthon kī kurkurāhaton ko khāmosh kare. Us ke hukm ke bamūjib āsmān ne aisī khurāk, jo zamīn nahīn de saktī, bakhsī, aur bagair mihnāt o mashaqqat ke us ne apne logon ko bayābān kī ujār zamīn men rotī dī. Us ne ham par bhī apnī mahabbat yūn zāhir kī, ki jab ham gunāh karte jāte the, to Masīh hamāre wāste mūā. Bayābān ūsar aur shorazār thā, aur basabab kasrat o ifrāt majma ke, kuchh muyassir na āyā, par Kḥudā ne āsmān ke zakhiron ko kholā, aur apnī ummat ko firishton kī khurāk khāne ko dī. Insān apnā bachānewālā āp nahīn hāsīl kar saktā, Chunānchi likhā hai, ki Insān apne bhāī kā fidya hargiz na de sakegā, aur na Kḥudā ko apnā kafāra degā, Zab. 49 : 7. Phir likhā hai, (Gintī 11 : 9) ki rāt ko, jab khaimon par os partī thī, to mann bhī us ke sāth barastā thā, aur (Kḥur. 16 : 13,) ki Lashkar ke ās pās os parī. Banī Isrāel ke wāste khānā bahutāyat se taiyār kiyā jātā thā, aur Kḥudā ne barī mihrbānī se bayābān men apne logon ke liye dastarkhwān bichhāyā. Rāt ko mann barsā, aur jab dunyā men, Īsā hamāre bīch men paidā hūā, tab barā andherā phailā thā. Pandrah sau baras tak Yahūdī log Kḥudā ke kalām ke amānatdār rahe, lekin tau bhī

unhon ne Masīḥ ko radd kiyá, aur jálál ke Kḥudáwand ko maslúb kiyá. Yúnán aur Rúm ne námwarí aur tahzīb i aḥlāq ko iḡhtiyár kiyá thá, magar Rúmíon ke ḡhatt ke pahle báb men sáf gawáhi hai, ki bagair i fazl insán, dánái o fann o hunar ke wasíle se nekí o dándarí o ḡhushí ko hásil nahín kar sakte, aur na áqibat ke liye baqá i mubáarak kí ummed pá sakte hain. Ísá Kḥudá kí taraf se baḡhshish hai, aur usí se bargashton ko rahm, aur pareshánon ko fazl miltá hai. Us ká yih kalám, ki Merí taraf phiro, aur naját páo, ai sári aqsá i zamín, (Yash. 45 : 22,) misl i hawá, dawát i ámm, aur tamám jahán ke liye káfí aur sazáwár hai.

Mann ká jamá karná zarúr thá. Baní Isráel ko lázim thá, ki agar bhúkhon marne se bachá cháhte, to apná háth barhákar, mann ko lete. Aur agarchi Masīḥ ke kafáre kí kifáyat láintihá hai, tau bhí wuh sirf unhín ke liye jo us par ímán láte hain, muassir hai. Sirf us ká qurbán hoke marná káfí nahín hai, balki ham ko zarúr hai, ki ímán ká háth barháke us ko pakren, aur dil lagáke, us se mile rahen.

Yih bhí zarúr thá, ki mann subh ko jamá hotá. Aur is ke mutábiq likhá hai, ki Apní jawání ke dinon men, apne Kḥáliq ko yád kar, Wáiz 12 : 1, aur phir likhá hai, ki Main us par áshiq hún, jo mujh par áshiq hain, aur wuh jo mujh ko sawere dhúndhte hain, mujh ko páenge. Ams. 8 : 17. Fajr ko apne bíj ko bo. Wáiz 11 : 6. Us ko jo “pahlá” hai, apní zindagí ká pahlá phal guzráne. Baze log apní zindagí ke áḡhir dinon men Kḥudá kí taraf rujú hote hain, aur tamám umr shaitán kí ḡhidmat men mashgúl rahke ummed rakhte hain, ki áḡhirí dām, phirke, ásmán men dáḡhil honge. Yih niháyat náshukrí hai. Agar koí mard i jawán is safhe par nigáh kare, to us ko is ráwí kí yih dawát hai,

ki fauran Masīḥ ke pás áke sachchí ḡhushí ke maze ko chakkhe. Terí rúh o badan kí barhtí húi táqaten Masīḥ ko dí jáen. Abhí us ke pás á, aur us par ímán láke, us ká iqrár kar. Aur sabhon ke liye yih talím hai, ki har roz subh ko, rúhání mann ko jamá karo. Us kí pairawí karo, jis ne, is liye, ki apne ásmání Báp ke sáth suhbat rakhe, bare tarke, kuchh rát rahe, uṡhkar duá mángí. Subh ke waqt ibádat karne ká mauqá hásil karo. Tír, jis taraf chaláyá jáe, barí dúr tak chalá játá hai. Jis chíz kí bú bartan men samá játí hai, muddat tak baní rahtí hai. Fajr kí barakat din bhar ká munáfa hotí hai. Tumhárá pahlá soch Ísá par ho, to tumhárá din kí mihnát par us kí barakat rahegí, aur usí se rát ko kámil árám milegá. Agar tum cháhte ho, ki pák dil, aur auron kí nisbat fáide ká báis ho ; agar tum roz ba roz Kḥudáwand kí roshní men chalá karo, to bare tarke duá mángne, aur Kḥudá ke Kalám ke parhne men mashgúl raho. Yih Ísáion kí táqat kí kunjí hai. *General Havelock* sáhib ne, jis kí yádgárá Ísá kí kálísyáon men muattar hai, apne kám par mustaid hone se peshtar, ḡhilwatí ibádat ke liye, do ghante ṡahráe. Wuh Lakhnau ke áfat-rasídon kí madad ke liye muqarrar húa, aur shukrguzár qaum kí taríf ke hásil karne se, táj i hayát i abadí páne ko buláyá gayá.

Sabhon ko zarúr thá, ki mann ko ikaṡṡhá karte, aur jo jamá karte, un ke liye káfí hotá thá. Bazon ne kam, aur bazon ne ziyáda jamá kiyá, aur jis ne bahut hásil kiyá, kuchh ziyáda na páyá, aur us ká jis ne kam jamá kiyá thá, kam na húa. Kḡhur. 16 : 19. Sabhon ko Masīḥ ke pás áná zarúr hai, aur jo áte hain, wuh dil kí ásúdagí aur árám páenge. Sabhon ke liye wuh kifáyat kartá hai. Chunánchi likhá hai, ki Wuh tere ghar kí chiknái se ser hoke pienge, aur tú apní ishraton kí naddí se

unhen seráb karegá. Zab. 36 : 8. Mann Isráelíon men barábar taqsím kiyá gayá. Yúnhí sáre ímándár har umr, aur har qaum ke, zoráwar aur kamzor, álá aur adná, naját i ámm men sharík hain, kyúunki sab Masíh Ísá men ek hí hain. Phir mann ká roz roz jamá karná, aur usí roz kharch kar dálná, aur दूसरे roz ke liye na rakh chhorná zarúr thá. Isí tarah Isráelíon ne talím pái, ki apní rozína kí rotí ke wáste, Khudá par bharosá rakhen, aur lálach se kinára rahen. Sabt ke din mann jamá na kiyá játá thá. Is hukm ke bamújib Khudá ne apne kháss din ko izzat bakhsí, aur ham ko sikhlátá hai, ki us abadí Sabt kí ráh taken, jab díní rasúmát mauqúf hongí, aur yih hájat na hogí, ki áftáb aur chánd haikal ko roshan karen, kyúunki Khudá ke jalál ne use roshan kar diyá hai, aur Barra us kí roshní hai. Mukásh. 21 : 23.

Mann kí asl aur taqsím par, agar ímán kí nazar se gaur karen to khúb daryáft ho jáegá, ki wuh hamen Masíh kí bábat jo zindagí kí rotí hai, kyá hí achchhí talím detá hai.

Isráelíon ne mann ko dekhkar kahá, ki Yih kyá hai. Unhon ne kabhí pesh-tar ise na dekhá, aur na us ká maza páyá thá. Háe, afsos ! kitne log Ísá Masíh se náwáqif hain. Karoron ne us ke nám i mubáarak ko suná bhí nahín, aur karoron báwasf sunne ke, dil na lagáke, us se mahz náwáqif thaharte hain. Jab mann se mutalazziz húe, Isráelíon ne fauran jáná ki yih Khudá kí taraf se hamará hissa hai. Aur Ísá Masíh ke haqq men bhí aisá hí hai. Agarchi ham muddat tak bewuqúfí, aur ghaflat ke parde men rahe hon, par jo hamáre dil, iláhi fazl kí tásir se muassir hokar, us kí taraf rujú laen, aur us se muáfí páen, aur us se suhbat rakhen, to albatta iqrár karenge, ki Masíh haqíqí bakhra hai, hamárá salámatí aur hamará sára shauq wubí hai.

Mann chhote chhote dáne the, aur logon ne yih samjhá hogá, ki tamám lashkar kí parwarish ke liye ásmán se is ká, is tarah par utarná, ek amr i khafíf hai. Jab Ísá apnon pás áyá, tab apnon ne use qabúl na kiyá, Yuh. 1 : 11. Wuh ádmíon men niháyat zalíl aur haqír thá. Yash. 53 : 3. Bahuton ke nazdík gair-mumkin thá, ki jo Násara ke barháí ká betá giná gayá, so Dáúd ká Betá aur Yahúdíon ká Bádsháh ho. Admí apní samajh men Ísá ko kam martaba aur zalíl jánte hain. Log apne mulkí aur khándání intizámon men us se kuchh taalluq nahín rakhte, Khudá-parastí ko chhorkar, wuh khud-parast bane rahte hain. Is dunyá kí taslís aish o ishrat, aur magrúrí, aur lálach hai, aur aksar log Khudáwand Ísá kí beábrúí karke, apne soch se use khárij kar dete hain, aur us ke shágird bhí, kabhí kabhí us ke báis sharmáte hain, yahán tak, ki wuh apne zahirí doston ke ghar men zakhm pátá hai.

Mann safed thá. Safedí se pákízagí ká khiyál paidá hotá hai. Ísá quddús hai. Us men kuchh gunáh na thá, aur na dagá us kí zabán men pái gaí. Agar koí áftáb ke shuále ke núr par shakk láe to láe, lekin Masíh ke pák hone par kaun shakk láegá ?

Mann shírín thá, balki shahd se shí-ríntar thá. Jo ímán láte hain, un ke liye Ísá se ziyáda koí chíz shírín aur besh-bahá nahín. Us kí zabán kí shara sone rúpe se dil-pasand hai, aur us ká kafára niháyat lazíz o azíz hai. Jab dil náummedí se ghabrátá hai, wuh tasallí bakhshtá hai. Jab daryá i kambakhtí kí lahren insán kí rúh par maujazan hotí hain, to wuh un ko kahtá hai, ki Thahar já, thamá rah, aur wuh us ke farmánbar-dár hain. Jab gunáh bare zor se tamíz ko dabátá hai, tab us ká lahú, jo Rúh i Pák ke wasíle se lagáyá játá hai, gunáh mitákar, árám bakhshtá hai. Azmáishon, aur logon ke thatthon men, aur marte

dam bhí Isá kyá hí dilchasp o pasandída hai. Ham chakhen aur dekhen, ki wuh kaisá mihrbán hai. Yih har ímándár ká tajriba hai. Ai parhnewále, zindagí kí rotí kí lazzat ke haqq men terí kyá gawáhí hai?

Zarúr thá, ki mann, kháne se peshtar taiyár kiyá jáe. Yih Masíh kí ek misál hai, ki us ko zarúr thá, ki farotaní aur dukh utháne ke wasíle se kámil Bacháne-wálá ban jáe. Na sirf yih cháhiye, ki wuh ásmán se utre, aur hamárí shakl pakre, lekin hamárí makhlási ke kharíd-ne ke liye zarúr thá, ki apne badan par hamáre gunáhon ko utháke, salíb par charh jáe, 1 Pat. 2: 24, aur ba táwíl i shara, Báp ke gusse ke tale áe. Aur cháhiye, ki Masíh ke pairau bhí us ke mánind dukh aur musíbat utháen. Musíbaten un ke liye goyá muallim hain, jin se Kḥudá apní kḥidmat karne ke wáste apné logon ko sikhlátá hai. Fasl men zamín ko jotte aur dhelon ko tor-te hain. Tel ke liye zaitún ko kuchalte hain. Angúr ke kḥoshon ko sharáb ke liye shikanje men dabáte hain. Admí pahle galle ko kát, jhár, sáf karke aur píske, us kí rotí pakáte hain. Isí tarah ádmíon ko lázim hai, ki aziyaton ke mutahammil hon. Jab un ko kḥáksarí miltí hai, aur wuh apní ájizí aur lácharí se wáqif hote hain, tab aisí hálát rakhte hain, ki ásmán se nekí kí taufíq páen, aur zamín par nekí karen. Jab sabr aur bardásht karne men, pahle se ziyádatar apne Kḥudáwand ke mánind ho játe hain, tab pákízagí ke hásil karne, aur Kḥudá kí marzí ke bajá láne men bhí us ke mánind hongé.

Mann aur Masíh se muqábala karke, ham Masíh ke haqq men, jo “Zindagí kí rotí” hai, achchhí talím páen.

Dunyawí alámaten, jab rabbání haqíqaton ke isháre karne men mustámal hotí hain, to beqadr hotí hain. Kḥusúsan Masíh kí tashbíh ke liye koí alámat

sazáwár nahín hai, is liye, ki sára dunyawí jalál us se nikaltá hai, aur us par munhasir hai. Mann be rúh thá. Masíh zinda Bachánewálá hai, zindagí ká chashma us ke sáth hai. Mann badan kí kḥurák thá, Masíh ján ke wáste haqíqí “rotí” hai. Mann ko kuchh zindagí dene kí táqat nahín, sirf sambhálne aur barpá karne kí táqat thí. Masíh ján-bakḥsh, balki abadí zindagí ká bakḥshinda hai. Badaní, aur dilí, aur rúhání, aur abadí taur par ham us men chalte, phirte aur maujúd hain. Mann sirf ek ihtiyáj ke rafa karne ke qábil thá. Masíh men sára kamál hai, aur us men ham hikmat, aur rástbází, aur pákízagí, aur makhlási páte hain. Mann sirf ek qaum ke wáste makhsús kiyá gayá. Masíh is liye áyá, ki sárí qaumon ko barakat de. Mann faqat chálís baras tak, aur ek bayábán men diyá gayá. Masíh pusht há pusht tak, apne logon kí panáh aur bharosá hai. Chunánchi wuh kahtá hai, ki Jahán do yá tén mere nám par ikatṭhe hain, wahán main un ke bích men hún, Matí 8: 20, aur phir kahtá hai, ki Dekho, main zamáne ke tamám hone tak, har roz tumháre sáth hún. Matí 28: 20. Bahutere, jinhon ne bayábán men mann kḥáyá, mar gae, par agar ham Masíh ke Kalám par amal karen, to abad tak maut ká maza na chakhenge, Yuh. 8: 51, aur badan ká marná, sirf abadí zindagí aur saádat ká darwáza hogá. Baní Isráel mann se ser hoke, us par kurkuráe, aur us ko halkí rotí kahá, par ímándár Masíh men barhtí húi farhat aur táqat páte hain; jis qadr un kí umr barhe, usí qadr Masíh kí mahabbat kí ájib o garíb ráz ke záhir hone se ziyáda tasallí paidá hotí hai.

Pádrí Charles Simeon, bistar i marg par, Afsíon ke tísre báb kí aṭhárahwín aur unníswín áyaton se char waz banáne men mashgúl rahá, aur us kí bábat ek ráví kahtá hai, ki Wuh is haqíqat ke

bayán karne ká yahán tak mushtáq thá, ki kahá, ki Mere wáste sab se barí izzat yih hotí, ki main in áyaton kí tafsír likhne pátá, aur yih bhí kahá, ki Merí dánist men, agar in áyaton ke mazmún ke likhne yá bayán karne ke sabab se kisí ko ásmán par jáne se tawaqquf bhí ho jáe, to kyá muzáíqa. Phir, agar Isráelíon ko bayábán men aur kháná miltá, to mann se báz rahte. Gunahgáron ke bacháne ke wáste, siwá Masíh ke, aur koí bachánewálá nahín hai. Chunánchi likhá hai, ki Siwá us neo ke, jo parí hai, koí dúsrí neo dál nahín saktá, wuh Ísá Masíh hai, 1 Qur. 3 : 11, aur yih bhí likhá hai, ki Kisí dústre se naját nahín, kyúnci ásmán ke tale ádmíon ko koí dúsrá nám nahín bakhsá gayá, jis se ham naját pá saken. Aam. 4 : 12.

Ham bayán kar chuke, ki mann ke ikatthe karne men, Kḥudá ne Sabt ke din ko kháss izzat bakhsí, kyúnci Isráelíon par farz thá, ki jitná har roz jamá kiyá karte the, chhathe din us se dúná jamá karte. Kḥur. 16 : 45. Ab jánná cháhiye, ki Koh i Sína par shariát dene se peshtar yih hukm diyá gayá thá, aur yih qawí dalíl hai, ki zábíta i Sabt, na sirf Músá ke, balki bápdádon ke waqt se jarí thá. Aur agar Sabt ke din mutlaqan insán ke wáste bilá-takhsís kisí qaum ke, muqarrar hotá, to is se yih natíja nikaltá hai, ki ham bhí us ko mánen. Kitáb i Muqaddas men yih talím mundaraj hai, ki koí gair-zarúrí kám Sabt ke din na kiyá jáe, aur yih, ki tamám din pákízagí ke sáth árám karen, balki un dunyawí kámon aur farhaton se bhí, jo aur dinon men rawá hon, báz rahke, din bhar, khwáh jamaát ke sáth, khwáh apne apne gharon men Kḥudá kí íbádat karen, magar jitná zarúrat, yá rahmat ke kámon men auqát ko sarf karná ho, so karen. Aur yih tajwíz, ki mann ká do chand hissa chhathe din girá sábit kartá hai, ki yih bát ádatan nahín, balki bataur mujize ke amal men áí.

Masíh ká waz zindagí kí rotí ke haqq men jo Yuhanná ke chhathe báb men mundarj hai, bazon ke nazdík, jo Rumí Katholík ke sharík nahín, Ashá i Rabbání se nisbat diyá játá hai. Qiyás gálib hai, ki apní maut se itne dinon peshtar, Masíh is zábíta ko muqarrar na kartá, aur isí wáste zarúur hai, ki is rasm ke haqq men koí talím jo aur maqámon se sábit na ho, is bát se na lí jáe. Magar rúhání taur par Masíh kí yih báten Ashá i Rabbání se nisbat dí jáen. Wuh kahtá hai, ki Agar tum Ibn i Adam ká gosht na kháo, aur us ká lahú na pío, to tum men zindagí nahín. Jo koí merá gosht khátá hai, aur merá lahú pítá hai, hamesha kí zindagí usí kí hai, aur main use ákhirí din men utháúngá. Kyúnci merá gosht filhaqíqat kháná, aur merá lahú filhaqíqat píne kí chíz hai, Yuh. 6 : 53-55. Har ek rasm jise Masíh ne muqarrar kiyá, cháhiye ki wuh ímán ke wasíle dil se makhsús kiyá jáe, jaisá ki mann ke haqq men zarúur thá, ki Isráelí log use jamá karen, aur kháen. Díní khidmat ke silsile men záhirí, aur na batiní taur par, rahne se kyá faidá? Jo Kḥudá ko manzúr, aur ham ko mufíd ho, to cháhiye ki hamárá khidmat páe-dár aur muassir ho. Yih sáf o roshan hai, ki jo kháne se faida páe, to kháne se peshtar bhúkh lage, aur yih, ki kháne men haqíqatan kháne kí chíz kháen, aur kháne ke bad hazm ho. Yih bahut hí ásán hai, tau bhí ilm i tashríh se malúm hotá hai, ki hamárá tabíat ke kámon men se yih ek niháyat ajíb kám hai. Isí tarah likhne men ásán hai, aur tajribe men bhí chandán mushkil nahín, ki agar Kḥudá kí zindagí ádmí kí rúh men tar o táza rahe, to zarúur hai, ki náchárí aur gunahgár hálát kí pahchán, aur Ísá kí mahabbat aur qudrat ká yaqín, aur us men hamesha rahná, aur us se mel aur suhbat rakhná paidá hon. Lekin tau bhí Rúh-ul-Quds ká yih kám dil men kyá hí ajíb hai. Maslan kaisí taajjub kí

bát hai, ki duá i khalwatí, yá Baibal ke parhne yá Kḥudá ke ghar jáne yá Kḥudáwand kí mez ke sharík hone yá roz-marra faráiz ke bajá lāne yá Masíh ke galle ke garíbon kí kḥidmat karne men, in sáre wasílon se, ham Masíh ke sáth, aur wuh hamáre sáth ho. Yih sach aur

ajíb bhí hai, aur hamen talím detá hai, ki apne mizájon ko jánchen tá malúm ho ki wuh Masíh ke se hain, kí nahín, aur ham apne Kḥudáwand ke shágirdon ke sáth farotaní aur sachcháí se yih duá karen, ki Ai Kḥudáwand, ham ko hamisha yih rotí diyá kar, Yuh. 6 : 34.

SÁTŌWÁN BĀB.

JAHĀN KĀ NŪR.

Tab Yisú ne phir unhen kahá, Jahán ká nūr main hún; jo merí pairawí kartá hai, andhere men na chalegá, balki zindagí ká nūr páegá Yuh. 8: 12.

Afsos ká maqám hai, ki jab Nayá Ahd-náma bábon aur áyaton men taqsím kiyá gayá, Yuhanná ke áthwen báb kí pahlí áyat sátwen báb kí ákhir áyat se judá kí gai. Agar yih taqsím na hotí to parhnewálá fauran Ísá kí is lácharí par, ki wuh kḥána-ba-dosh thá, aur koí makán apne liye nahín rakhtá thá, sochtá. “Har ek apne ghar ko gayá. Tab Ísá koh i Zaitún par gayá.” Yuh. 7: 53; aur 8: 1. Sári maujúdát ke Kḥáliq ne apní zamín par rahne ká makán na páyá. Us ne jahán ko banáyá, aur jahán ne us ko nahín pahcháná. Yih us kí kḥud gawáhi hai, ki Lomrion ke liye mánden, aur hawá ke parindon ke wáste basere hain; par Ibn i Adam ke liye jagah nahín, jahán apná sir rakhe. Matí. 8: 20. Injíl i mazkúr ke áthwen báb aur dúsrí áyat men likhá hai, ki Subh sawere haikal men wuh phir dákhil húa, aur sab log us ke pás áe, aur us ne baithkar unhen talím dí. Thore arse ke bad, Faqih aur Farísí ek aurat ko jo ziná men pakrí gai thí, Masih ke pás láe, aur us ke muamale men Masih se bahs karne lage. Kyá hí ajib taur se Kḥudá kí hikmat, yane, Ísá ne apne dushmanon kí tajwíz ko bátíl kiyá, kyá hí safái se us ne sábit kiyá, ki main admion ke dil se wáqif hún, aur fahm o tamíz ke úpar hukumat rakhtá hún; aur us ne kis qadr apní nafrat gunáh se, aur apná rahm gunahgár par zahir kiyá. Chunánchi us ne kahá, ki Ai aurat wuh tere nálish karnewále kahán hain? Kyá kisi ne tujh par hukm na kiyá? Wuh bolí, Ai Kḥudáwand, kisi ne nahín. Ísá ne us se kahá: Main bhí tujh par hukm nahín

kartá; já, aur phir gunáh na kar. Yuh. 8: 10, 11. Is tarík-dilí aur behayái ke kám ke muqábale men, aur sháyad áftáb kí taraf ishára karke, jo shabína bádalon ko titar bitar kar detá, aur apní jalwagar shuáon se ásmán aur zamín ko munauwar kartá hai, házarín se Ísá ne farmáyá, ki Jahán ká nūr main hún. Is tashbíh se jo niháyat sahíh hai, Maláki nabí, Masih kí taraf ishára karke, kahtá hai, ki Tum par jo mere nám se darté ho, Áftáb i Sadáqat talí hogá, aur us ke pankon men shifá hogí, Mal. 4: 2, aur phir Dáúd kahtá hai, ki Yahowáh Kḥudá áftáb o sipar hai; Yahowáh taufiq aur jalál bakhshegá; jo ráh i rást par chalte hain, wuh un se kḥubí dareg na rakhegá. Zab. 84: 11.

Ham us andhere par, jis ke haqq men Masih bolá, aur jise wuh jo “jahán ká nūr” hai dúr kartá hai, zarra gaur karen.

Lafz i taríki se chár murád hain. Pahlí nádání kí taríki hai. Chunánchi likhá hai, ki zamín kí tarík jagahen, yane, wuh jagahen jahán log dilí aur rúhání taríki ke parde ke tale pare rahte hain, zulm ke makánon se bhar gáin. Zab. 74: 20. Phir gunáh kí taríki hai. Insán ne taríki ko nūr se ziyáda pyár kiyá, kyunki un ke kám bure the, Yuh. 3: 19. Gunáh nádání se paidá hotá hai. Harám-kár aur chor janglí haiwánon kí tarah rát ke andhere men apne bure kám par chalne lagte hain. Phir khatre aur dar kí taríki hai. Chunánchi likhá hai, kyá din ke bárah ghante nahín? Agar koí din ke waqt chale, to wuh thokar nahín khátá; kyunki wuh is jahán kí roshní dekhtá hai. Par agar koí rát ke waqt chale to wuh thokar khátá hai, kyunki us men roshní nahín hai, Yuh. 11: 9; 10. Rát khatre aur khauf ká waqt hai, jab ham apne darwázon ko muqaffal karte hain, aur jab siwá hamáre ásmání Báp ke aur koí nigahbán nahín. Aláwa is ke, gam aur pareshání kí taríki

hai. Gam men parná goyá andhere men chalná hai. Sakht táríkí men hamisha rahná jahannam men rahná hai. Khudáwand Ísá Masíh jahán ká núr hai, us ne zindagí aur baqá ko Injíl se roshan kar diyá, 1 Tim. 1 : 10. Us ke áne ke waqt jahán kahín Rúmí saltanat phail gai thí, wahán agarchi ádmíyat aur sudhrái jarí thí, lekin tau bhí gahrí táríkí sabhon par chhá rahí thí. Cicero jumla i álimon aur fázilon se ziyáda fazílat rakhtá thá, báwasf is ke, Khudá kí hastí aur rúh i insán kí baqá kí nisbat use yaqín i kámil na thá. Hamáre Khudáwand ne Rabbíon ko andhá aur andhon ká ráh dikhánewálá kahá. Niqu-demús ke nazdík sar i nau paidá hone kí talím taajjúb ká báis thá, aur agarchi tauret aur nabíon kí kitáben har Sabt ke din ibádat-kháne men parhí játí thín, tau bhí Pulus kahtá hai, ki Qaum i Isrá-el ke dilon par parda pará rahtá hai. Pas jo laqab Masíh ne apne liye muqarrar kiyá, yane, “jahán ká núr,” wuh niháyat thík o lázim hai. Mutawátir zamánon men jahán Injíl sunái gai, wahán sachái kí roshní, aur dindárá aur ádmíyat, aur ilm barpá húá. Aur zamána i hál kí ek barí khássiyaat yih hai, ki Masíh, jo jahán ká núr hai, bahut sí qaumon aur firqon ko roshan kar detá hai. Kuchh zarúr nahín ki un barkaton ko, jo Injíl ke phailne se hásil hotí hain, batáen. Aksar us ilm ká phal jo Masíh par ímán lâne se taalluq rakhtá hai, nekí aur dindárá húá kartá hai. Khudá ká Betá is liye zahir húá, ki Shaitán ke kámon ko nest kare, 1 Yuh. 3 : 8. Wuh un sab ko jo sachche dil se us par ímán láte hain, gunáh ke ilzám aur us ke zor, aur us ke fatwe se bachátá hai. Wuh Isráel kí tasallí, aur Sháh i salámat hai. Wuh maut se, us ká dank, aur qabr se, us kí fath chhín letá hai. Wuh sáre ímándáron ke wáste ásmán kí bádsháhat kholtá hai. Us ke zuhúr se har tarah kí táríkí bhágtí chalí játí

hai. Haqíqí núr wuh hai, jo dunyá men áke har ek ádmí ko roshan kartá hai, Yuh. 1 : 9.

Ham Ísá kí khaslat aur uhde i silásá kí nasíhat par, jo alámat i mazkúra se zahir hotí hai, zarra gaur karen.

Is shamsí nizám men sirf ek áftáb hai. Is kí taraf sab saiyáre apne apne chándon samet, roshní páne ke wáste, khud rujú hote hain, aur apne markaz i kashish ke gird sair karte húa, beshumár fáide páte hain. Isí tarah gunahgáron ke wáste sirf ek Bachánewálá hai, aur jahán kí táríkí ke rafa karne ke liye, ek núr muqarrar kiyá gayá. Bagair Ísá ke, insán kí rúh sakht táríkí men gumráh hotí hai. Usí se, ímándár, fazl aur jalál kí barkaten páte hain, us kí taraf roshní ke wáste dekhte hain, aur us ke tábi hoke har ek apní apní rawish men, jo lá-intihá dánái aur mahabbat se thahrái gai, chalá kiyá kartá hai. Aflák men áftáb sab se ziyáda munauwar hai. Us kí tajallí ke muqábale men chánd aur sitáre dhundhle ho játe hain. Isí tarah Ísá Masíh hazáron men sadr-nishín hai. Jab wuh áftáb sá dil men chamaktá hai, to sáre chirág gul ho játe hain. Dunyádár kí roshní chirág kí hai, aur ímándár kí, áftáb kí. Áftáb ke muqábale men hazáron chirág kyá haqíqat rakhte hain.

Áftáb azím-us-shán hai. Zamín bahut barí malúm hotí hai ; us ká dáira az rú i paimáish ke sáre bárah hazár kos, aur us kí sath páneh karor kos murabba hai. Magar áftáb kí nisbat zamín kyá hai? Jo nisbat ek, das lách ke sáth rakhtá hai, taqríban wuhí nisbat zamín áftáb ke sáth rakhtí hai. Zamín ke muqábale men únchá sá únchá pahár yih haqíqat rakhtá hai, jaisá ret ká ek zarra athárah inch ke kure par ho. To súraj kí nisbat pahár kyá hai? Aur agar is kí nisbat pahár is qadr chhotá hai, to insán kyá mál hai, aur kyá hí chhote jumla haiwá-

nát, aur kīre makore, aur chhote chhote phúl, jo barfistán men phúlte, aur kirmak jo áftáb kí kiran se dikháí partá hai. Lekin áftáb kí roshní qaríb pánch karor ke fásile ko tai karke átí hai, aur silsiláwár har past o baland ko roshan aur khush kartí hai. Agar áftáb aisá bará hai, to us ká Bání, jo áftáb i sadáqat hai, kis qadr buzurg hogá? Shab i roshan men ek hazár sitáre, aur un men baze jo áftáb se bare hain, ánkhi se dikháí dete hain, aur ahl i haiyat kí samajh men yih sab judá judá áftáb hain, aur un ke gird bahut se saiyáre gardish men rahá karte hain. Dúrbín ke zarie se takhmínan áth karor sitáre nazar áte hain. Us kí saltanat kaisí wasí aur azím-us-shán hai, jis ne ásmán aur zamín ko apne ajáib i makhlúqát se mamúr kiyá hai. Kḥudáwand Ísá Masíh kyá hí jalíl-ul-qadr o qudrat hai. Us ke gunahgáron ke darmiyán behadd o bepayán fásila wáqi hai. Kaisí taajjub kí bát yih hai, ki jis ne sárí chizon ko banáyá, aur tamám wasat ko apne háth kí kárigarí se basáyá, wuh is qadr apne ko past kare, ki jahán men ákar, zát i insání se mujassam ho, aur usí shakl men salíb par aise kafáre kí tajwíz kare, jis se gunahgár maqbúl aur magfúr hokar bache. Aur Masíh ke kafáre ká sirf yih hásil nahín, par aláwa is ke, ek bará manshá, jis se us ne áp ko past kiyá, aur khud qurbání húá, yih hai, ki us ne us insán ke wáste Rúh i Pák kí ináyat mol lí. Isí tarah ádmí ká dil Kḥudá kí haikal bantá hai. Yún áftáb i sadáqat kí roshní na sirf insán par, balki us ke dil men chamaktí hai. Aur yih bagair i tarafdárí hai. Wuh jo sab ká Kḥudáwand hai, un sab ke wáste, jo us ká nám lete hain, daulat rakhnewálá hai. Róm. 10: 12. Yaqínan ham Dáúd ke sáth kahen, ki Yahowáh hamáre Kḥudá ke mánind, ásmán o zamín par kaun hai, jo balandí par rahtá hai, jo niche

dekhtá hai; jo bebas ko khák se uthá letá hai, ghúre se kangál ko baland karegá, táki use umará ke sáth, apní ummat ke umará ke sáth biḥlāe. Zab. 113: 6—8. Ek bedín ne kisí ganwár ko girja-ghar men játe dekhkar kahá, ki Tú kahán játá hai? Jawáb diyá, ki Girje ko játá hún. Káhe ko? Ki Kḥudá kí ibádat karún. Kyá tú malúm kartá hai, ki terá Kḥudá chhotá yá bará hai? Hán, donon hai. Yih kyúnkar ho saktá hai? Wuh aisá bará hai, ki ásmán aur zamín ko apní huzúrí se bhar detá hai, aur aisá chhotá bhí hai, ki mere dil men rah saktá. Hikmat apne farzandon ke áge rást ṭahrí. Matí 11: 19. Áftáb bahut hí khúbsúrat hai, aur sárí chizon ko khúbsúratí bhí bakhshtá hai. Us ká husn gair-murakkab hai, lekin tau bhí kuchh ámezish hai. Malúm hotá hai, ki sáf aur safed roshní sáṭ rang ke miláne se paidá hotí hai. Isí tarah Kḥudáwand Ísá men kamáliyatón ká ijtímá hai. Chunánchi likhá hai, ki Kḥudáwand kí Rúh, balki hikmat aur khirad kí rúh, aur maslahat aur qudrat kí rúh, aur marifat aur Kḥudáwand ke khauf kí rúh us par ṭahartí hai. Yuh 11: 2. Jis qadr us ká jalál, usí qadr us kí rahmat bhí hai. Jo “Yahúdáh ká Babar” hai, wuh “Kḥudá ká Barra” hai, jo jahán ká gunáh uthá le játá hai. Yuh. 1: 29. Sabhon ká Málik, sabhon ká khádim hai. Madd i nazar kí khúbí o nazákat áftáb se miltí hai, aur us ke tarah tarah ke rang us se nikalte hain, aur bádál, aur samundar, aur khet, aur bārḥ, aur pahār, aur naddián, aur darakht un ke lazíz phal, aur patton kí taráwat aur lahlaháwat samet, sab ke sab áftáb kí khushí-bakhsish roshní ko záhir karte húe phailáte hain. Agar yih bát sach hai, ki mutafarriq rang, jo dikháí dete hain, banáwat par munhasir hain, yane, ki fulání banáwat shamsí shuáon kí baz qismon ko chustí hai, aur un qismon ko ham nahín dekh

sakte, aur bazon ko dafa kar deti hai. aur yih nazar ati hain, to samajhna chahiye, ki in banawaton ke Khaliq ne, jo apni roshni se un ko rangta hai, aisi tajwiz ki hai, ki ek ek khubsurat hoke madd i nazar ki khubi barhae, aur sab ke sab Khuda ke jalal ko phailaen.

Fazl ke bab mein bhi aisa hi hai. Isa ke shagird tabiat se napak, aur gunah- aluda hain, par Isa Masih mein wuh husn rakhte hain, aur un ki khubi us husn ke sabab se, jo Masih un ko bakhsh-ta hai, kamil hai. Us ke fazl ke wasile se wuh pakizagi mein hasin, aur apne mahbub ki tawajjuh se nurani hain. Martaba aur aql wg., mein tafawat ho to ho. Ek khadim, aur dusra makhdum bane. Ek munadi hoke, hazaron ko waz sunae, aur dusra Kalam liye hue, bimaron aur gamginon ko, ajizi ke makanon, aur badi ki jagahon mein tasalli de, aur jis kam mein mashgul hon, Isa ke sare muqaddas log us ke nur mein jalwagar hain, aur apne tan se aur apni ruh se, jo Khuda ke hain, us ki buzurg kiya karte hain.

Aftab nihayat mufid hai. Roshni aur garmi, aur tar o tazagi us ki shuon se milti hai. Agar wuh falak se nikala jae, dunya gam aur matam aur zari ka ma- kan ho jae. Kyahi jansoz se Milton shair, apni nabinaai ke upar matam karti hai.

Sal ba sal,

Phirte aiyam, par mere waste din,
Ya subhgah, ya sham na phirti hai,
Na per phaldar, na gul i tabistan,
Na har, na jhund, na dekhna adm ka ;
Sirf badal hain, aur sada ka andoh.
Na Main insan ke taur chal sakti hun;
Irfan, aur ilm, aur fann o hunar mein
Taraqqi karne nahin pati hun :
Bajae is ke, dunya sada hai;
Aur mujhe ankhone se kuchh ilm nahin.

Milton ko nabinaai ki halat mein tarah tarah ki takhfif thi, maslan, us ke dost use tasalli bakhsh-te, aur us ki betian

use kitaben sunaya karti, aur us ki tasnefat likhti. Is ke alawa, wuh bahut dinon tak bina raha tha, aur un dinon ki aksar waqiat, aur maujudat, aur hunar ki hazaron mahsusat us ko yad thin. Jo barakat aftab hai jahan ke waste, wuh barakat hamari janon ke liye Isa hai. Us ke bagair, ham ko na ruhani ilm, na Khuda, aur na us ke maqbul bandon ke sath suhat aur mahabbat, aur na Masih ke sath mel o milap ho sakti hai. Us ke bagair, ham tauba karne, ya tabi hone, ya bardasht karne mein bilkull kuchh nahin kar sakte. Us mein zindagi ki roshni hai, aur us ke bagair kahi pakizagi nahin ho sakti.

Roshni ke qaidon, aur us ke asar karne se, Isa ki nisbat dilchasp aur mufid khiyal paida hote hain. Aftab nur ka ek chashma i lazawal hai. Isa ke pas bhi us ke kharide hue logon ke waste behadd mamuri hai. Roshni bari tezi si nikalti hai. Isa ka darya i mahabbat, us ke bharon ke haqq mein kyahi maujzan hai. Us ke bhale andeshe hain, bure nahin, ki wuh unhen anjam dikhae, aur ummed de, Yar. 29 : 11. Likhai hai, ki peshtar us se, ki wuh pukaren, main jawab dunga, Yash. 65 : 24. Roshni sirf sidhi taraf par phailti hai. Khudawand Isa pak Shafi hai; wuh apne Bap ki khidmatguzari mein aisa masruf hai, ki na dahne na baen. Aine par aks parne ka zawiya, aur us ke ulatne ka zawiya donon barabar hote hain. Isi tarah har Isai janti hai, ki jis qadr wuh Isa se fazl pati hai, usi qadr fazl auron par zahir karna chahiye, aur yih bhi janti hai, ki jo roshni asman se us ne pai, so zamin par phailana chahiye. Roshni, garmi aur quwat i jaziba ki manind, jis qadr wuh apne makhaz ke qariib pahunch-e, usi qadr ziyada hoti jati hai. Isi tarah Isa Masih hamare liye ruhani tasir aur taqat ka makhaz hai. Hamari duen,

aur hamáre dilon ke k̄hiyálát us kí nisbat niháyat náqis aur kamzor hain, par us ká rahm aur pyár az hadd o bepayán hai. Hán, jis qadr us se nazdíkí rakhte hain, usí qadr k̄hushí aur fazl ke sharík hote hain.

Aftáb ke tulú hone par dhyán karo. Wuh rafta rafta baland hotá hai: wuh dúlhe ke mánind apne k̄hilwat-k̄háne se barámad hotá hai, pahalwán ke mánind ráh men daurne se k̄hush hotá hai. Zab. 19: 5. Aftáb ká tulú honá, aur lamha lamha baland hotá jáná, áftáb i sadáqat kí alámat hai. Naját kí ummed kí pahlí shuá us wáde men, yane, aurat kí nasl sámp ke sir ko kuchlegí, nazar áí. Is báb men aur bhí kiranen thín. Maslan Hunúkh kí is peshíngói men, ki Dekh, K̄hudáwand apne lákhon muqaddason ke sáth átá hai, Yahúd. 14 á, ek kiran chamkí, aur phir Núh aur us ke k̄hándán kí hifázat, tufán ke waqt, Ísá Masíh kí naját-dihí kí alámat thí. Liház karo, ki jo wáda Abirahám ko diyá gayá, wuh Izhák ko phir ináyat húá, aur bad azán Yaqúb ke sáth wuhí wáda mukarrar kiyá gayá, yane, ki Terí nasl se zamín ke sáre k̄hándán barkaten páenge. Jab Yaqúb ne, marte dam, yih bát kahí, ki Na sibt Yahúdah se, na asá us ke páon men se játá rahegá, jab tak ki Sailá na áe; aur qaumen us kí farmánbardár hogí, aur yih bhí kahte húe, ki Ai K̄hudáwand main terí naját ká muntazir hún, salámatí aur bharosá ke sáth qabr men so rahá, tab áftáb i sadáqat goyá kuchh fásile par thá. Dekho, ki un dinon men záhirí rasúmát ziyádatar murauwaj thín, lekin tau bhí kyá hí kámil taur se Músá ne k̄hushk̄habrí kí manádí kí. Jab dindár Isráelion ko bádál aur ág ká sutún nazar áyá, yá jab unhon ne apná apná hissa mann ká jamá kar liyá, yá jab wuh phatí húí chatán ke chashme se seráb húe, yá jis waqt pítal ke sámp par nigáh karke unhon ne sihat

pái, yá maskan men dákhl hokar wuh K̄hudá ki ibádat men sharík húe, tab un ke dil munauwar aur roshan húe honge.

Liház karo, ki Bachánewále kí pahchán kí roshní yauman-fa-yauman Samuel se leke Malákí tak barhtí húí safái se chalí áí. Masíh ke hasab o nasab, aur k̄hándán, aur us kí má kí kaifiyat, aur paidáish ke makán, aur us ke mujize, aur talím, aur maslúb hone, aur jí uthne ká zikr, maá is ke, ki wuh ásmán men jalál páegá, kiyá gayá. Yih sab báten rafta rafta zubúr men áín, aur anjám i kár ummed ke kámil ishtiyáq ke sáth pichhle nabíon ne jald us ke áne kí bábat peshíngói kí. Chunánchi likhá hai, ki Tum par jo mere nám se darté ho, áftáb i sadáqat talí hogá, aur us ke pankhon men shifá hogí, Mal. 4: 2. Dekho, K̄hudáwand ke buzurg aur haulnák din ke áne se peshtar, main Ilyáh Nabí ko tumháre pás bhejúngá. Mal. 4: 5. Ak̄hir ko jab waqt púrá húá, Shafíá i maúld mujassam hoke nazar áyá, aur sachchá núr jahán men chamká, tab Yashaiyáh nabí kí peshíngói púrí húí, ki un logon ne jo táríkí men chalte the, barí roshní dekhí, aur un par jo maut ke sáye ke mulk men rahte the, núr chamká. Yash. 9: 2. Aur Masíh k̄hud kah saktá, ki jahán ká núr main hún. Gair qaumen rát ke andhere men hain. Yahúd, jo abhí tak Masíh ke munkir hain, wuh goyá sar i shám men rahte hain. Ísái áftáb i sadáqat ke do pahar din kí kámil roshní men k̄hush hain. Pas hamáre úpar kyá hí barí barakaten aur bhárí jawáb-dihí bhí hai.

Jab pahle, kisí qaum yá guroh ke darmiyán Injíl sunái játí hai, to Ísá us qaum par misl i áftáb talí hotá hai. Yún bhí hotá hai, jab Rúh i Pák ki marifat Injíl kisí ke dil men dakhl pátí hai. Is se peshtar wuh andhere men chaltá rahá, aur aisí gulámí men, jo Mísr kí asírí se badtar hai, k̄hush thá, par Rúh i Pák

us ke dil ko roshan kartá, aur kahtá hai, ki Are á, tú jo sotá hai, jág, aur murdon men se uth, ki Masíh tujhe roshan karegá. Afs. 5 : 14. Kyá hí barí aur ajíb tabdíl yih hai. Peshtar khud táríkí hoke, wuh ab Khudáwand men roshní hai. Sári chízen naí ban gaín. Wuh sab kuchh naí roshní men dekhtá hai. Wuh us ádmí ke mánind hai, jo chand baras qaidkháne men band hokar, eká ek roshní aur ázádagí men átá hai. Phir wuh us ádmí ke mánind hai, jo janam se andhá ho, aur nágahán bínái páe. Jab kisé ke dil par Masíh táli hotá hai, to roshní aur ummed, aur salámatí aur khushí paidá hotí hai, aur wuh us khushí ko jántá hai, jo bayán se báhar aur jalál se bharí hai. 1 Pat. 1 : 8. Aison ke haqq men Pák Nawishton men likhá hai, ki Tum khushí se nikloge, aur salámatí se pahuncháe jáoge ; pahár aur koh tumháre áge phúlke gáenge, aur maidán ke sáre darakht tálen denge. Yash. 55 : 12. Wuh fazl aur rúbání ilm men taraqqí páyá kartá hai. Chunánchi likhá hai, ki Sádiq ádmí ke liye núr boyá gayá, aur rást-dilon ke liye khushí, Zab. 97 : 11, aur phir likhá hai, ki Sádiqon kí rawish us chamaknewále naiyir kí mánind hai, jo púre din tak roshan hotá chalá játá hai. Ams. 5 : 18.

Hásil i kalám, hamen munásib hai, ki daryáft karen, ki ham khud is barí tabdíl se wáqif hain, ki nahín. Kyá ham andhere se ujále, aur Shaitán ke ikhtiyár se, Khudá kí taraf phire hain

ki nahín? Koí ádmí jab tak is suwál ká thík jawáb na de sake, mutmainn na ho jáe. Garaz, agar ham núr ke, aur din ke farzand hain, to aisá na chalen, jaisá ki andhere men, balki apne azíz Kháwind aur akele Shafí, Masíh Ísá ke farmánbardár hoke, us ke naqsh i qadam par chalen. Ham roshní ke hathyár bándhen, aur jaisá din ko dastúr hai, durust chál chalen. Róm. 13 : 12, 13. Ham zindagí ká Kalám liye húe, núr ke mánind dunyá men chamken. Ham apne chál chalan aur sáre namúne men, har waqt aur har hál yád karen, ki kis ke hain, aur kis kí khidmat karte hain, aur abadí zindagí kí roshní ká phailáná hamárá umr bhar ká maqsad aur manshá ho.

Hamen yih bhí barí tawaqqú hai, ki Jab farzand húe, to wáris bhí, yane, Khudá ke wáris, aur mírás men Masíh ke sharík. Róm. 8 : 17. Agar maut tak amánatdár rahen, to zindagí ká táj páenge. Fazl kí marifat hamen ek sanad, us mírás ke liye jo bezawál hai, aur álúda aur pazmurda nahín, dí gaí. Is se aur bhí bare wade hain, yane, yih, ki Ahl i dánish falak kí chamak kí mánind, aur wuh jin kí koshish se bahutere sádiq ho gae, sitáron kí mánind abad-ul-ábád tak chamkenge. Dán. 12 : 3. Is se aur bhí wada hai, yane, hamáre Naját-dihinda ne qaul o qarár kiyá hai, ki Rástbáz apne Báp kí bádsháhat men áftáb ke mánind núrání hongé. Matí 13 : 43.

ĀTHWĀN BĀB.

DARWĀZA.

Darwāza main hūn: agar koī shakhs mujh se dākhlil ho, to najāt pāegā, aur andar bāhar āe jāegā, aur charāgāh pāegā. Yuh. 10: 9.

Yih misāl, jis se Masīh apne ko ishāra kartā hai, ek marūf chīz se miltī hai. “Darwāza main hūn.” Zāhīran is misāl ke istīmāl se, Masīh ne Faqīhon aur Farīsion ko tambīh, aur ham ko nasīhat karnī chāhī. Rūmī Kātholikon ne, us talīm ko jo majāzī, bataur misāl ke, thī, haqīqī samajhkar, tabdīl i jins kī nāma-qūl talīm ko ijād kiyā hai. Jab Masīh ne Ashā i Rabbānī kī rasm ko muqarrar kiyā, us ne rotī lī, aur shukr karke torī, aur apne shāgirdon se kahā, ki Lo, khāo, yih merā badan hai; jo tumhāre liye torā jātā hai; tum merī yādgārī ke liye yih kiyā karo. Aur isī tarah us ne khāne ke bad piyāla bhī liyā, aur kahā, ki Yih piyāla wuh nayā ahd hai, jo mere lahū se hai; jab jab tum pīo, merī yādgārī ke liye yūn karo. 1 Qur. 11: 24, 25. Is liye ki Īsā ne kahā, ki Yih merā badan aur yih merā lahū hai, Rūmī Kātholik kī kalīsyā talīm detī hai, ki rotī aur mai ke makhsūs karne se, wuh haqīqatan Khudāwand ke badan aur lahū men tabdīl ho jātī hain. Wuh yih dāwa karte hain, ki yih Baibal men mundarj hai, kis wāste Masīh khud rotī kī nisbat kahtā hai, ki Yih merā badan, aur mai kī nisbat, ki Yih merā lahū hai. Khair, hamārā jawāb yih hai, ki agar ek tashbīh ko is lafzī taur par samajhnā chāhiye, to dūsarī, aur sabhon ko bhī isī tarah par qiyās karen. Maslan, Īsā ne kahā, ki Main sachche angūr kā darakht hūn. Kyā wuh haqīqatan darakht hai? Us ne farmāyā, ki Jahān kā nūr main hūn. Kyā haqīqat men wuh āftāb hai? Yahān kahtā hai, ki Main darwāza hūn. Kyā wuh sachmuch lakrī aur kīlen hai, jin se darwāza bantā hai? Har koī aisī

tafsīr ko sarāsar himāqat aur nādānī samjhegā. Yih sirf tamsīlen hain. Rotī, Īsā ke tūte hūe badan, aur mai, us ke bahe hūe khūn kā ishāra kartī hai, aur in chīzon kē khāne pīne se Īsāion kā mel o rifāqat Īsā ke sāth, aur āpas men, jaisā ki us kī ummat i khāss ko chāhiye, zāhir hotī hai. Jaisā angūr ke darakht kī misāl us kī sārī baromandī se, aur āftāb kī tamsīl us kī beshumār barkaton ke chashme hone se ishāra kartī hai, waisā hī darwāze kī misāl se ham yih samjhen, ki Masīh, mīsl i miyānjī, hamāre aur Khudā ke darmiyān hai.

“Darwāza main hūn.” Darwāza āne jāne kā wasīla hai. Us se hokar bāhar jāte, aur us ke wasīle se bāhar ke log andar āte hain. Īsā Masīh, Khudā ke pās, bamanzile darwāze ke hai. Khudā ek hai, aur Khudā aur ādmion ke bīch ek ādmī darmiyānī hai, wuh Masīh Īsā hai. 1 Tim. 2: 5. Wuh sālīs aur muslih hai, jo gunahgāron ko Khudā ke sāth, aur Khudā ko un ke sāth milātā hai. Chunānchi wuh farmātā hai, ki Rāh main hūn, mere bagair Bāp ke pās koī ā nahīn saktā. Phir Pulūs Rasūl kahtā hai, ki Pas, jab ki ham imān ke sabab rāstbāz thahre, to ham men aur Khudā men, hamāre Khudāwand Īsā Masīh ke wasīle mel hūā, aur usī ke wasīle se, ham us fazl men, jis par qāim hain, imān ke sabab dākhl pāte, aur Khudā ke jalāl kī ummed par fakhr karte hain. Rūm. 5: 1. Yih bhī kahtā hai, ki usī ke wasīle ham donon, (yāne, Yahūdī aur gair-qaumen) ek hī Rūh se, Bāp ke pās dākhl pāte hain. Afs. 2: 18.

Jab Yaqūb ne āwāra hoke, apne bāp ke ghar ko chhorā, pahlī rāt wuh Biar-saba men tik rahā, aur tanhāī, bayābān kī zamīn par apnā bistar kiyā, ek patthar us kā takyā, aur us kā sāebān āsmān thā. Wuh dilgīr thā. Aglab hai, ki us ne Khudā se duā māngī, aur apne fareb ke ūpar, apne buddhe bāp ke sāth

afsos kiyá ho. Us kí tangí ke din men Khudá ne us kí duá qabúl kí. Us ne khwáb dekhá, ki ek sírhí zamín par kharí hai, aur us ká sirá ásmán ko pahunchá hai, aur kyá dekhtá hai, ki Khudá ke firishte us par se charhte utarte hain. Aur dekho, Khudáwand us ke úpar khará hai, aur bolá, ki Main tere sáth hún, aur terá, har jagah jahán kahín tú jae, nigahbán hún, aur tujh ko is mulk men phir láúngá, ki main tujh ko jab tak main tujh se apná sab kahá, púra na karún, na chhorúngá. Paid. 28 : 12, 13, 15. Yih Masíh kí miyánagí kí achchhí misál hai. Wuh zamín aur ásmán ke bích men sírhí hai, aur Khudá aur insán ke darmiyán bhí. Usí ke wasíle pashemán gunahgár kí duá ásmán ko charhtí hai, aur us kí marifat, aur us kí khátir, salámatí aur muáfí ká jawáb utartá hai.

Ibádatgáh bayábán men, iháte se ghirí thí. Is iháte ke darwáze par ek rangín parda pará thá, jis men se log dákhil húa karte, aur aur pardon ke wasíle, jo isí tarah ke the, quds men, aur quds-ul-aqdás men logon ne daḡhl páyá. Masíh kí marifat ham báhar aur záhir kalísyá men daḡhl páte hain, aur us ke wasíle se, yane, us ke kafáre hone, aur fazl, aur Rúh se, ham sachchí aur bátiní kalísyá men dákhil hote hain, aur us ke tufail se, jab fazl ká kám púra ho jae, ham maqám i páktarín, yane, khud ásmán men daḡhl páenge. Yih sirf khiyálí bát nahín. Rasúl kahtá hai, ki Pas, ai bháo, jab ki ham ne dilerí hásil kí, ki páktarín makán men Isá ke lahú se daḡhl páen, us naí aur jítí ráh se, jo us ne apne jism ke parde ko phárke, hamáre liye taiyár kí; aur jab ki hamára Sardár Káhin hai, jo Khudá ke ghar ká mukhtár hai; to áo, sachche dil se, aur kámil ímán ke sáth, aur dil kí burí niyat par chhirkáo karke, nazdík jae, aur apne badan ko sáf pání se dhoke, apní ummed ke iqrár

ko mazbútí se thámbhe rahen. Ibr. 10 : 19—22. Isá Masíh misl i darwáza, Khudá ke pás jáne kí ráh hai.

Bheron ká darwáza main hún. Yuh. 10 : 7. Masíh kí sachchí bheren, yane, us ke buláe húa, aur chune húa, aur diyánatdár log, Mukásh. 17 : 14, usí ke wasíle bhítar áte hain. Wuh us kí áwáz sunte hain, aur ba madad i fazl us ko mánte hain. Wuh Masíh ke waḡdon ko apne wáste thahráte hain. Yih sachchí bheron ká nishán hai. Bahutere Masíh ke haqq men sunte rahte, par thore hain, jo sunkar mánte aur dil lagáte hain. Be dawá kháe dawá changá na karegí. Be kháná kháe parwarish na hogí. Pas agar ham Isá Masíh par ímán ká changul nahín márte, aur us ke wasíle se dákhil nahín hote, to wuh hamen hargiz na bacháegá. Sachchí bheren wuh hain, jo apní gumráhíon se báz átín, aur Masíh ke wasíle Khudá ke pás pahunchtí hain. Peshtar yih, yane, ímándár dúr the, par ab, Masíh ke lahú ke sabab se nazdík ho gae. Afs. 2 : 13. Age dushman aur ajnabí the, ab Khudá ke dost aur farzand bane.

Darwáza bher-kháne men pahunchne kí ráh hai. Masíh kí kalísyá dunyá se judá hai, wuh dunyá men hai, par dunyá kí nahín. Wuh Qádir i Mutlaq kí muháfazat men hai. Dozaḡh ke darwáze us par fath na páenge. Matí. 16 : 18. Yahowáh us ká nigahbán hai, tá na ho, ki use kuchh sadma pahunchne, wuh rát aur din us kí khabardárá kartá hai. Yash. 27 : 3. Masíh hamára Málik aur Khá-wind hai. Wuh ap ko Garariyá aur Darwáza kahtá.

Jánná cháhiye, ki Masíh sirf farotan aur pashemánon ke wáste darwáza hai, na magrúron ke wáste. Kisí ne yih suwál kiyá, ki Ásmán kí taraf jáne ko pahlá qadam kyá hai? Jawáb yih thá, ki “farotaní” pahlá qadam hai. Aur dúsrá qadam kyá? Phir jawáb húa,

“farotaní.” Aur tísrá bhí? Aur phir wuhí jawáb milá. Asmán ko pahunchne ke liye cháhiye, ki har qadam farotaní aur hilm ke sáth ho. Jab ham pahle Masíh ke pás áen, tab zarúr hai, ki pashe-mán aur farotan dil hoke áen, aur har dam, aur har án us ke pairau bane rahen, aur apne marte dam farotaní ke sáth, na apní rástbází par, lekin Masíh kí behadd liyáqat aur sadáqat, aur us ke lá-zawál pyár par bharosá karke, apní rúhen us ke sipurd karen. Bher-kháne ká darwáza tang hai. Agar ham Masíh ke wasíle se zindagí kí ráh men dakhil páen, to zarúr hai, ki dunyá-parastí ko chhoren. Darwáza ham ko dakhil degá, par hamáre gunáhön ko, aur hamáरी burí khaslaton ko nahín. Cháhiye ki ham ab, aur hamesha, un se mutanaffir rahen. Kyá hí tang hai wuh darwáza, aur sakrí hai wuh ráh, jo zindagí ko pahunchátí, aur thore hain jo use páte. Matí. 7: 14.

Jaisá ki bher-kháne ká darwáza áráish nahín rakhtá hai, waisá hí, jab Kḥudá-wand Ísá, jo sáरी chizon ká málík hai, dunyá men áyá, us ne áp ko past kiyá. Fil. 2: 7; wuh halím aur dil se kháksár thá. Matí. 11: 29. Kaun yih khiyál kartá thá, ki jo muqaddas larká haikal men dakhil húa, so Kḥudá kí “Hikmat” hai, aur yih, ki Násara ká barhaí álam ká Bání hai, aur yih ki wuhí maslúb, Báp ká pyára, aur us ke jalál kí raunaq, aur us kí máhiyat ká naqsh hai, aur yih, ki wuh sáरी chizon ká wáris hai, aur us ko ásmán men aur zamín par sab kuchh bakhshá gayá.

Bher-kháne ká darwáza qáim aur mazbút hotá hai. Ísá Masíh qawí aur zoráwar Bachánewálá hai, aur unhen jo us ke wasíle Kḥudá ke huzúr játe hain, ákhir tak bachá saktá hai. Ibr. 7: 25. Jo koí tumhen chhútá hai, so us kí ánkhi kí putlí ko chhútá hai. Zak. 2: 8. Jo koí dushman Masíh kí bheron kí halákat

cháhe, use lázim hai, ki pahle Masíh ko halák kare.

Jab tak darwáze se dakhil na ho, koí shakhs andar ke hál se wáqif nahín ho saktá hai. Jab tak log Masíh kí marifat Kḥudá ke pás nahín pahunchte, us kí kaifiyat aur haqíqat ká bhed un par bakhúbí záhir na hogá. Kḥudá ko kisí ne kabhí nahín dekhá, eklautá Betá, jo Báp kí god men hai, usí ne batlá diyá. Yuh. 1: 18.

Jo Masíh ke wasíle dakhil páte hain, un ko kyá hí barí barakaten milengí. Agar koí shakhs mujh se dakhil ho, to naját páegá. Yuh. 10: 9. Náchár, bhatkí húi bher, jab bher-kháne men pahunchtí hai, to us kí khátir kaisí shugufta aur khush ho játi hai. Jo Masíh ke ímándár hain, wuh abadí naját hásil karte hain. Wuh ímán láne ke báis se sáरी khushí aur salámatí se bhare hain. Róm. 15: 13. Wuh Masíh ke khún se dhoe játe hain, aur Masíh kí rástbází se mulabbas hote hain, aur Masíh kí liyáqat ke sabab se rástbáz thaharte hain, aur Masíh kí Rúh kí marifat rafta rafta pák hote játe hain.

Azádagí bhí ímándáron ko miltí hai. Wuh andar báhar ámad o raft kar saktá hai. Unhen rahím o halím Garariyá apní charágáh men pukár letá hai. Wuh unhen apne kalám ke khazáne men pahunchátá hai, aur Kḥudá ke ghar kí firáwání se un ko khilátá hai. Us ká jhandá jo un par hai ishq hai. Gaz. 2: 4. Un ká Garariyá hamesha un ke sáth hai. Wuh un ko kabhí tark na karegá, aur un kí suhbat us ke sáth be-takalluf aur be-rok-tok hai; wuh fazl ke takht ke pás dilerí se áte hain. Wuh apne dil ká matlab Masíh par záhir karte hain, aur Masíh apne áhd ke bhed un ko dikhlátá. Dáúd kí kaisí achchhí gawáhi yih hai, ki Yahowáh merá charwáhá hai, main muhtáj na húngá. Wuh mujhe

harí charágáhon men bithláegá, mujhe ráhat ke chashmon ke pás lejáegá. Wuh merí ján ko bahál karegá; apne nám ke liye sadáqat kí ráhon par merí rahnumái karegá. Is ke aláwa, jab main sayá i maut kí wádí men chalúngá, tab bhí balá se na darúngá, kyúнки tú hí mere sáth hogá, terí chharí aur terí láthí, wuhí mujhe tasallí dengí. Zab. 23: 1—4.

Agar ham kisí darwáze ko hamesha band páen to us men dákhil hone kí koshish na karenge. Kyá shukr ká báis, ki us darwáze ke úpar jo muáfí aur salámatí aur pákízagí aur saadat i abadí ko pahunchátá hai, yih marqúm hai, ki Khaṭkhaṭáo to tumbáre wáste kholá jáegá. Matí. 7: 7. Mubáarak wuh hai jo rahmat ke darwáze par dastak detá hai, kyúнки Masíh khud kahtá, ki Use jo mujh pás átá hai, main hargiz nikál na dúngá. Yuh. 6: 37. Agarchi ham garíb, gamgín náláiq hain, tau bhí Ibn i Ádam áyá hai, ki khoe húa ko dhúndhe aur bacháe. Lúqá 19: 10. Dawat kí áwáz baní Ádam ko hai. Aam. 8: 4. Jo áp ko is dawat se khárij karte hain, un ke siwá koí khárij na hogá. Harchand ham ko bár bár khaṭkhaṭáná pare, harchand hamárá ihtiyájen be-shumár hon, tau bhí Masíh hamárá duáon aur minnaton se thak nahín játá. Hamáre mángne kí nisbat wuh dene ko ziyáda khush hai, aur jab ham ko yih bát yád átí hai, ki aksar apní duáon men fathyáb húa hain, to yih ek báis hogá, ki auron kí bhí dawat karen, ki Áo, chakho aur dekho, kí Khudáwand mihrbán hai. Masíh mángnewálon se náráz na hogá; kyúнки un sab ke wáste, jo us ká nám lete hain, daulat rakhnewálá hai. Rúm. 10: 12. Aur wuh mustagfir gunahgár par khush hotá hai. Un sabhon ke wáste wuh khulá darwáza hai. Rúh aur dulhin kahtí hai, ki Á. Aur jo suntá hai kahe: Á. Aur jo piyásá hai, áe, aur jo koí cháhe áb i hayát muft le. Mukásh. 22: 17.

Lekin jánná cháhiye, ki fazl ká ek kháss waqt hai. Din kitná hí bará ho, lekin us kí intihá hogí. Aftáb kitná hí roshan ho, lekin gurúb hogá. Isi tarah Khudá ká hilm o bardásht ádmíon kí nisbat, agarchi bahut hai, magar is kí bhí hadd hai. Us ke gusse kí ág, agarchi ab hí bharakne men sust ho, tau bhí jab wuh josh men áegí, kaun use bujhá sakegá? Ab maqbúliyat ká waqt hai, dekho, ab naját ká din hai. 2 Qur. 6: 2. Ab, jo cháhe rahmat ke darwáze men dákhil ho. Aisá waqt hai, kí tamíz nek o bad ko záhir kartí, aur Khudá ke intizám rúhání báton kí taraf khínchte hain, aur Rúh-ul-Quds hidáyat kartá hai, aur ímán aur duá se darwáza khultá hai. Lekin, tau bhí, jab ghar ká Málik uthke darwáza band kar le, aur tum báhar se khaṭkhaṭáo, aur kaho, ki Ai Khudáwand hamáre liye khol; wuh andar se jawáb men tum se kahegá, ki Main tum ko nahín pahchántá, kí kahán ke ho. Lúqá. 12: 25.

Núh ek sau bís baras tak, yane, jab tak kishtí bantí rahí, gunahgáron ko manádí kartá rahá. Us waqt, Khudá kí taraf se yih donon gawáhián thin, yane, Núh kí manádí karne, aur kishtí banáne kí shahádat thí, lekin tau bhí, log apní harakaton se báz nahín áe. Wuh kháte, píte, aur kharíd o farokht karte, aur bote aur banáte rahe, aur apní himáqat kí ráh se jáná, kí sab kuchh, jaisá khilqat ke shurú se hai, waisá hí rahegá, aur Khudá par yaqín na karke, aur apne mánind us ko bhí jhúthá samajhkar, waqt i maúd tak tauba na kí. Kishtí ban gaí, aur Khudá ke hukm ke mutábíq makhlúqát men se, baze us men dákhil húa. Núh, apne khándán samet, kishtí par sawár húa, aur Khudá ne us ke píchhe darwáza band kiyá. Paid. 7: 16. Jis darwáze ne Núh aur us ke khándán ko bhítar kar liyá, usí ne gunahgár aur ná-farmánbardár ko mardúd kiyá. Isí

tarah us waqt bhí hogá, jab Ibn i Ádam ká zuhúr hogá. Tab rahm ká darwáza band hogá. Jab har ek barguzída bach jáegá, tab dunyá ká ákhir hogá, aur ág ká tufán khatákár dunyá ko halák karegá, aur adálat ke din rahm ká dhúndhná láhásil hogá. Hae, insáf kí wuh kyá hí khaufnák áwáz hogí, jo gunahgáron par yih fatwa degí, ki Ai maláúno, mere sámhne se, us hamesha kí ág men jáo jo Shaitán aur us ke frishton ke liye taiyár kí gaí hai! Matí 25 : 41.

Das kunwárióñ kí tamsíl men, Matí 25 : 1—14, likhá hai, ki Wuh jo taiyár thín, us ke sáth shádí ke ghar men gain; aur darwáza band húá. Wuh jo taiyár thín, mahfúz aur salámat rahín, par jo taiyár na húín, jin ke bartanon men tel na thá; aur yih un kí misál hai, jin ke dilon men fazl nahín hai; mardúd húín, aur un ke kánon men yih áwáz parí, ki Main tumhen nahín pahchántá.

Har ek ke liye, maut ke waqt darwáza band hotá hai. Jíte jí ummed rahtí, lekin marne par har ek kí hálát gair-

mutabaddil muqarrar hotí hai. Jaisá darakht gire, waisá hí pará rahtá. Jis hál men maut kisí ko pakre, khwáh saádat khwáh shaqáwat ko, usí hál men us ko rahná paregá. Maut rafta rafta áe, yá sháyad paí bhar men ham ko gher le. Kyá jáne, ki áj kyá hogá? Ghás kí mánind ham káte jáen. Subh ko wuh phúltá, tab guzar játá, aur súkh játá hai. Bahutere aish o ishrat karke, yá apne munh se jhúth bolte waqt, yá aur kisí gunáh men phanske, Kḥudá kí adálat men pahunchte hain.

In báton se ham ko yih talím miltí hai, ki ham jágte aur duá mángte rahen aur ziyádatar koshish karen, táki ham par Shaitán gálib na ho. Ham uṭhen aur apne ásmání Báp ke pás jáen. Ham apní táqat par nahín, balki Masíh ke fazl par takya kar, dil kí mazbútí ke sáth Kḥudáwand kí taraf rujú rahen. Masíh kahtá hai, ki Dekh, main darwáze par khará hún, agar koí merí áwáz sune, aur darwáza khole, main us pás andar áúngá, aur us ke sáth kháúngá, aur wuh mere sáth kháegá. Mukásh. 3 : 30.

NAWĀN BĀB.

ACHCHHĀ GAṚARIYĀ.

Achchhá gaṇariyā main hūn : achchhá gaṇariyā bheron ke liye apnī jān detā hai. Yuh 10 : 11.

Pāk Nawishton men hamāre Kḥudā-wand i mubārak kī aksar tamsīlen gaṇariye ke sāth dī gain hain. Apnī bābat wuh kahtā hai, ki Achchhá gaṇariyā main hūn ; achchhá gaṇariyā bheron ke liye apnī jān detā hai. Achchhá gaṇariyā main hūn, aur apnon ko pahchāntā hūn, aur merī mujhe jāntī hain. Jis tarah se Bāp mujhe jāntā hai, us tarah main Bāp ko jāntā hūn, aur main bheron ke liye apnī jān detā hūn, aur merī aur bhī bheren hain, jo is bher-khāne kī nahīn ; zarūr hai, ki main unhen bhī lāūn, aur wuh merī āwāz sunengī, aur ek hī galla, aur ek hī gaṇariyā hogā. Yuh. 10 : 11 ; 14, 16. Patras us ko Sardār Gaṇariyā, 1 Pat. 5 : 4, aur hamārī jānon kī Gaṇariyā aur Nigahbān kahtā. 1 Pat. 2 : 25. Pulūs us ko bheron kī buzurg gaṇariyā kahtā, Ibr. 13 : 20, aur Yashaiyāh Nabī yūn tazkira kartā hai, ki Dekho, Kḥudāwand Kḥudā zabardastī ke sāth āegā, aur us kī bāzū us ke liye saltanat karegā ; dekho us kī sila us ke sāth hai, aur us kī kām us ke āge : Wuh chaupān ke mānind apnā galla charāegā ; wuh barron ko apne hāth se farāham karegā, aur apnī god men uthāke le chalegā, aur un ko, jo bachchewālīān hain, mulāimat se le jāegā. Yash. 40 : 10—12. Āzmāe hūe imāndār ke liye yih kaisī achchhī tasallī hai. Wuh bashar ke hāth par nahīn, balki zinda aur abadī Kḥudā par takyā kartā hai. Us kī gaṇariyā aur chaupān Qādir i Mutlaq hoke nihāyat halīm aur hamdard bhī hai. Imān ke bāis, musibat kī hālat men, aur burāī se larne ke waqt, wuh khush hotā hai, is sabab se, ki us kī yih tasallī hai, ki Yahowāh merā Chaupān hai, pas main kī-sī chīz kī muhtāj nahīn. Jo nisbat Kḥudā-

wand Īsā apne logon kī taraf rakhtā hai, wuhī nisbat wuh bhī us kī taraf rakhte hain. Wuh sir, aur yih āzo hain. Wuh neo hai, aur yih imārat. Wuh angūr kī darakht, aur yih dālīān hain. Wuh Gaṇariyā hai, aur yih us kī bheren hain.

Ham Īsā Masīh ke us sulūk par, jo wuh apne bulāe hūe, aur barguzīda aur diyānatdār logon ke sāth, un kī gunahgār aur imāndār aur jalāl i āyande kī hālat men kiya kartā hai gaur karen.

Aslī, yāne, gunahgār hālat par lihāz karo. Jo is hālat men hain, wuh bargashtā aur khatākār aur shikasta-hāl, aur qarīb ba halākat hain. Ham sab bheron kī mānind bhaṭak gae, ham men se har ek apnī rāh ko phirā. Yash. 53 : 6. Kḥudā ke nazdīk ham ko na liyāqat, na sadāqat hai ; hamārī rāstbāzīān gandī dhajjion kī sī hain. Agar koī sārī shariyat ko māne, aur ek bāt tāl de, to sārī bāton kī gunahgār thahre. Yaqūb. 2 : 10. Agar ek gunāh kare, to khatākār ho, aur jo is ek gunāh se tauba na kare, aur wuh Masīh ke lahu se dhoyā na jāe, to wuh gunāh is qābil hai, ki us ko halāk kare. Hawā hamāre badan ke andar aur bāhar, aur samundar ke gahrāon, aur dhāt, aur nabātāt kī masāmāt, balki zarre zarre men bharī hūī hai. Isī tarah gunāh hamāre dilon kī khalwatan men dakhil pātā, aur hamāre sāre aamālon men dar ātā hai. Jis waqt Masīh se jude hon, ham us din kī khatir, jis men qahr aur Kḥudā kī ādālat i haqq zāhir hogī, apne liye gazab jamā karte hain. Rūm. 2 : 5.

Achchhá Gaṇariyā āyā, ki khoe hūe ko dhūndhe aur bachāe. Lūqā 19 : 10. Sirf mahabbat aur fazl i mutlaq ne us ko, is kām par, targīb dī. Kisī kī yih qudrat na thī, ki us se zabardastī yih kām le, aur koī sabab ham men zāhir na hūā, jis se wuh is kām kī taraf māl ho. Us ne bakḥūbī jānā, ki ashk-bār honā, aur jān-kandanī, aur lahu bahānā

zarúr hogá. Lekin tau bhí wuh na hatá, par balki baraks is ke, bare shauq se cháhá, ki main apná kám púra karún. Chunánci us ne kahá, ki Mujhe ek baptisma páná hai; aur main kaisá tang hún, jab tak púra na ho. Lúqá 12: 50. Hamáre liye is se aur bhí fáida hásil húa, yane, bad is ke, ki us ne un ko apní maut ke wasíle se rihá kiyá thá, us ko apní bheron ke wáste dhúndhná, aur unhen gunahgáron se pher láná, aur apne galle men jama karná pará. Chúnki wuh Kḥáliq o Málik hai, liháza sáre ádmí usí ke hain, magar baze insán hain, jo dunyá kí neo parne se peshtar, us ko Báp kí taraf se die gae, aur isí liye wuh unhen apní bheren aur ummat i kháss jántá hai. Is ke mutábíq wuh kahtá hai, ki Chunánci tú ne use, (yane, Bete ko) sab jismon par ikhtiyár diyá hai, táki wuh un sab ko, jinhen tú ne use bakhsá, hamesha kí zindagí de. Yuh. 17: 2. Agar azal se Masíh ko log na die játe, to ab bhí wuh apne ko us ke sipurd na kartá, aur agar Masíh un ko pyár na kartá, aur chun na letá, to wuh kabhí us ke pás na áte.

Apne chhote se jhund par, jinhen Báp ko pasand áyá, ki bádsháhat de, wuh chaupán kyá hí mihrbán hai. Wuh ninánawe ko chhorkar, aur paháron par jákar khoí húi ko dhúndhtá hai. Matí 18: 12. Aur us ko páke kyá wuh apní mihnaton aur dukhon kí bábat kurkurá-tá hai, yá páí húi ko auron ke sipurd kartá? Hargiz nahín. Wuh use apní god men páltá hai, aur khush hoke apne háth se us ko sambháltá, aur firishton se kahtá hai, ki Mere sáth khushí karo, kyúnci main ne apní khoí bher páí. Lúqá 15: 6.

Masíh kí bheron kí hálát i fazl par dhyán karo. Us kí rihái denewálí mahabbat kafáre ke kám ko shurú kartí hai, aur us ká pákízagí-bakhsish fazl use anjám tak pahuncháegá. Rihái denewálá pyár

goyá háth hai, jo bare khatre ke waqt hamen atháh garhe se nikáltá hai, aur hamáre maile kapron ko utárkar, hamen Masíh kí rástbází kí poshák pahínátá. Pák kuninda fazl hamen pákízagí kí ráh par chalákar Kḥudá ke huzúr men pahunchátá hai. Rihái denewálá pyár hamen fauran aur kámil taur se rástbáz kartá hai. Pák kuninda fazl hamen rafta rafta badan o ján o rúh men pák sáf kartá hai.

Chaupán i rabbání kí nekí par, jo us ke logon ke pák hone kí taraqqí-pazír hálát men masrúf hai, gaur karo.

1. Wuh un ko khilátá hai. Wuh unhen suthrí charágáh men bihlátá hai; wuh ráhat ke chashmon kí taraf un kí rahnumái kartá hai. Zab. 23: 2. Ham tumháre tajribe par yih bát rakhte hain. Jab tum dunyá kí makr-ámez charágáh men gae, kyá un se tum ko serí húi? Kyá is dunyá ke kámon aur ishraton men koí aísí chíz hai, jo rúh i gairfání ko ásúda kar sake? Har dín-dárá men jo chízen qáim, aur páedár, aur khatir-pasand hain miltí hain. Tum haqíqatan kah sakte ho, ki merá chaupán apne intizám, aur apne kalám, aur apne maujúd hone se mujhe khilátá hai. Garariye ke mánind Masíh apne galle ko wuh kháná jo láiq hai diyá kartá hai.

2. Masíh jo chaupán aur nigahbán hai, apne logon ko áram bakhshtá hai. Wuh harí charágáhon men unhen bihlátá hai. Chunánci likhá hai, ki Main hí apne galle ko charáúngá, aur unhen litáúngá, Kḥudáwand Yahowáh farmátá hai. Hiz. 34: 15. Aiyúb ke 34: 29 men yih suwál hai, ki Jab wuh chain detá hai, kaun satá saktá hai? Jab Kḥudá báp ke mánind apne logon par rahim kí nazar kartá hai, to kaun un ko dará saktá? Shariát nahín dará saktí, kyúnci us ke sáre dawé adá kie gae. Dukh aur musíbaten nahín dará saktín, kyúnci Kḥudá hamárá

panáh aur hamará zor hai ; wuh sakhtíon men madad ke liye ham se bahut nazdík hai. Zab. 46 : 1. Kisí ne kahá hai, ki Agar mumkin ho, ki Kḥudá apne sachche farzandon men se kisí ko jahannam men dále, to wuh jagah us ke liye jahannam na hotí, wuh auron ke azáb par nigáh kare, lekin ap ko sáre dukh o aziyat se aláhida samjhe. Bāt to barí hai, kaun is ke khiláf kuchh bolegá? Jab wuh chain detá hai, kaun satá saktá hai? Agar koí us itminán se, jo samajh se báhar hai wáqif ho, to zarúr hai, ki apne dil aur tajribe men use hásil kare.

3. Masíh garariye ke mánind apnon ko bahál kartá hai. Agarchi wuh sar i nau paidá hon, tau bhí wuh kámil nahín hain. Purání insániyat abhí tak un ke bātin men lará kartí. Bāwajude ki unhon ne bár bár is bāt kí, ki un kí jánon ke liye Isá sab se achchhá hai, talím páí, tau bhí gunáh ke wargaláne aur nafs ke bahkháne se, sídhí ráhon ko chhorkar wuh terhí tirchhí ráh ko ikhtiyár karte hain, aur jíte pání ko tark karke apne liye tute húe hauz khodte hain, jin men pání nahín thahar saktá. Yar. 2 : 13. Magar chaupán kí ánkḥ un par lagí rahtí; wuh unhen, is wáste ki wuh apní himáyat se wáqif hon, thore dúr gumráh hone detá hai, aur tab un ke píchhe daurke chalá játá hai, aur unhen pher látá hai. Ek dam ke liye unhen taláq detá, lekin bahut sí mihrbáníon ke sáth unhen samet látá. Yash. 54 : 7. Agar un ko tambíh kare, to un kí bihtarí ke liye, un ke sáth aisá sulúk kartá, táki unhen apní pákízagí ke sharík honewále thahráe. Us ke sáre intizámon kí yih garaz hai, wuh yih iráda kartá hai, ki jaisá main pák aur khush hún, waisá hí mere log bhí ho jáen. Jab tak wuh dunyawí báton par dil lagáte rahen, tab tak wuh un par áfaten aur musíbaten pahunchátá hai, aur jab fazl ká kám un ke dilon men púrá ho, wuh unhen apne pás bulátá hai.

4. Masíh apní ummat kí hifázat kartá hai. Wuh chaupán ke mánind apná galla charáegá; wuh barron ko apne háth se faráham karegá, aur apní god men utháke le chalegá, aur un ko jo bachchewálián hain, muláimat se le jáegá. Yash. 40 : 11. Wuh use, jis par ímán láe hain, jánte hain, aur unhen yaqín hai, ki wuh un kí amánat kí, qiyámat ke din tak hifázat kar saktá hai. 2 Tim. 1 : 12. Merí bheren kabhí halák na hongí, aur koí unhen mere háth se chhín na legá. Yuh. 10 : 28. Kḥudá ká shukr ho, unhon ne dushman ke háth se rihái páí, wuh halák karnewále ke panjon se bach gae, aur us lukhtí kí mánind hain, jo ág se nikálí gaí. Chúnki Masíh unhen apne galle men le áyá, kyá koí us ke háth se unhen chhín le saktá? Hargiz nahín. Jinhen wuh pyár kartá, ákḥir tak unhen pyár kartá. Un ke liye us ká fazl káfí hai. Wuh un ke pánwon ke tale Shaitán ko jald kuchláegá, aur ákḥir ko wuh us ke wasíle se apne sáre ganímon ke úpar gálib par gálib honge.

5. Masíh apne logon kí rahnumái kartá hai. Jab wuh apní bheron ko báhar nikáltá hai, to un ke áge áge chaltá hai, aur bheren us ke píchhe ho letí hain; kyúunki wuh us kí áwáz pahchántí hain. Yuh. 10 : 4. Kisí musáfir ne mulk i Suriyá ke ek garariye se kahá, ki Bheren na apne Málik kí áwáz ko, balki us kí poshák ko pahchántí hain. Garariye ne kahá, ki Nahín áwáz ko pahchántí. Is bāt ko sábit karne ke liye, wuh ápas men libás ko badalkar bheron ke bích men gae. Musáfir chaupán kí poshák pahinke bheron ko pukárne, aur unhen chaláne lagá, par wuh us ke píchhe na chalin, is liye ki us kí áwáz chaupán kí na thí. Magar apne málik kí áwáz ko sunkar, agarchi us ká libás tabdíl ho gayá thá, fauran us ke píchhe daurne lagín. Yih naql Masíh ke achchhe Garariye hone kí

misál hai. Wuh apní bheron ke sámhne gayá hai, aur un ko farmátá, ki mere píchhe ho lo. Us ne un ke wáste ap ko namúna chhor diya hai, aur unhen zor bakhshtá hai, ki wuh us ke naqsh i qadam par chalen. Wuh apne intizám o kalám men apní hí áwáz se un kí hidáyat kiyá kartá hai. Wuh Barre ke píchhe játe hain, jahán kahín wuh játá hai. Mukásh. 14 : 4. Wuh kahte hain, ki Ai Kḥudá-wand farmá, ki tere bande sunte hain.

6. Wuh barí muláimat ke sáth, un kí umr aur kamzorí ke mutábíq, sulúk kartá hai, aur pesh átá hai. Wuh masle húe senthe ko na toregá, aur na san ko, jis se dhúnwán uthtá hai bujháegá. Yash. 42 : 3. Wuh purbí hawá ke din apní sakht ándhí ko thamá detá hai. Yash. 27 : 3. Munde barre ke liye wuh hawá ko muláim kartá hai. Apne logon par musíbaton pahunchátá hai, magar in ke sáth sambhálnewálá fazl bhí bakhshtá kartá. Apne lade húe ajnabíon ko apní hí ajíb ráhon men chalátá hai, aur aisí lá-sání hikmat, aur aise hilm aur mahabbat se un ke sáth sulúk kartá, ki wuh hawá ke mánind, (2 Qur. 12 : 9.) apní kamzoríon par barí khushí se fakhr karte hain táki Masíh ká zor un par saya dále.

Imándár, agarchi áfaton aur musíbaton ke samundar men dúbtá ho, par yih hissa us ke haqq men niháyat mubáarak hai. Us ke ánsúon men jo salíb ke áge baháe játe hain, haqíqí haláwat milí hui hai. Aur jab kí dindárá kí karwáhat aisí míthí lagtí, to us kí khushían kaisí achchhí hongí? Is bát kí ummed niháyat dil-chasp hai. Jo makán Masíh ke bháíon ke wáste taiyár kie gae, wuh aise jalíl hain, ki un ká jalál samajh men nahín átá. Koí yih kahe, ki Bayá-bán aur ásmání Kanáan ke darmiyán maut ká daryá i siyáh bahtá hai. Bahtá to hai, aur gair-mutabaddil abad men jáná ek mushkil bát hai. Par, dekho,

hál yih hai, ki khushí yá pareshání, zindagí yá maut, ásmán yá jahannam ko ikhtiyár karná hai. Agar tú Masíh ká hai, agar tú muáfí aur táqat ke wáste sirf usí par bharosá rakhtá hai, agar apne chaupán kí áwáz sunke tú us ke píchhe játá rahtá aur us kí marzí ko bajá látá, to tere liye maut maglúb dushman ke mánind hogí, balki tú us ko dost jánegá. Kyá rahím Kḥudá jis ne tujhe chun liyá, aur kharída, aur sar i nau pák kiyá, aur terí hidáyat kí hai, aur har tarah tere sáth mahabbat se sulúk kiyá hai, kyá wuh tujhe chhor degá, aur terí fishání ke waqt tujhe na sambhálegá? Zarúr sambhálegá. Maut ke sáe kí wádí andherí hogí to hogí, tau bhí wuh gahrí nahín, aur tú us se sahíh o salámat guzar jáegá, kyúunki Kḥudá, terá Kḥudá, tere sáth hogá, us kí chharí aur us kí láthí tujh ko tasallí dengí. Ham men se, báze yih gawáhí de sakte hain, ki Kḥudá-wand apne logon ko, jab wuh qaríb-ul-maut hain, barí tasallí bakhshtá kartá. Yih bái malúm hai, ki qadím zámáne men us ne shahídon kí álishán fauj ko sargarmí aur himmat bakhshtí, ki wuh nidar hoke maut ká maza chakhen. Maslan jab *Bishop Hooper* shahíd húa, agarchi qaríb ghante bhar ke dukh o dard sahtá rahá, aur us ke gird ág tín dafa jalái gaí, tau bhí us ne barre ke mánind sabr o bardásht kí, aur kisé taraf, kyá áge aur kyá píchhe, zarra jumbish na kí par chupke, aur uf bhí na karke apní ján dí. Mulk i Skátland ke isláh i dín ke dinon men pahlá shahíd Patrick Hamilton thá. San 1528 Iswí men wuh Masíh kí ráh men ján se mára gayá. Chha ghante ág men jalá kiyá. Ek ráwí kahtá hai, ki Wuh qile kí ek kothrí men muqaiyad hokar apne qatl ke hukm ká muntazir rahá. Shahíd ág ke wáste, aur ág shahíd ke wáste taiyár thí. Bardásht karne kí táqat, aur mahabbat kí rúh us par bahutáyat se á gaí, aur us kí ján chain

aur himmat aur fidwiyat se bharí thí. Jab do pahar bajá, us ne Kaptán ko bulá-ke púchhá, ki Sab kuchh taiyár hai? Kaptán Sáhíb narm-dil hoke us ko sáf na kah saká, par ishára karke khabar dí, ki waqt á pahunchá hai. Pádrí Sáhíb i mausúf ne fauran apní chaukí se uthkar, aur apná háth Kaptán ke háth men rakhkar, qadam i chust se maqtal kí taraf chalne lagá. Us ke dahne háth men Injíl thí, aur us ke sáth ek naukár, aur kaí ek ján pahchán ho líe. Jab maqtal nazar áyá, to apne sir se topí utárke, us ne, us se jo akelá shahíd ko táqat aur fath bakhsht saktá hai, duá mángí. Us ne maqtal men pahunchkar wuh Injíl i beshqímat, jo bahut mud-dat tak us ká sáthí aur us ke zor ká asá húi thí, apne ek dost ko dí, aur apní topí aur úpar ke kapre ko utárkar apne naukar ko diyá, yih kahkar, ki Ág men in se kuchh kám nahín, tú le, aur bad is ke siwá nazír i maut ke, ki qábil yád rakhne ke hai, aur kuchh tujhe nahín de saktá. Maut agarchi jism ke liye sakht, aur ádmíon kí samajh men khaufnáak bát ho. tau bhí wuh hayát i abadí ká, jise Ísá Masíh ká koí munkir hásil na karegá, darwáza hai. Be-fáida koshish karke ki Sáhíb i mazkúr kí ráe tabdíl ho jáe, logon ne use lohe kí zanjír se khúnte men bándhá, aur ág lagáí. Lagáne se kuchh bárúd urí, aur us mazlúm ká báen taraf ká háth aur gál bhulas gae, lekin, agarchi ág tín dafa jaláí gaí, par lakrí khúb na jalí. Shahíd ne púchhá, ki kyá kuchh súkhí lakrí nahín? aur bárúd nahín hai? Jab tak qila se aur lakrí aur bárúd na milí wuh bará dukh uthátá thá.

Thore arse men ág phir jaláí gaí, aur ek nánbái ne ghás láke, ág men dál dí, aur bad is ke, mashriqí hawá ke chalne se, ág yahán tak phail gaí, ki us shakhs ko já lagí, jis ne shahíd par tuhmat kí thí, aur us ko giráke us ke kapron ko jalá diyá. Muddái kí dahshat aur dukhí ke

itmínán men bará tafáwat thá. Jab sakht shule cháro taraf se is áfat-rasída ke badan ko jalá rahe the, to use apní má kí yád áí, aur us ne use apne kisé rafíq ke supurd kiyá. Jab garm zanjír ke sadme se us kí kamar bahut jal gaí, to jamáat men se kisé ne use kahá, ki Agar tú apní talím par ab tak qáim hai, to kuchh ishára kar. Is par us ne apne adh-jale háth kí tín unglíán utháín, aur ján nikalne tak unhen isí taur par rakhá. Us kí pichhlí báten yih thín, ki Kab tak, ai Kḥudáwand, yih bádsháhat tárikí men dabí rahegí? Kab tak tú ádmíon ká zulm bardásht karegá? Ai Kḥudáwand Ísá merí rúh ko qabúl kar. Chha ghante tak ág men jaltá rahá, aur itne arse men us ne be-sabrí yá gusse kí koí bát na kí, aur na intiqám ke liye apne jáfakáron par ásmán kí taraf háth utháyá, is liye, ki us ká ímán aur bharosá Kḥudá hí par qáim aur mazbút rahá.

In májaron se záhir hotá hai, ki Rúmí Kátholik ká mazhab kaisá sakht aur zulm-angez hai, aur ki Ísáí dín men dukhíon ke liye barí tasallí aur taqwiyat miltí hai.

Agar is zindagí men achchhe Garariye, yane, Masíh ká sulúk apne logon ke sáth aisá mihrbán aur rahím hai, to us jalál ko, jise us ne áqibat men un ke liye taiyár kiyá hai, kaun bayán kar saktá hai? Yih to ab tak záhir nahín hotá, ki ham kyá kuchh honge; par ham jánte hain, ki jab wuh záhir hogá, to ham us ke mánind honge; kyúunki ham use jaisá wuh hai, waisá dekhenge. 1 Yuh. 3 : 2. Chunánchi unhon ne apní jánon ko barre ke lahú se dhoyá, aur unhen safed kiyá, isí wáste wuh Kḥudá ke takht ke áge hain, aur us kí haikal men, rát din, us kí bandagí karte hain, aur wuh jo takht par baithá hai, un ke darmiyán sukúnat karegá. Wuh phir bhúkhe na honge, aur na piyáse, aur wuh dhúp aur garmí na utháenge.

Kyúunki Barra jo takht ke bích o bích hai, un kí gallabání karegá, aur unhen páníon ke zinda soton tak pahuncháegá, aur Khudá un kí ánkhon se har ek ánsú ponchhegá. Mukásh. 7 : 14—17.

Kyúunkar malúm karen, ki ham Masíh kí bheren hain ki nahín? Us kí bheren

kán men aur páon men nishán rakhtí hain. Chunánci Masíh kahtá hai, ki Merí bheren merí áwáz suntí hain, aur wuh mere píchhe chaltí hain. Yuh. 10 : 27. Khudá kare, ki ham sabhon par yih donon nishán bane aur qáim rahen.

DASWÁN BÁB.

QIYAMAT AUR ZINDAGI.

Yisú ne use kahá, Qiyámat aur zindagi main hí hún; jo mujh par ímán láe, agarchi wuh mar jáe, jégá. Aur jo koí jítá hai, aur mujh par ímán látá hai, kabhí na maregá. Kyá tú yih yaqín rakhtí hai? Yuh. 11: 25, 26.

Ísá ne Marthá se, jab Yahúdión ke aksar khiyálon ke mutábiq aurat i mazkúra ne qiyámat kí sachái par iqrár kiyá thá, yih báten kahín. Us se kahá, ki Terá bhái phir uthégá. Marthá ne, goyá is garaz se, ki is se mujhe kyá tasallí hai, Ísá se kahá, ki Main jántí hún, ki qiyámat men, pichhle din wuh phir uthégá. Us kí be-itiqáadí par gaur karo. Is bát par, ki qiyámat ke din, jab agle aur pichhle ádmí uthenge, wuh itiqád rakhtí thí, par yih, ki merá bhái abhí apní qabr se jí uthégá, us ke ímán se báhar hai. Hamárí sárí ihtiyájon, aur imtihánon, aur ázmáishon men, KHUDÁ ke wade ko qabúl karná, aur itibár rakhná, ki hamáre zamáne ke muwáfiq hamárí qúwat hogí, Istis. 33: 25, aur yih bhí báwar karná, ki har musíbat ke waqt men, fazl aur bardásht karne kí táqat, jitní cháhiye, bakhsí jáegí, ímán kí fath hai.

Ísá ne Marthá se kahá, ki Qiyámat main hí hún. Is kalime se Marthá aur Mariyam ko barí tasallí húi hogí. Goyá Ísá ne kahá thá, ki khud merí qudrat se qiyámat hogí. Agar main yih ikhtiyár rakhtá hún, ki karoron insán ko, jinhen mare muddat húi, uthá saktá, to kyá char roz ke murde ko utháne ká ikhtiyár nahín hai? Tumháre yá tumháre bhái ke haqq men khauf kí jagah kahán? Is men qudrat jo bayán se báhar hai, lá-intihá rahmat se ámez hai.

Main qiyámat hún. Yih Ísá kí ulúhiyat kí barí dalíl o subút hai, kyunki KHUDÁ ke siwá, kaun murdon ko uthá saktá hai?

Magar Masíh khud yih ikhtiyár rakhtá hai. Main hí qiyámat hún. Alam i gaib aur maut kí kunjían mujh pás hain. Mukásh. 1: 18. Is se taajjub na karo, wuh waqt átá hai, jis men wuh sab jo qabron men hain, us kí áwáz sunenge, aur niklenge; jinhon ne nekí kí hai zindagi kí qiyámat ke wáste, aur jinhon ne badí kí hai, sazá kí qiyámat ke liye. Yuh. 5: 28, 29. Apní ájizí ke dinon men, Masíh ne tín shakhshon ko zinda kiyá, aur jo us ne kiyá, apne hí nám aur apne hí iqtidár se kiyá.

Masíh ke khud jí uthne men, is laqab i jalíl kí ek misál páí játí hai. Yih bará mujiza Taslís i Iláhi kí har ek fard se nisbat rakhtá hai. Maslan, Aamál 2: 32 men likhá hai, ki Usí Ísá ko KHUDÁ ne utháyá, aur Afs. 1: 20 men yih likhá hai, ki Jo us ne, yane, Báp ne Masíh men zahir kí, jab use murdon men se jiláyá, aur apne dahine ásmání makánon par baitháyá; aur Rómion ke 8: 11, aur 1 Pat. 3: 18 men likhá hai; ki Masíh Rúh kí qudrat se jiláyá gayá; aur Yuh. 10: 18 men mundarj hai, ki Masíh ne ap ko khud utháyá. Yún Masíh kahtá hai, ki Koí shakhs merí ján mujh se nahín letá, par main use ap se detá hún; merá ikhtiyár hai, ki use dún, aur merá ikhtiyár hai, ki use phir lún; aur Yuh. 2: 19, Masíh kahtá hai, ki Is haikal ko dhá do, aur main use tín din men khará karúngá. Us ne apne badan kí haikal kí bábat kahá thá. Masíh kí qiyámat hamárí áqibat kí ummed ká “Kone ká sirá” hai. Agar Masíh nahín uthá, to tumhárá ímán befáida hai: tum ab tak apne gunáhon men giriftár ho. 1 Qur. 15: 17. Us ne ap hamáre gunáhon ko, apne badan par utháyá. 1 Pat. 2: 24. Us ne sab ádmion ke liye maut ká maza chakhá. Ibr. 2: 9. Wuh Fidákár aur Zámin hokar, hamáre badle men lanatí húá. Gal. 3: 13.

Bishop Hopkins kahtá hai, ki KHUDÁ

ke gazab aur jazbe ká piyála, jis ko abad tak hamen bünd bünd píná partá, use Masíh ne ek bárgí pí liyá. Us ne sharíat ke sáre dawon ko adá kiyá. Agar wuh qabr men giriftár rahtá, to us ke fidiya ke qabúl hone ká sabút kahán se miltá. Jis waqt koí shakhs shara ká qarzdár ho, us ko qaid men rahná partá hai. Agar Masíh qabr kí band men rahtá, to kahá játá, ki us ká kám kámil aur káfí nahín, aur yih, ki Kḥudá ke adl ke dawwe adá nahín húe. Lekin jis tarah wuh hamárá kḥatáon ke wáste hawáale kiyá gayá, isí tarah wuh phirke jiláyá gayá, táki ham rástbáz ṭhahren. Rúm. 4: 25. Wuh is liye gárá gayá, ki apní maut kí haqíqat dikhláe, aur tén roz tak qabr men apná bistar kiyá, táki nabúwat púrí ho. Ásmán par se qabr ke munh ká patthar dhalkáne ke liye ek firishta utrá. Báp ne, goyá is gawáhí dene ke liye, ki merá adl us qímat se, jo Beṭe ne dí, púrá húa, ásmán se qásid ko bhejá, ki qabr ke darwáze ko khole, aur qaidí ko makḥlasí de. Haqíqatan Ísá kí maut aur qiyámat se barí barí báten iláqa rakhtí hain. Kḥudá ke chune húon par dawá kaun karegá? Kḥudá hí hai, jo un ko rástbáz ṭhahrátá. Kaun sazá ká hukm degá? Masíh, jo mar gayá, balki jí bhí uṭhá, aur Kḥudá kí dahní hí taraf baiṭhá hai, wuh to hamárá sífárish kartá hai. Rúm. 8: 33, 34.

Is laqab kí aur misál roz roz wáqí hotí hai. Kḥudáwand Ísá ne kahá, ki Qiyámat main hún. Apní aslí hálát men ham kyá hain? Bilá-shakk kḥatáon aur gunáhon ke sabab se murde hain. Afs. 2: 1. Hamárá taraf Masíh ká kyá hukm hai? Hukm yih hai, ki Jágo, aur murdon men se uṭho, ki Masíh tumhen roshan karegá. Afs. 5: 14. Jab rúh o ján qúwat i Iláhí se jilái játí hai, to us ká hál kaisá hotá hai. Is kí nisbat Injíl men yih bayán hai, ki Yih merá beṭá múá thá, ab jiyá hai, kho gayá thá, ab milá hai. Lúqá 15: 24. Yih Masíh

ká kám hai. Wuh hayát aur roshní ká sotá hai. Jab kabhí dil sar i nau paidá hotá hai, tab Masíh ham se kahtá hai, ki Qiyámat main hún.

Roz i hashr men is laqab kí sachcháí sáf záhir hogí. Tab kitne log, baze hayát i abadí ke liye, aur baze ruswái aur zillat i abadí ke liye niklenge. Masíh ká jí uṭhná hamáre jí uṭhne kí alámat hai. Chunánchi likhá hai, ki Har ek apní apní naubat men (uṭhegá), pahlá phal Masíh, phir wuh jo Masíh ke hain, us ke áne par. 1 Qur. 15: 23. Is liye, ki wuh jítá hai, ham bhí jienge. Yuh. 14: 19. Ek dam men, ek pal men picḥhlá narsingá phúnkte waqt; ki narsingá to phúnká jáegá, aur murde uṭhke gair-fání honge, aur ham badal jáenge, kyúnci zarúr hai, ki yih fání baqá ko pahine, aur yih marnewálá hamesha kí zindagí ko pahine. Aur jab yih fání gair-fání ko, aur yih marnewálá hamesha kí zindagí ko pahin chukegá, tab wuh bát, jo likhí hai, púrí hogí, ki Fath ne maut ko nigal liyá. Ai maut, terá dank kahán? ai qabr, terí fath kahán? 1 Qur. 15: 52—55.

Qiyámat aur zindagí main hí hún. Qiyámat aur zindagí donon kí zarúrat barábar hai. Cháhiye, ki jo hayát Masíh apne logon ko bakḥshtá hai, wuh usí se sambhálí jáe. Jaisá dálíon ke wáste jar, aur azo ke wáste sir hai, waisá hí apne logon ke liye Masíh hai. Imándár log, jo ab jism men zinda hain, Kḥudá ke Beṭe par ímán láne se zinda hain; jis ne un se mahabbat kí, aur ap ko un ke badle diyá. Gal. 2: 20. Jab Masíh, jo hamárá zindagí hai, záhir hogá, us ke sáth tum bhí jalál men záhir hoge. Is wáde par, yane, jo mujh par ímán láe, agarchi wuh mar jáe, jáegá, agar gaur karen, to mazmún i guzashta se aur manshá bhí niklegá.

“Agarchi wuh mar jáe.” Gunahgár, harchand ki bagáwat aur bargashtagí kí burí hálát, aur kḥatáon men, ki hadd se

beshumár hain, mubtalá hokar mar jáe, lekin tau bhí wuh ímán se, jo Rúh i Pák kí marifat us ke dil men paidá hotá hai, jégá; ímán ká pahlá amal rúhání zindagí ká shurú, aur abadí zindagí ká nishán hai. Mustagfir kí khatáen pahár ke mánind baland, aur samundar kí maujon sí tund, aur reg bayábán se ziyáda hon, par is wáde se barí khátir-jamá aur taskín hotí hai, ki Jo mujh par ímán láe, agarchi wuh mar jáe, jégá. Ai kámpite húe gunahgár, terí jo kuchh hálat ho, Masíh ke pás á. Us ko Bachá-newálá ján. Us ko apne dil ká takht-nishín kar, aur us se zindagí hásil karke jítá rah.

“Agarchi wuh mar jáe.” Aksar auqát ímándár ko yih iqrár karná partá hai, ki Merí ján khák se lagí játí hai, aur wuh yih duá kartá, ki Tú apne qaul ke mutábiq mujh ko jilá. Zab. 119 : 25. Ai ímándár, kyá tú, apní daráz aur bhárá laráí ke báis dúbne par hai, aur apní bewafái aur náshukrí ke sabab se girá játá hai, aur tujh ko malúm hotá hai, ki roz ba roz áge kí banisbat ráh tang, aur ázmáishen sakht, aur abadí chízon ká tayaqqun kam qadr hotá játá hai? aur kyá dunyá is liye, ki tujhe khush kar de, tujh ko wargalátí hai, aur kyá zahirí báten aisi muassir hain, ki jin se tere aur tere Kḥudáwand ke darmiyán begá-nagí paidá húi, aur kyá tere wáste Kḥudá ká Kalám, goyá kitáb i lá-hall hai, aur kyá tú fazl ke takht ke pás bedharak nahín á saktá; aur kyá díní zábite bataur i dunyá-sází hain; aur kyá tú apne ko dobára murda jántá hai, aur kyá terá dushman, jo Shaitán hai, yih kahtá hai, ki Tere wáste bharosá nahín; aur kyá wuh tujhe yahán bahkáyá kartá, ki Pák Nawishton se tujh ko yih shakk dilátá hai, ki tujhe phir sar i nau khará karná ná-mumkin hai? Ibr. 6 : 6. Ai ímándár is rahím wáde ko sun, ki Jo mujh par ímán láe, agarchi wuh

mar jáe, jégá, aur agar terá ímán sust o zaíf ho gayá ho, to us kí tajdíd ke sáth zindagí kí tajdíd bhí hogí. Us par jo qiyámat aur zindagí hai, ímán lá. Apní badí o burái ká iqrár kar: zará bhí Kḥudá se na chhipá, aur na apne qusúr ko halká ján. Terí aisi minnat ho, ki Ai Kḥudáwand mujh láchár par rahm kí nazar kar: main ímán látá hún; tú merí beímání ká chára kar. Agarchi main murda hún, tú mujhe jilá. Aisi ímándár ján ko Kḥudá qabúl karegá, aur us ká gunáh bakhshkar use chain o tasallí degá.

“Agarchi wuh mar jáe.” Imándáron ke badanon ko zarúr hai, ki us maut ke fatwe ko, jo gunáh ke sabab sabhon par diyá gayá utháen. Badan gunáh ke sabab se murda hai. Róm. 8 : 10. Un kí rúhen na marengí, aur un ke badan sar i nau paidá hoke un ke Shafí ke badan i jalíl ke mánind ban jáenge. Insán kí aql men badan kí qiyámat muhál ho to ho, aur is wáste qadím gair-qaumon ne us ko qabúl nahín kiyá. Jab koí Isái qatl kiyá játá, wuh us ke badan ko jalá dete, aur us kí rákh daryá men dál dete, táki samundar men mil jáe, aur hawá aur lahron se titar bitar ho. Isí tarah wuh qiyámat ke ná-mumkin hone kí sabút kí talásh men rahte the. *Bishop Hopkins* is dalíl ko achchhí tarah se bátíl kartá hai, yih kahte húe, ki Chúnki badan ke tukre Qádir i Mutlaq ke iháta i ilm se báhar bithráe nahín já sakte, aur yahán tak reza reza nahín kie já sakte, ki Kḥudá kí shinákht se, jo har zarre kí hifázat rakhtá hai, khárij hon, liházá un ká phir jamá honá mumkin hai, aur Kḥudá apní qudrat o intizám se, un kí khák ke har rezon ko jamá karke, har ek ko, us kí aslí jagah men rakh degá.

Lekin kuchh zarúr nahín, ki Kḥudá kí qudrat aur hamádání se qiyámat kí talím ko sábit karen. *Professor Hitchcock* ne sáf sáf bayán kiyá hai, ki yih

talīm Kitāb i Muqaddas men sikhlaí jātí hai, yāne, qiyāmat ke badan kí konpal us badan se jo mar jātá hai, niklegí, aur yih, ki hamárí bilfíl kí tarkíb áqibat ke badan men na hogí, wuh yih bhí kahtá hai, ki jitná tafáwat bíj aur darakht ke darmiyán hai, itná hí tafáwat hamáre hál ke badan aur rúhání badan men hogá. Yih jo tú botá hai, wuh jism nahín hai, jo hogá, balki nirá ek dáná hai; khwáh gehún, khwáh kuchh aur. 1 Qur. 15 : 37.

Ráqim i mausúf kahtá hai, ki Gaur karo, ki bíj ke kitne thore juz us nabát men, jo us se nikaltí hai, dákhil hote hain. Maslan, jangal ká per, jo bahut bhárá hai, us bíj ke sáth, jis se wuh ugá muqábala karo, aur yád rakho, ki is bíj ke thore se juz per men dákhil hote hain. Magar Baibal se malúm hotá hai, ki isí qadr hamáre hálí badan ke juz qiyámat ke badan men dákhil honge. Jo is badan ke lákh yá karor hisson men se ek hissa us badan men dákhil pae to albatta murde kí qiyámat hogí. Aur ham kyúnkar na samjhen, ki un sárá tabdílon se, jo lásh par wáqi hon, ehhotí konpal, Kḥudá kí qudrat o hamádání se mahfúz rahe, aur rúhání badan kí konpal ban jae. Rúhání badan jo hogá, ek kháss zát aur hastí rakhega. Us nabát ko, jo gehún yá aur kisí bíj se uge, Kḥudá apní marzí ke muwáfiq us ko jism detá hai, aur har ek bíj ká ek kháss jism hai. Rasúl is ko ek barí bát samajhkar, us ká mufassal bayán kartá hai. 1 Qur. 15 : 39, 42.

Ham log jismání hálát men rúhání badan kí nisbat kamáhaqqubú khiyál nahín kar sakte. Pulús rasúl us kí tín khássiyaton ká tazkira kartá hai, yāne, wuh faná men boyá jātá hai, aur baqá men uthatá hai; be-hurmatí men boyá jātá hai, aur jalál men uthatá hai; kam-zorí men boyá jātá hai, aur qudrat men uthatá hai. 1 Qur. 15 : 42, 43. Is taz-

kire se qiyámat ke badan ke haqq men álí o umda khiyálát milte hain. Ráqim i mazkúr Professor Hitchcock ne bayán kiyá hai, ki rúhání aur jismání badan kí yaksání ke sábit karne ke liye zarúr nahín, ki alag alag zarron kí yaksání ko sábit karen. Wuh púchhtá hai, ki “badan ká bar-asl rahná kis chíz par munhasir hai? Khiyál karo, ki koí Amaríka men janam páke wahín bís baras tak rahe, phir Chín ke mulk men búd o bášh kare. Chúnki har ádmíon ke badan ke sáre reze sát sát baras ke bad badal jáyá karte hain, liháza Chín ke mulk men áth das baras rahne ke bad us ádmí ke badan men aslí rezon ká ek bhí báqí na rahega, lekin tau bhí wuhí shakhs rahega, aur kis wáste wuhí hogá? Is wáste, ki us ká badan, jo badalke bantá jātá hai, hayúlá rakhtá hai, jo badaltá nahín, aur jo jo reze badan men dákhil hote hain, so ba har tarah aslí rezon ke mánind hain, aur badan kí súrat aur tarkíb waisá hí rahtí hai. Jo kisí murakkab men awwalí mádda munásib miqdár ke sáth maujúd ho, to kuchh parwá nahín wuh mádda kahín se áyá ho. Maslan kuchh parwá nahín, ki aksíjan aur haid-rojan, jin ke miláne se pání bantá hai, kahán se áwen. Isí tarah un anásir ke haqq men, jo badan kí khilqat men istíamál hote hain, muzaiqa nahín, ki kahán se milte hon. Zarúr bát yih hai, ki un ká miqdár munásib ho, aur harchand ki rafta rafta agle reze játe rahen, aur kharch kie jáen, tau bhí agar un kí jaghon men aur reze áte jáen, jahán kahín se áen, to wuhí badan qáim rahega, kyúnki us ká bar-asl rahná rezon kí baqá par nahín, balki un kí miláwat par mauqúf hai.”

Agar jismání badan ke bar-asl rahne kí bábat, jo áge bayán kar chuke, thík ho, to qiyámat kí talīm par yih itiráz, yāne, badan ke zarre dúsre murakkabát men dákhil hote hain be-mahall aur be-já

thahartá hai, is wáste, ki daláíl i mazkúra se maḷúm hotá hai, ki agar rúhání, yane, qiyámat ke badan men jismání badan ká ek zarra bhí dákhil na ho, tau bhí badan wuhí hogá, sirf yih cháhiye, ki us men usí qism ke zarre hon, aur yih, ki yih zarre aslí miqdár ke sáth miláe jáen, aur yih bhí, ki tarkíb aslí súrat par ho, tab yih samajhná durust hogá, ki jo badan mar gayá, so hí qiyámat men jí uṭhegá. Yih sab tabdílén dunyá men ádmíon par wáqí huá kartí hain, tis par bhí sab samajhte hain, ki badan wuhí hai.

Kyá hí dil-chasp aur tasallí kí bát yih hai, ki hamáre azíz qabron men se niklenge, aur uṭkar maut kí poshák nahín, balki khushí aur baqá ká libás pahinkar, hamesha jíte rahenge. Jab hamáre aḥbáb qabr men madfún hote hain, to kis qadr ranj aur malál ham ko huá kartá hai. Lekin agar wuh Masíh ke hain, to roz i hashr men ham ko phir milenge, aur karoron men, jo us waqt uṭhenge, ham unhen pahchánenge. Yih shinákht o shádmání ká waqt, mubáarak, jab har ek Masíhí ke ánsú ponchhe jáenge, aur sab ikatṭhe hokar apne Kḥudáwand kí huzúrí men, us kí suhbat aur nīmat ke hásil karne ke liye khare honge. Kásh, ki yih ummed i jalíl, hamen yahán tak sambhále, aur rástí par chaláe, ki apní zindagí aisí basar karen, aur aisí mihnat o mashaqqat bajá láen, ki na sirf ap, balki hamáre sáre azíz o ján pahchán hamáre sáth qiyámat ke din gunáh se pák, aur ásmán ke rahne ke liye taiyár hoke niklen.

Agar muqaddason ká mel o ittifáq roz i hashr men aisí shádmání aur taskín ká báis hai, to adálat ke din Hákim ke huzúr men gunahgáron ká milná kaisá kḥaufnák hogá. Pádrí Moffat Sáhīb ne Afríka ke mulk kí sair men ittifáqan ek sardár ko, us ke darbár men tír o kamán banáte húe dekhá. Us ke sáth

bát chit karke Sáhīb i mausúf qiyámat ke din ke haqq men bayán karne lagá. Guftogú kí hálát men Sáhīb ne dekhá, ki sardár ká chihra mutagaiyir hone lagá, aur us ke pair kámpne lage, aur us kí ánkhoṅ kí yih waza ho gaí, ki goyá niklí partí hain. Jab bolne kí táqat páí, sardár púchhne lagá, ki ap kyá kah-te hain? ki main un sabhon ko, jo mere háth se máre gae, roz i hashr men phir dekhúngá? Kyá wuh mere rú-ba-rú jí uṭhenge, aur main un ko pahchánúngá, aur wuh mujhe pahchánenge? Kyá yih sach hai, ki un ko un ke zakḥmon samet wahán dekhúngá? Bilá-shakk, jo qátil hain, wuh apne maqtúlon ko dekhenge, balki sab jo yahán badí men sharík hain, wahán bhí badkáron ke sáth sharík kie jáenge. Har gunahgár un sabhon ko, jin ká us ne nuqsán kiyá, wahán dekhkar pahchánegá. Alíshán aur safed takht ke sámhne sab logon kí huzúrí men gunahgár aur badkár un ko, jinhen unhon ne gumráh aur halák kiyá hai dekhenge. Hume Sáhīb ke haqq men, jo mashhúr muarrikh thá, kahte hain, ki apní dalílon se Ísáí dín ke khiláf apní má ke ímán ko bigará thá. Apne marne ke waqt wálida i mazkúra ne ján liyá, kí yih dalílen mere kám nahín átín, aur un se maut ke milne ke wáste taskín o árám nahín. Apne beté ko bulákar, us se kahá, ki Main maut ke samundar men dúbne par hún, aur áqibat ke liye mere páon tale kuchh sahára nahín hai. Adálat ke din yih betá apní má ko, aur yih má apne beté ko milegí, aur un ká kaisá milná hogá? Ham dagá na kháen; Kḥudá thaṭthon men nahín uráyá játá; ki ádmí jo kuchh botá hai, so hí kátege. Is liye ki jo koí apne jism ke liye botá hai, so jism se kḥarábí kátegá, aur jo Rúh ke liye botá hai, Rúh se hamesha kí zindagí páegá. Gal.6 : 7, 8.

Tákhír yahán tak húi hai, ki hamen apne Kḥudáwand ke wade ke ákhir his-

se par gaur karne kī fursat nahīn hai, yāne, “jo koī jītā hai, aur mujh par imān lātā, kabhī na maregā. Jo koī jītā aur imān lātā hai. Zindagī abadīyat ke bīj bone kā waqt hai. Wuh maqbūliyat kā waqt aur najāt kā din hai. Jo jītā hai, aur Masīh par imān lātā kabhī na maregā, kyūnki Kḥudā kī baḥshish hamesha kī zindagī hai. Rūm. 6 : 23.

Ai parhnewāle, main tujh se yih bhārī suwāl kartā hūn, ki kyā tū yih yaqīn rakhtā hai, ki Īsā qiyāmat aur zindagī hai? Kyā us bare din kā ānā tere dil men asar kartā hai? Us waqt terī jagah kahān hogī, kyā Hākim ke dahne yā us

ke bāen hāth? Tū kis qsim kā bīj boyā kartā hai? Kyā us kī fasl abadī ḥushī o saādat hogī, yā ruswāī aur abadī zillat? In suwālon kā terī tamīz kyā jawāb detī hai? Īsā kahtā hai, ki Qiyāmat aur Zindagī main hī hūn. Kyā tū yih yaqīn rakhtā hai? Kyā tū Marthā ke mánind kah saktā hai, ki Hān, ai Kḥudāwand mujhe yaqīn hai. Agar dil se yih terā iqrār hai, to shukr bajā lákar, us imān ko, jo tere dil men paidā húa hai, us ke hālī áram aur ummed i istiqbāl ke sáth, Kḥudā kā fazl ján, aur isí tarah terī roshnī ádmíon ke sámhne chamke táki wuh tere nek kámon ko dekhkar tere Báp kī, jo ásmán par hai, taríf karen.

GYÁRAHWÁN BĀB.

USTAD AUR KHUDAWAND.

Tum mujhe Ustád, aur Kḥudáwand kahá karte ho: tum kḥúb kahte ho, kyúunki main hún. Yuh. 13: 13.

Wuh ibrat-angez waqt thá, jab yih báton kahí gaín. Ísá ne jáná, ki merá waqt á pahunchá hai, ki is jahán se Báp ke pás jáún, Yuh. 13: 1, yane, wuh muaiyan waqt, jis ke áne ká wuh niháyat mushtáq thá, ki apní salíbí qurbání ke wasíle se wuh insán ke wáste makḥlasí hásil kare, aur Kḥudá kí sári sifaton ko sachchá ṭahráe. Waqt i mazkúr pahunchne par thá, aur us waqt ke áne se peshtar, Ísá apne shágirdon ko sikhátá aur tasallí detá rahá. Hamáre Kḥudáwand ke hilm o farotaní se, ki us ne kḥádim ke taur par apne shágirdon ke páon dhoe, ímándáron ke dil men soch aur tammul paidá hotá hai. Is amr i purmaní se us ne na sirf farotaní aur mahabbat kí zarúrat záhir ki, balki dunyá men apne áne kí garaz; aur yih bhí záhir kiyá, ki us garaz ke púrú karne men kaisí barí barí mashaqqaten bardásht kí. Lekin itní fursat nahín, ki is wáqiát ke bare bhedon par dhyán karen: ham un alqáb par jinhen hamáre Kḥudáwand ne, us waqt, apne liye ṭaharáyá gaur karen. Kahtá hai, ki Tum mujhe Ustád aur Kḥudáwand kahá karte ho; tum kḥúb kahte ho, kyúunki main hún. Pas jab ki Main Kḥudáwand aur Ustád ne tumháre páon dhoe, to tumhen bhí lázim hai, ki Ek dúsre ke páon dhoo.

Laqab i Kḥudáwand se Ísá ká jalál i iláhí jáná játa hai. Us kí ulúhiyat us kí farotaní ko raunaq detí hai, aur us farotaní kí talím ko, jo us ne sikhlái qawí aur sanjídá kartí hai. Chúnki agle bábon men ham ne is bhárí aur tasallí-bakḥsh talím ko mufassalan bayán kiyá, ab us ká bayán na karenge, balki is ko chhorke, us hukúmat par jo Masíh apne

logon par rakhtá hai, soch o dhyán karenge. Is ke haqq men Rúm. 14: 7—9, men ek bhárí talím mundaraj hai. Aglí áyaton men rasúl ne Rúmí Ísáion ko nasíhat dí thí, ki un báton ke haqq men, jo asl aur zarúr nahín, wuh bahs na karen, aur un ko yád dilátá hai, ki koí ham men se apne wáste nahín jítá, aur koí apne wáste nahín martá, agar ham jíte hain, to Kḥudáwand ke wáste jíte hain, aur agar marte hain, to Kḥudáwand ke wáste marte; is liye ham jíte marte Kḥudáwand hí ke hain: ki Masíh isí liye múá, aur uthá, aur jiyá, ki murdon aur zindon ká bhí Kḥudáwand ho. In áyaton ke haqq men ek mufassir kahtá hai, ki kisé sachche Ísái kí, is zindagí se yih garaz nahín hai, ki apne liye kḥud-pasandí, yá ikhtiyár, yá nafa, yá árám hásil kare, aur na wuh kḥud matlabí ke sabab maut se bhágtá, aur na us ká kḥwáhán hotá hai, balki baraks is ke, kḥwáh us kí zindagí daráz ho, wuh Masíh ke jalál ke wáste use basar kartá hai, aur kḥwáh maut ká muntazir ho, wuh kahegá, ki Kḥudá kí marzí jo ho, so ho, táki us ká jalál barhe. Chúnáchi Ísái yá jíe, yá mare, Kḥudáwand hí ká hai, ki Ísá jo cháhe us ke sáth kare: aur wuh jántá hai, ki merá Kḥudáwand mujhe piyár kartá hai, aur ab aur áyande ko merí hifázat kiyá karegá, kyúunki Masíh isí liye múá, aur uthá, aur ásmán men jítá hai, ki wuh apne logon ká Kḥáwind ho.

Kḥudáwand Ísá paidáish kí ráh se hamára Kḥáliq hoke ham par aur hamáří sab chizon par haqq rakhtá hai. Usí ne hamen apní ummat aur apní charágáh kí bheren banáyá, aur ham ne nahín, yá jaisá háshiyá men likhá hai, ham usí ke hain. Zab. 100: 3. Ham us kí kárigarí hain; us ne hamen hamáří má ke rihm men banáyá, aur gosht aur post se hamen dhámpá, aur haddíon aur patṭhon se hamen taiyár kiyá, aur hamáre nath-

non men zindagí phúnkí, aur apní rúh se hamen fahmíd bakhsí. Agar ham us ko sab kuchh jo usí ká hai wápas karen, to hamáre pás kyá báqí rahegá? Pas us ká istihqáq misl i kháliq kámil hai. Us ká aisá ikhtiyár nahín hai, jaisá koí ádmí dúsre ádmí par, aur aisá bhí nahín, jaisá báp apne larke bálon par rakhtá hai, kyúнки larke bále mahdúd aur ná-kámil taur par báp ke, lekin ham khwáh ma khwáh aur bilkull Kḥudá-wand ke hain.

Chúнки Masíh hamáří hálát ká mun-tazim hai, liháza wuh hamáří mahabbat aur farmánbardáří ká haqqdár hai. Usí se sáří chízen maujúd hain, aur usí men ham chalte phirte aur jíte rahte hain. Beshumár barakaton aur niámaton ke liye ham us ke qarzdár hain. Us ne is jahán ko, us kí tabáhí men bhí husn ke sáth árastá kiyá hai. Hawá ke wasíle se us ne roshní ko hamáří ánkhon ke muwáfiq kiyá, aur phir hawá ko is miqdár ke sáth banáyá, ki rú i zamín ke sáre báshinde us ke itidál se bahál rahte hain. Us ne barí mahabbat ke sáth bachpan se leke ab tak hamáří kḥábar lí hai, aur roz ba roz hamáří hifázat kartá rahtá hai. Us ne bahutere marzon ko dafa kiyá hai, aur bahutere ánsúon ko ponchhá, aur hamáří bahut sí duáon ko qabúl kiyá, aur tangí aur musíbat kí hálát men hamará madadgár húa. Ham in niámaton ke haqq men kyá kahen? Agar ham us kí nekí aur mahabbat ke munkir hon, to beshakk niháyat ná-shukrguzár thahrenge.

Masíh shafiá hoke hamará Kḥudáwand hai. Ham apne nahín hain, is liye, ki ham dámon se kharíde gae, aur yih kuchh fání chízon, yane, sone rúpe ke sabab se nahín, balki Masíh ke beshqímat lahú ke sabab, jo bedág aur beaib barre ke mánind hai. 1 Pat. 1: 18; 19. Makhlúqát kí khúbí aur khúbsúratí Masíh ke hukm se húi. Yahowáh ke

kalám se ásmán bane, aur us ke munh ke dam se un ká sára lashkar. Zab. 33: 6. Gharí ke banáne ke liye hikmat zarúr hai. Agar gharí pattharon par girke chúr chúr ho jáe, phir us ko hálát i aslí par láná ek barí dánái ká kám hai. Insán ke paidá karne kí nisbat us ká kafará dená bará kám hai. Baní Isráel ne mulk i Misr se makḥlasí páí, par us makḥlasí ke liye na koí awtár thá, na kafára. Kyá hí barí qímat se hamen rihái hásil húi! Zarúr thá ki Kḥudá áp hamáří zát ko ikhtiyár kare, aur usí zát men shara ke dawe ko adá kare, aur us kí sazá ko uthá le. Cháhiye ki ham us kí be-áib zindagí aur dukhí maut par gaur karen, táki apní farmánbardáří ke farz ko jánen; aur apní shukrguzáří ke járí karne ke liye ham gunáh aur lá-cháragí ke us garhe par liház karen, jis se us ne hamen khínchá. Us ne hamen haulnák gahráo aur daldal kí kich se uthá liyá, aur táríkí ke qábú, aur dunyá kí burái, aur Kḥudá ke gazab, aur jahannam ke azáb se rihái dí.

Yih sab inám kam-qadr ho,
Jo us ko dúñ yih kull jahán:
Us ká pyár is láiq hai,
Ki dúñ maiñ zindagí o ján.

Ab cháhiye, ki ham naját kí us saádat ko, jo Masíh hamen bakhshtá hai, soch men láen. Us ne hamáre páon chatán par qáim kie hain, aur hamáre qadam sábit kie, aur naí gazal, yane, hamáre Kḥudá kí hamd hamáre munh men dálí. Zab. 40: 2, 3. Us ne hamen apne khándán men lepálak kiyá, aur hamen Abbá, yane, Báp kahne kí ijázat dí. Us ne ham ko aisí khushí aur itmínán, jo samajh aur bayán karne se báhar hai, bakhsí, aur ham ko yih ijázat dí, ki auron ke liye rahmat ke wasíle, aur us ke jalál barháne ke wásita thahren.

Yih sáří barakaten, hamáre ímán par mauqúf hain. Kḥudá ne mel aur miláp karne ke liye, hamáre aur apne darmi-yán men, ímán ko muqarrar kiyá hai.

Imán, siwá is ke, ki ham apní nácháragí aur náláiqí ká iqrár karen, ham se kuchh nahín cháhtá. Wuh dil ká asl phal nahín, par Rúh i Pák kí marifat, Kḥudá kí bakhshish hai. Shukr Kḥudá ká, ki us ne sab mángnewálon se, is bakhshish ká wada kiyá hai. Masíh ká kafára, fazl i mutlaq se hai. Jis qadr ham us kí tadbíron par gaur karen, isí qadr malúm karenge, ki wuh hamáří kḥidmat aur mahabbat ká haqqdár hai.

Agar ham us ke dost aur shágird hain, to ham ne yih dawa, ki wuh hamáre dilon ká Kḥudáwand ho, mustahkam kiyá hai. Ham ne ap ko us ke sipurd kiyá. Us ke sáth ek abadí ahd kiyá hai, jo kabhí farámosh na hogá. Yas. 50: 5. Ham ne apne háth se likhá hai, ki Kḥudáwand ke hain, aur ap ko Isráel ke nám se mulaqqab karenge. Yas. 44: 5. Ham sharm kháke, un dinon ko yád karte hain, jab दूसरे kḥudáwand, maslan, dunyá aur jism, aur shaitán hamáre úpar saltanat karte the. Sháyad yih bát yád hogí, ki kis waqt, fazl ke wasíle se, ham ne Kḥudá kí bandagí qabúl kí. Wuh yá musíbat ká, yá kisé dost ke sáth guftogú karne ká, yá díní kitáb parhne ká, yá waz sunne ká waqt húa hogá, jab ham ne qaul o qarár kiyá, ki Kḥudá ke hongé. Ho saktá hai, ki ham us waqt ko yád karen, jab pahlí duá Kḥudá se kí. In báton par sochkar, ham us fazl kí, jo hamen dikháyá gayá, hamd o saná karen. Kyá ham is sabab se, ki Kḥudá kí bandagí ikhtiyár kí, afsos karen? Hargiz nahín, par baraks is ke, ise niháyat barí khushí ká báis samjhen, aur us waqt ko shádmání aur taskín ká waqt jánen, jab khilwat men, yá Kḥudá ke ghar ke andar, yá Isá Masíh ke dastarkhwán par, apne ahd ko táza kar sakte hain. Kyá ham ne iqrár nahín kiyá, ki Ai Kḥudáwand, ham tere hain, ham ap ko tere sipurd karte hain, hamáří aql terí, ki tujhe pahcháne, aur hamárá dil terá,

ki tujhe chun le: hamáří tamíz terí hai, ki tujh se dare, aur hamáří zabán terí hai, ki terí hamd o sitáish kare; hán, Kḥudáwand, hamáří zindagí terá jalál záhir karne men basar hogí?

In báton kí nisbat, ek misál yád átí hai. *Luther* sáhib ne, ek din, *Erfurt* ke madrase ke kutub-kháne men ek barí khák-álúd kitáb páí, aur yih Baibal thí. Us ne use kabhí peshtar nahín dekhí thí. Us ko lekar wuh parhne lagá, aur parhte parhte hairat-angez aur íbra'tí báten páin. Us ne insán kí us khata ká bayán páyá, jo aisá jigari dág hai, ki ánsú us ko nahín dho saktá, aur Kḥudá kí us pákízagí ká mazmún dekhá, jo yahán tak kámil hai, ki koí gunahgár us kí pairawí nahín kar saktá. Baibal kí marifat apní hálát se wáqif hoke, wuh kámpne aur thartharáne lagá. Agarchi yih insán ke nazdík chhotí bát ho, ki koí apne gunáhon kí bábat qáil ho, lekin jánná cháhiye, ki *Reformation* aur us ke sáre natíje, us gard-álúda Baibal ke parhne se wuqu men áe. Kḥudá ke intizám ne us ke fazl kí talím kí madad kí. Chunánchi ek din *Luther* sáhib apne kisé ham-maktab ke sáth sair kartá thá, ki itne men tufán chalne lagá, aur peshtar is se, ki panáh kí jagah mile, *Luther* ká sáthí bijlí ke sadme se marke, us ke páon par girá. *Luther* be-sadma rahá. Is áfat se us ke dil par bará asar húa. Wuh dhyán karne lagá, ki zindagí kyá hí chhotí aur ná páedár, aur adálat ká din kaisá nazdík, aur kḥaufnák hai. Jab yih soch áyá, ki merí tamíz ne aksar kyá gawáhí dí hai, aur Kḥudá ká Kalám mujhe kyá sikhlátá hai, aur jab yih bhí soch áyá, ki sháyad bijlí kí दूसरी lapak mujhe halák kare, aur main kámp tá húa, aur khatakár aur nangá hokar, Kḥudá kí adálat ke takht ke áge já pahunchún, to us kí ruh par aisá sadma guzará, ki bayán se báhar hai, aur wuh pukárne lagá, ki Main kyá karún, ki naját páún, aur dil-shikasta hokar kahá, ki Hée,

mere gunáh, mere gunáh, main kahán gunáh kí muáfí páún! Yih *Luther* kí rúhání zindagí ká ágáz thá. Aksar log samundar par, túfán ke waqt apne faráiz ke bajá láne kí bábat ágáh aur mustaidd hote hain. Pádri John Newton sáhib, jo muddat se mar gayá, áge ázádí aur barda-faroshí, aur be-ímání men masrúf, aur sab burí khaslaton ká gulám thá, aur wuh bare arse tak, Kḥudá se bargashta rahá. Ek dafa jaház par sawár thá, ki nágahán túfán áyá, aur is se us ne hidáyat páí, ki Pák Nawishton ko parhún, aur Rúh i Pák kí ináyat ke wáste duá mángún. Bare khatron se us kí ján bach gaí, aur Olney shahr men, kaí ek baras tak wuh us dín kí, jise barbád kiyá cháhtá thá, manádi kartá rahá. Usí shahr men us kí *Thomas Scott* sáhib se muláqát húi, aur us ne Scott sáhib ko ráh i rást par chaláyá. Scott sáhib ne bad is ke, Baibal kí ek tafsír, jo áj tak mashhúr hai likhí.

Hamará Kḥudá i jalíl, jo samundar ko ret ke rasse se bándhtá hai, aur karonon makhlúq ko dáná i shabnam ke wasíle se sambháltá, dunyá men bare natíjon ke hásil karne ke. wáste, chhote chhote wasíle istimál kartá hai. Risála chhotí sí kitáb hai, tau bhí Kḥudá ke háth men wuh aql ko ilm, aur dil ko roshní, aur un qaumon ko, jo andhere aur maut ke sáye tale hain, naí zindagí pahunchá saktá hai.

Maslan, ek mashhúr risála, jo Gwále kí Betí ke nám se, zabán i Urdú men tarjuma kiyá gayá, Qunstantuniya shahr men ek shakhs ke pás thá. Us shahr men Pádri *Goodall* sáhib ne use zabán i Armenia men tarjuma kiyá. Is tarjume kí ek jild mulk i Nicomedí men pahunchí, aur ek *Vartabed* yane, Armenian kalísyá ke káhin ke háth men parí. Us ko parhkar, káhin i mazkúr samjhá, ki *Isá* ká sáda aur haqíqí dín ab tak járí hai, jise main jántá thá, ki sirf agle *Isáion* men ráij

thá. Is shírín qisse kí nasíhat ko apní bigrí kalísyá ke amalon se muqábala karke, wuh Nae Ahd-náme ko parhne lagá, aur natíja yih niklá, ki wuh sar i nau paidá hoke, Masíh ká sachchá shágird baná. Is par us ne dúsre *Vertabed* ko risále ká mazmún dikhláyá aur samjháyá, aur us ke dil par bhí, Kḥudá ke fazl se, tásír húi. Yih donon káhin apní kalísyá se khárij hokar, us sachchí kalísyá ke, jo hanoz mulk i mazkúr men járí hai, bání húe, aur is se do kalísyáen aur niklín, aur kaun is risále kí tásír bayán kar saktá hai, ki kahán tak wuh phailegí.

Isá Masíh na sirf apne logon ká Kḥudáwand, balki un ká ustád bhí hai. Niqudemus ne iqrár kiyá, ki Ai Rabbí ham jánte hain, ki tú Kḥudá kí taraf se ustád hoke áyá.—Yúh. 3 : 2.

Masíh Kḥudá kí taraf se ustád hoke áyá hai. Jab ki ásmán ká Kḥudáwand aur zamín ke bádsháhon ká Bádsháh apne ko yahán tak past kartá hai, ki hamen sikhláe, aur hamará ustád ban jáe, to ham ko bahut munásib o lázim hai, ki farotaní aur adab se us ke páon ke pás baithke talím páen.

Masíh ustád hoke behadd ilm rakhtá hai. Azal se wuh Báp kí god men rahá aur Kḥudá ke sáre irádon se wáqif thá. Us kí nazar pal bhar men zamín ásmán kí wasát men játtí hai, aur beshumár dunyáon par maá jumla makhlúqát ke, ki un par ábád hain, nigáh kartí, aur apní sárí mumkinát kí khabar liyá kartá. Wuh sáre kḥiyálon ko, jo dil men áte hain, pahchántá hai. Jab ki wuh adná sí chiriya ko, apne kḥátir se farámosh nahín kartá, to kyá apne bháion ko bhúl jáegá? Hargiz nahín. Wuh sárí wáqiat aur sáre shakhsen se, jo ásmán aur zamín aur dozakh men hain, wáqif hai. Wuh Kḥudá ke iráde ko, aur apne logon ke hál ko pahchántá hai, aur un ko sárí sachái men jo ab kí salámatí, yá

āqibat kī khushī ke wāste zarūr ho, pahunchā saktā hai.

Phir Masīh ustād hoke barī mulāimat aur hilm ke sāth apne logon ko sikhlātā hai. Wuh purānī qabā par kore kapre kā paiwand nahīn lagātā, aur naī mai purānī mashkon men nahīn bhartā hai. Matī 9 : 16, 17. Wuh apne shāgirdon ko un kī qābiliyat ke mutābiq sikhlāyā kartā hai. Wuh un kī kamzorī se wāqif hoke un kī bardāsht kartā hai. Wuh bār bār unhen talīm detā hai, balki shariāt par shariāt, khatt par khatt, thorā yahān, thorā wahān diyā kartā.

Masīh apne namūne se sikhlātā hai. Chunānchi likhā hai, ki Main ne tumhen ek namūna diyā hai, tāki jaisā main ne tum se kiyā, tum bhī karo. Patras ke pahle khatt ke dūsre bāb aur ikkīswīn āyat men asl lafz, jo lafz i namūna se tarjuma hotā hai, bare matlab kā hai. Wuh asl ko batlātā hai, jis kī shāgird thīk thīk naql karen. Masīh ne apnī zindagī men, hamāre wāste, Khudā kī marzī ko zāhir kiyā hai. Wuh kahtā hai, ki Mujh se sīkho, kyūnki main halīm aur dil se khāksār hūn, to tum apnī jānon men ārām pāoge. Matī 11 : 29. Masīh sālār hoke, Jidāun ke mánind apne sipāhion se kahtā hai, ki Mujhe tákte raho, ki jo

main karūn, so tum karo, Qáz. 7 : 17, aur Qaisar ke mánind apne sipāhion ko sipāhī nahīn, balki un ko ham-rutba kahtā hai, aur un ko “jāo” nahīn, par “chale āo” farmātā hai.

Masīh kī talīm muassir hai, is liye, ki wuh Rúh kī marifat sikhlāyā kartā hai. Wāiz aur má bāp sirf aql ko roshan har sakte hain, aur dil ko pāk sáf nahīn kar sakte. Kaun Masīh ke mánind talīm de saktā hai? Apnī Rúh ke wasīle se, wuh ján men roshnī dāltā, aur tamíz men asar kartā, aur dil ko hilm aur zor ke sāth imán aur pyār aur tauba karne ke liye khínchtā hai. Masīh ke madrase men dam bhar síkhnā, das hazār wazon se bartar o mufíd hai.

Tum ne larcon ko taswír kī naql utárte dekhā hogā. Jis qadr un kī mashq barhtī jātī hai, wuh us se nihāyat khush hote hain, aur us ke bahutere aibon ko nahīn dekhte. Ustād us kī bāríkion par nigáh karke us ko durust kartā hai, aur shāgirdon ko barā taajjub hotā hai, ki hamārī dastkārī abhī náqis hai, aur wuh sikhlāe, aur farotan kie jāte hain. Isí tarah Rúh kī taraf se, Ísá kī tásir hamāre wāste madrason kī sārī hikmat, aur qadimon ke sāre ilm se achchhī hai. Kyá ham ne Masīh se aisí talīm páí?

BÁRAHWĀN BĀB.

RAH AUR HAQQ AUR ZINDAGI.

İsá ne use kahá : Ráh aur haqq aur zindagí main hún ; koí bagair mere wasíle Báp ke pás á nahín saktá hai. Yuh. 14 : 6.

Gunahgáron ke wáste, is se koí bát mufídtar bát nahín, yāne, ki wuh Masíh kí shakhsíyat, aur us ke kām kí bábat tarbíyat páen, aur un ke liye is ke bará-bar mubáarak bát nahín, ki Masíh áp un ko yih talím de. Masíh kí shán men bahuterí báten hain, jin ko insán kí bá-rík aql daryáft karne kí mushtáq hai ; maslan Báp aur Beṭe ke abadí mel kí khássiyaṭ, aur Beṭe ke mujassam hone ká bhed, aur yih, ki kyúnkar us kí insá-ní ján us kí iláhí zát se judá ho saktí hai. Masíh ne in báton ká bhed kí kai-fiyat záhir nahín kí ; halánki wuh hamen aisi báten jo in báton ke muqábale men hamáre wáste mufíd aur zarúrtar hain sikhlaí : yāne, naját kí ráh apne hí wasíle se ham ko batlaí, chunánci kahtá hai, ki Ráh aur haqq aur zindagí main hún.

Ráh main hún : koí bagair mere wasíle Báp ke pás á nahín saktá. Is se ma-lúm hotá hai, ki Báp ke pás pahunchne kí ráh Masíh hai. Kḥudá ke pás pahunchne kí ráh sirf ek hí ráh hai, aur wuh İsá Masíh hai. Sirf ek hí ráh Kḥudá ke pás pahunchátí hai, aur bahuterí hain jo us se alag hain. Kḥudá ek hai, aur Kḥudá aur ádmíon ke bích ek ádmí darmiyání hai : wuh Masíh İsá hai.

Kḥudá aur gunahgáron ke bích ek bará gár hai, aur is gár ko insán, apní himáqat aur buráí se roz ba roz barháya kartá hai. Masíh ke siwá kaun is gár par pul baná saktá hai ? Barí rahmat se wuh hamára darmiyání húá, aur goyá ek háth se Kḥudá, aur ek se gunahgár insán ko pakarke, us ne báham miláp kará diyá hai. Apne mu-jassam hone, aur farmánbardárí aur

aziyaten utháne se, aur apní pák zin-dagí aur wájib-ul-ajr maut se, us ne hamárí makḥlasí hásil kí hai. Kḥudá kí taraf hamen phir pahunchne kí khátir, us ne hamárí sárí rok ṭokon ko uthá liyá hai, aur wuh sazá, jo insáf kí rúh se wájib-ul-adá thí, us ne apne úpar uthá lí, aur us ke sabab se Kḥudá báwajúde kí rást hai, unhen jo nárást hain, rástbáz ṭahrá saktá hai. Rum. 3 : 26. Jo ishkál hamárí ráh men the, wuh bhí uthá le gae hain, yāne, magrúrí, aur behúdagí, aur dunyáparastí, aur bagá-wat, aur dushmaní Rúh i pák kí tásir se, jo İsá ne apne Báp kí taraf se, apne logon ke wáste hásil kí hai, miṭ gain. Is tarah se İsá ne Kḥudá aur insán men báham mel karáyá hai. Jab jaház kisí chhipí húí chaṭán par ṭakkar kháke túṭ jae, aur jab maujen barí shiddat se us par chalen, to basharte i imkán log rassí phenkte hain, aur mal-lah us ko pakarke jaház se bándh dete hain, aur us par laṭakke ahl i jaház sahih o salámat kináre ko pahunchte hain. Naját kí tadbír Kḥudá ke fazl se shurú húí. İsá dunyá men khoe húon ko ḍhúndhne aur bacháne kí khátir áyá, aur us ke dáman ko pakarke, ham Kḥudá aur pákízagí aur ásmán ko hásil kar-sakte hain.

Ráh main hún. Hamáre shafiá kí yih nasíhat o talím barí ibrat-angez hai, yāne, tang darwáze se dákhil ho, kyúnki chaurá hai wuh darwáza, aur kusháda hai wuh rástá jo halákat ko pahunchátá hai, aur bahut hain jo us se dákhil hote. Kyá hí tang hai wuh darwáza, aur sakrí hai wuh ráh jo zindagí ko pahunchátí, aur thore hain jo use páte. Matí. 7 : 17 ; 18. Sárí dunyá buráí men parí rahtí hai. 1 Yuh. 5 : 19. Masíh ke log “chhoṭá sá jhund” hain. Bahut se bu-láe gae, par barguzíde thore hain. Matí. 20 : 16. Yasaiyáh Nabí “ráh” ká yih bayán kartá hai, ki wahán ek sháh ráh

hogí, aur wuh ráh pákí kí ráh kahláegí; wuh jo nápák hai us par guzar na karegá; wuh unhín ke liye hain; musáfir agarchi náwáqif hon, us men gumráh na honge. Wahán sher na hogá, aur koí darinda us men hargiz na jáegá; wuh wahán na milegá; magar wuh jo ázád kie gae hain, wahán sair karenge. Aur wuh jin ká fidya Kḥudáwand ne liyá, phirenge, aur Saihún men gáte húe áenge, aur abadí surúr un ke siron par hogá; wuh khushí aur shádmání hásil karenge, aur gam aur áh o sard bhágegí. Yas. 35 : 8—10. Is men bahut sí mu-assir báten hain. Yih peshíngói Injíl kí taraqqí ke zamáne se talluq rakhtí hai, jaisá áj kal dekhne men átá hai. Pák Nawishton men kam o besh chhipí aur bárík báten hain, jin ká samájhná mushkil hai, magar naját kí ráh Masíh kí marífat sáf o roshan hai, aur Rúh i Pák kí ináyat un sabhon ko, jo use mángen, wadá kiyá játá hai. Yih ráh pákí kí ráh hai. Wuh Kḥudá i Pák aur pák ásmán kí taraf játí hai. Jinhen Iṣá bachátá hai, wuh unhen pák sáf kartá hai. *Bishop Reynolds* kahtá hai, ki Us kí rahmat pák rahmat hai, jo gunáh ko muáf kartí hai, lekin use chhipátí nahín. Wuh táibon ke liye já i panáh hai, na magrúron ke liye. Kahte hain, ki áftáb kí núrání shua ág kí roshní ko dabátí hai, aur isí tarah Kḥudá kí rahmaton ká inám, hamáre dilon kí burí khwá-hishon aur khaslaton ko halák kartá hai. Kásh, ki ham ko us mihrbání se yih faida hásil ho! Ham ko yih na kahná cháhiye, ki wuh hamará Kḥudá hai, liházá ham gunáh kiyá karen, balki yih kahen, ki wuh hamará hai, pas hamen us kí taraf rujú karná cháhiye. Wuh Kḥudá hai, is liye us ko náráz karne se khauf rakhún. Masíh kí bádsháhat ká qánún yih hai, ki Bagair pákízagí ke, koí Kḥudáwand ko dekh nahín saktá. Is ráh ke haqq men, maqám i mazkúr

men likhá hai, ki wuh jo nápák hai, us par guzar na karegá. Bagair Injíl amal men láne ke, us ká iqrár karná befáida hai. Yih ráh un ke liye hai, jo Masíh par ímán láte hain, harchand ki nádán hon; musáfir agarchi náwáqif hon, us men gumráh na honge. Háshiye men likhá hai, ki Wuh, yane, Yahowáh un ke sáth hogá. Is ke mutábíq *Bishop Lowth* is ká yih tarjuma kartá hai, ki

Wahán ek sháh-ráh hogí:

Wuh pákí kí ráh kahláegí:

Nápák ká us par guzar na hogá,

Balki Kḥudáwand un ke sáth chaltá rahegá

Aur náwáqif us men gumráh na honge.

Is ráh kí hifázat o amán ká bayán hotá bhí hai, ki wahán sher na hogá, aur koí darinda us men hargiz na jáegá, wuh wahán na milegá. Aur wuh, jin ká fidya Kḥudáwand ne liyá, phirenge, yane, gunáh aur Shaitán kí asírí se phirenge, aur Saihún men gáte húe áenge, wagaira. Naját kí ráh kyá hí mubáarak hai! Wuh haqíqatan pákízagí, aur ázadagí, aur amn, aur khushí kí ráh hai, aur abadí jalál tak pahunchtí hai.

Rasúl, Iḥráníon ko likhtá hai, ki Pas, ai bháío, jab ki ham ne dilerí hásil kí, ki páktarín makán men, Iṣá ke lahú se dakhil páen, us naí aur jítí ráh se, jo us ne apne jism ke parde ko phárke, hamáre liye taiyár kí, wg., Iḥr. 10 : 19, 20. Is ráh kí do sifaten hain:—pablí yih, ki wuh naí hai; is liye, ki Sharáí tadbír ke muqábale men wuh naí ban gaí, aur nae áhd se iláqa rakhtí hai, aur wuh sadá tar o tázagí aur táqat bhí bakhshtí hai. Wuh apní tásíron men jítí ráh bhí hai; wuh zindagí tak pahunchtí, aur hamen pahunchátí hai.

Agar Iṣá Masíh ráh aur sachchá wasíla aur miyánjí hai, to us kí marífat ham Kḥudá ke pás já sakte hain, aur jo áp ko nádán jánte hain, to yih duá mángen, ki Ai Kḥudáwand, apní ráh mujhe dikhlá, aur hidáyat mángke, Kḥudá ko us ke wade kí nisbat yád diláen,

ki wuh kahtá hai, ki Main tujhe talím dúngá, aur jis ráh par tú chalegá, terí rahnumái karúngá; main tujhe saláh dúngá, merí ánkhi tujh par lagí rahegí. Zab. 32 : 8.

Agar Masíh ráh hai, to ham ko isí ráh par chalná cháhiye. Sirf ek qadam chalne se koí ásmán par pahunch nahín saktá. Chunánci likhá hai, ki Jo ákhir tak sahegá, wuhí naját páegá. Matí 24 : 13. Roz ba roz ham ko fazl zarúr hai, is liye roz ba roz hamen Kḥudá ke pás, us ke Beṭe ke wasíle se házir honá zarúr hai.

Masíh ko ráh jánkar, cháhiye ki ham auron ko dawát karen, ki Usí ráh par chalo. Jaisá Músá ne Habáb se kahá, waisá hí ham bhí apne doston aur parosíon se kahen, ki hamáre sáth áo, ham tum se nekí karenge. Gintí 10 : 29. Lákhon aur karoron ádmí Masíh se náwáqif hain, hálánki wuh muáfí, aur salámatí, aur pákízagí kí ráh hai. Cháhiye ki ham khushí aur sargarmí ke sáth unhen is ráh ko batáen. Bahut se log hamáre hí darwázon par hain, jo Masíh se náwáqif hoke, ráh i táríkí, aur ráh i maut men chala karte hain. Cháhiye ki unhen Masíh ke pás pahuncháen, táki wuh bachén.

Masíh “haqq” aur “sachái” hai. Shariát kí rasúmát ánewálí nimaton ká sáya aur alámaten thín. Masíh haqq hai, jis men sári alámaton kí haqíqat shámil hotí hai. Ibráníon ká Kḥatt, jo Nae Ahd-náma men mundarj hai, Puráne Ahd-náma kí Kitáb-ul-Ahbár kí goyá tafsír hai. Ek musannif, qadím musannifon men se kahtá hai, ki Shariát sirf Injíl kí peshíngoí, aur Injíl shariát kí takmíl hai. Injíl kunjí hai, jo Shara ke kḥazáne ko kholtí hai. Qadím Yahúdí mushkil aur bhárá rasmon ke tale dabáe gae. Injíl ke wasíle se, ham us roshní aur tasallí kí daulat páke, jo un rasmon men poshída thí, khush hote hain. Sha-

riát Masíh tak pahuncháne ko hamará ustád hai. Gal. 3 : 24. Bayábán ká “maskan,” aur us kí tamír aur rasúmát aur kahánat sab ke sab hamen, Masíh ke pás, jo sachchá “mann” aur “chaṭán” hai, pahuncháte hain. Hamen in alámaton par aksar gaur karná cháhiye. Bahut se log Nae Ahd-náma aur Zabúr ko parhte hain, magar Nabíon kí kitábon ko kam, aur Tauret ko un se bhí kam. Dáúd ne duá mángí, kí merí ánkhon ko khol, táki main terí shariát ke ajáib mazmúnon ko dekhún. Zab. 119 : 18. Us waqt Tauret ke siwá, aur koí pák nawishte na the, lekin tau bhí Dáúd ne Shariát kí ajíb báton ká zikr kiyá, aur ek sau unníswín Zabúr ko us kí taríf men likhá.

Main “haqq” hún. Gawáhí jo Ísá par hai, nabúwat kí rúh hai. Mukásh. 19 : 10. Kyá hí thík aur ajíb taur se Puráne Ahd-náma kí nabúwatan púrí hún. Wuh sab kí sab Masíh kí taraf ishára kartí hain. Chunánci aurat kí nasl, aur “Silá,” jis ke pás qaumen jama hongí, aur “Shákh” Yassí kí jar se, aur “Málik Baitlaham se,” aur “Bádsháh” farotaní se gadhí ke bachche par sawár hoke, aur “Mard i gamnák,” aur “Aftáb i Sadáqat” wuhí kahá játá hai.

“Main haqq hún.” Dunyá men jitne mazhab ráij hain, Masíh ká akelá “haqq” hai. Ahl i Islám apne nabí par fakhr karte hain, par haqíqí Nabí Masíh hai. Gair qaumon ke dín aur dharm sab ke sab jhúth hain; Ísáí dín sachchá hai. Agar koí kahe, ki Ísáí dín men bahut mukhtalíf firqe hain, kyá sab sach hain? Jawáb yih hai, ki firqe hon to hon, lekin usúl men farq nahín, sab men sachái páí játí hai, aur jo Masíh kí ziyáda pairawí kartá hai, wuh ziyádatar sachái záhir kartá hai. Jis qadr kisí dín kí talím Kḥudá ke Kalám se muwáfaqat rakhtí hai, aur Masíh ko záhir kartí, usí qadr Kḥudá par izzat, aur ádmíon par barakat

milegí. Is ká matlab yih nahín hai, ki har waz ke har ek jumle men Masíh ká nám ho, kyúunki mumkin hai, ki is men faqat nám hí záhir ho, aur kuchh nahín. Lekin cháhiye, ki Masíh kí manádí us ke uhdon aur kámon ke sáth kí jáe. Cháhiye, ki Masíh ká pyár hamárá garaz, aur us kí Shariát hamárá qánún, aur us ká kafára honá hamárá ummed, aur us ká chál chalan hamáre liye namúna ho. Masíh kí ulúhiyat kí tazím, aur us kí insániyat kí pastí, aur insán ke sáth us ká hamdard honá, aur wuh fazl, jo gunahgár ke dil ko tábidárái men látá hai, aur un ká khatarnák hál, jo us ká inkár kiyá karte hain, aur Masíh kí pasthálí men záhir honá, jo hamáre ímán ká, aur us ká phir jalál ke sáth áná, jo hamárá ummed ká markaz hai, aur hamárá náchári aur ajizí, jab tak ki us ke sáth mil na jáen, aur hamárá kámil khalásí aur naját, jab us par ímán láte hain, yih sab Injíl men mundaraj hain. Jo dín o mazhab in talímon ko chhipátá, yá un ko kam kar detá hai, us ke dawe, agarchi kaise hí numáyán kyún na hon, tau bhí sach nahín hain, balki bilkull jhúth aur nikamma thaharte. Sachche Ísáion men, harchand ki ná-muwáfaqat ho, lekin wuh sab Masíh par haqíqí ímán láné men muttafiq hain. Un kí talím aur faráiz ká qánún Baibal hai. Un kí maqbúliyat kí bunyád Kḥudá ke sáth Kḥudá-wand Ísá Masíh hai; un ká Ustád Rúh i Pák hai, aur un kí abadí mírás ásmán.

Pilátús ká yih suwál thá, ki “haqq” kyá hai, lekin wuh jawáb páne ká muntazir na rahá. Ísá Nasrí jo Haqq hai, us ke sámhne khará thá. Rúmí hákimon ne magrúr aur dunyá-parast hokar Masíh i qaidí se talím nahín dhúndhí. Aj kal bhí, be-dín aur thatthebáz yih uzr láke, ki Ísáion men mutafarriq ráe hain, kahte hain, ki Ham kyúnkar ján sakte hain, ki ráh i haqq kyá hai? Jab ápas men muttafiq ur ráe hon, to albatta

ham un kí pairawí karenge. Lekin yih itiráz sirf nádání aur gunáh kí pardaposhí ke liye hai. Un kí be-itiqádí is se nahín paidá hotí, balki gunáh ke pyár se hai. Agar wuh apní bedíní aur inkár i Masíh par fakhr karen to karen, lekin kisi tarah se un ko dilí áram nahín hai. Wuh, agarchi apne sáthion men khushí aur aish o ishrat karen, lekin apní sári mihnaton se wuh áp ko apní jawábdihí se bachá nahín sakte, aur khilwat men un ko aksar ghabráhat aur kḥauf hotá hai, kyúunki wuh jánte hain, ki Kḥudá maujúd hai, aur is bát men un kí aql o tamíz muttafiq hain, ki wuh ádmion ke ámalon se wáqif hai, aur ádalat ke dín un ká insáf karégá. Insán kí gairfání ruh hai, aur cháhiye, ki us ke liye koí rahne ká makán ho. Us makán kí nisbat muttariz ká mptá húá púchhtá hai, ki haqq kyá hai. Agar be-itiqádí sach aur durust ho, to kḥair, nahín to main kyá karún. Main kahán húngá? Merá kyá bharosá hai? Aqibat men mujhe kyá hogá? Apne munsif ke huzúr men main kyá jawáb dúngá. Aise shakhs ko cháhiye, ki Kḥudá ke kalám men dhundhe, kyúunki sirf usí men sachái miltí hai. Ek musáfir jo Ísáí mazhab ká munkir thá, Janúbí Amárika kí taraf daryái safar men thá. Jaház men us ne ek kitáb páí, jis men nabúwatan ká púra honá, aur Baibal kí aur báton ke tazkire mundaraj the. Ek muddat se us ne Pák kalám ko nahín parhá thá. Kitáb i mazkúr men in báton ko dekhkar, wuh Baibal kí talásh karne lagá. Harchand talásh kí, par kahín Baibal na milí, magar ákhir ko, malláh ke asbáb men ek páí. Bare shauq se pák kitáb kí áyaton ke sáth un tazkiron ko muqábala karke, aur unhen durust páke, sáhib i mazkúr parhá kiyá, aur rafta rafta us ke dil par asar húá, ki yih báten sach hain. Pahle yih itiqád use nápasand thá, aur us ne cháhá, ki yih mere dil se dúr ho jáe,

par yih soch o fikr baná rahá, aur zail na húa. Akhirash us ko aisá áram aur tasallí milí jis se wuh peshtar ajnabiyat rakhtá thá. Tab na cháhá, ki in báton ká asar játá rahe. Rúh-ul-Quds kí makhfí hidáyat se us ne Injíl kí bunyádí talím ko síkhá, aur Inglistán ko lautkar wuhí báton jo jabáz par hásil kí thín, kisí wáiz ke munh se sunín. Yih un báton kí sachái kí ek naí gawáhí thí, aur un par dil lagáke wuh bahut khush húa. Har ek sáf-dil mutaláshí ko Masíh kahtá hai, ki Jo shakhs Khudá kí marzí par chalá cháhe, wuh jánegá, ki yih talím Khudá kí hai, yá main ap se detá hún.

Zindagí main hún. Is laqab se Masíh ke bayán ko kyá hí khúb tamámiyat miltí hai, ki agar chalne ke liye rúhání ráh, aur dil lagáne ke liye rúhání sachái ho, to zarúr hai, ki rúhání zindagí bhí ho, aur agar aisá na ho, to ráh se aur sachái se kyá fáida? Pas Masíh ká yih kalám kyá hí lazíz hai, ki ráh aur haqq aur zindagí main hún. Masíh men zindagí hai. Aqlí táqat aur rúhání zindagí us ke inám hain. Yih hayát i rúhání kyá hí ajíb bát hai. Hawá jidhar cháhtí hai, chaltí hai, aur tú us kí áwáz suntá hai, par nahín jántá, ki wuh kahán se áti, aur kahán ko játí hai: har ek jo Rúh se paidá húa aisá hí hai. Yúh. 3: 8. Ek shakhs kí rúh nagahán jilái játí hai, dúsre kí rafta rafta ímán kí tábidárí men láí játí hai. Qaidkháne ke dároga ká dil khauf i iláhí ke goyá zalzale se phat gayá, aur wuh ázáb men hokar pukárne lagá, ki main kyá karún, ki naját páún. Baraks is ke Ludíá ká dil bahut muláimat se tadríjan, jaisá ki subh kí pau phattí hai, yá fajr ke abkhre uthte hain, roshan hotá gayá. Ai khush Ludíá, tú daryá ke kináre gaí aur záhirí taur se, jaisí thí, waisí laut áí, lekin bátiní waza se aur ho gaí. Jab chalí, tab Masíh kí gair thí, aur jab lautí to us kí pyári bahin ban gaí. Aam. 16: 13—15.

Rúhání zindagí ke shurú hone ke waqt mukhtalif hain. Baze, Yúhanná Baptisma denewále ke mánind, bachpan hí se Rúh-ul-Quds se mamúr hain, aur baze Samúel aur Timtáús ke mánind larakpan men Masíh kí taraf buláe játe, aur Pák Nawishton se talím páte hain. Baze Yosías ke mánind apní jawání kí táqat Khudá ko dete hain, aur aur log Manasah ke mánind sakht aur daráz bargash-tagí ke bad tauba karne par mustaid hain. Baze Elísa aur Matí ke mánind apne rozmarra shuglon men sar i nau paidá hote hain, aur ek shakhs ká zikr hai, jis ne apne marte waqt muáfí pái. Ek ko aisá ittifáq húa, táki koí náum-med na ho, aur sirf ek ko, táki kisí ko ghamand aur be-parwái na ho.

Sar i nau paidá hone ke wasílon men bhí tafáwat hai. Is kám ke wáste Khudá ke kalám ko aksar istimál karná cháhiye, magar wuh tarah tarah ke wasílon se dil par asar kartá hai. Má kí nasíhat ghar men, aur waz Khudá kí ibádatgáh men, yá dindár dost kí guftogú yá chitthí, yá risála jo bázár men mile, yá kisí kám kí ná-murádí, yá dost yá rishtadár kí nághahání maut, yá koí bímá-rí yá áfat, yih aksar wasíle hain, jin se Masíhí rúh ko zindagí bakhshtí hai. Agarchi yih wasíle mukhtalif hain tau bhí natíja sabhon ká ek hí hai. Jab kabhí koí sar i nau paidá hotá hai, to is ká hásil i mubáarak yih hai, ki Khudá kí taraf tauba kare, aur Masíh par ímán láe, aur insán se mahabbat rakhe, aur Masíh kí khátir, Khudá kí bandagí men sargarm ho. Sar i nau paidá honá naí paidáish hai; wuh to maut se zindagí men dákhil honá, aur Shaitán kí qudrat se Khudá kí taraf rujú láná hai.

Masíh hamárá zindagí hai. Jo bīj wuh botá hai, so hí páltá aur postá hai. Jo zindagí bakhshtá hai, wuhí use barháegá. Jo kone ká sirá kahlátá hai, apne azalí iráde ke mutábíq haikal kí tamír karegá, aur wuhí sire ká patthar dikhláegá, aur

pukárke kahegá, ki us par fazl, us par fazl ho. Zak. 4 : 7. Kḥudá ke wade jo hain yaqíní aur ámánatdár hain. Imándár qúwat par qúwat barháte h́e chalá karengé; Kḥudá ke áge Saihún men házir honge, Zab. 84 : 7. Sádiq apní ráh men sábit qadam rahegá, aur wuh jis ke háth sáf hain, tawánái par tawánái paidá karegá. Aiyúb. 17 : 9. Agar dil kí tabdíl fazl ká ek mujiza ho, to wuh taqwiyat aur madad jo Kḥudá ká farzand roz ba roz páyá kartá hai, is mujiza ká istimrár hai. Imándár par, na Shaitán ke imtihán, na dunyá kí ázmáishen, na us ke dil kí burái o kḥarábí ákhir ko gálib hogí. Kaisí taajjub kí bát hai, ki túfán men kamzor kishtí bach jáe. Imán kí fath is se ajíbtar hai. Murgábí samundar par urtí húí, jab shikárí táir se mahfúz rahe, tab gharíyál ke khatre men par játí hai, aur tau bhí Qádir i Mutlaq use bachátá hai, aur andekhá Háfiz, use us ke makán par pahunchátá

hai. Isí tarah, ai imándár, tú mahfúz rahegá, tere júte lohe pítal ke hon, aur tere zamáne ke muwáfiq terí qúwat hogí. Istis. 33 : 25. Tere dushman zoráwar hon to hon, par terá Shafí un se qawítar hai. Sári chizon men us ke wasíle se jis ne tujh se mahabbat kí, tú har gálib par gálib hai. Rúm 8 : 37. Pas Iṣá par, jo tere imán ká Bání aur kámil karnewálá hai, nigáh kartá rah. Us kí ráh taktá rah, aur wuh terí qúwat ko táza karegá. Us ke sáth farotaní aur dil kí kḥáksarí men chalá kar. Us ke huzúr men aisá rah, ki goyá haqíqatan use dekhtá hai; apní taraf se kuchh nahín, par us kí taraf se sári báton kí intizárá kar. Apne liye nahín, balki us ke liye mihnát o koshish kiyá kar, aur Masíh, jo Kḥudá ke pás, terí ráh húá hai, aur terá haqq, ki tujhe ráh men chaláe, wuhí terí zindagí bhí hogá, aur tujhe hayát i abadí ká táj wuhí bakhshegá.

TERAHWĀN BĀB.

ANGUR KĀ DARAKHT.

Main sachche angúr ká darakht hún. Yúh. 15 : 1.

Awámm, khushí se, Masíh kī talīm o nasíhat sunte the. Mar. 12 : 37. Jab us ne un ko talīm dí, un kī ánkhen us par lagí thín, ki wuh na sirf qudrat se aur ikhtiyárwále ke taur par balki sádágí, aur ámm misálon ke istimál ke sáth sikhláyá kartá thá. Us kī nasíhat aur talīm sabhon kī samajh ke láiq thí. Jo cháhtá, to apní be-hadd dánish o ilm ke khazáne se apní nasíhaton kī áráish o bayán ke wáste aisí misálen aur alámaten, jo paidáish ke yá apne Báp kī zát o sífát ke bhedon se nikaltín, záhir kartá. Lekin talīm dene se us ká yih matlab na thá, ki log merí taríf karen, balki yih garaz thí, ki wuh rúhání báton men taraqqí páen. Is wáste, us ne apní misálon ko marúf chízon se nikálá. Bīj bote húe kisán ; aur machhwá aur us ke jál ; aur rotí pakátí húi aurat ; in ámmi muamalon se, us ko aksar misálen milín. Khwáh wuh ghar men hotá, khwáh báhar, us ke nazdík har ek bát nasíhat karne ká wasíla húi. Wuh haqíqatan Kḥudá se bhejá húa ustád thá ; us ke labon se koí be-fáida aur behúda bát na niklí, aur us kī zindagí kī yih garaz thí, ki main apne Báp kī hamd karún, aur ádmíon ko bacháún.

Baibal men aksar auqát darakht tam-síl ke taur par istimál kiyá játá hai. Díndáron ke haqq men likhá hai, ki wuh sadáqat ke darakht, aur Kḥudáwand ke lagáe húe hain, ki us ká jalál záhir ho, Yas. 61 : 3, aur is ke muqábale men yih khaufnák bát likhí hai, ki Bad-kár murjháe húe darakht hain, jin ká phal nahín, do bár mare, aur ukháre gae hain. Yahúd. 12. Kabhí koí kháss darakht záhir hotá hai. Maslan likhá hai, ki Sádiq khurme ke darakht

ke mánind lahlaháegá, Lubnán ke saro ke mánind barhegá. Zab. 92 : 12. Kuchh shakk nahín, ki jab Masíh ne be-phal anjír ke darakht par lanat kī, yih Yahúdí qaum ke wáste íbrat húi.

Mulk i Yahúdiya men angúr ke bahut darakht the, is liye yih Masíh ke rasúlon ke wáste taajjub kī bát na thí, ki wuh un se kahe, ki Main sachche angúr ká darakht hún, aur merá Báp bágbán hai. Ham is laqab par, jo Masíh ne áp aur apne logon ke wáste rakhá hai, gaur karen. Angúr ká darakht main hún ; tum dálián ho. Yúh. 15 : 5.

Angúr ká darakht main hún. Záhirí taur par angúr ká darakht aur peron se kam khúbsúrat hai. Us se sháh-bulút mazbút, aur sanaubar bará, aur khurmá unchá hai. Mausim i bahár ke pahle dinon men, wuh súkhá, pazmurda, be-ras aur be-rang nazar átá hai. Chand arse bad shádmání kī áwáz sunne men átí hai, aur yih angúr kī fasl ke sabab se hai. Pák kasír patton se tar o táza aur lazíz mewe ke sáth áráish pátá hai. Is ke mutábíq Yasaiyáh Nabí Kḥudáwand Ísá ke zuhúr páne kī bábat dunyá men, yún bayán kartá hai, ki wuh us ke áge konpal kī tarah ugá hai, aur us jar kī mánind, jo khushk zamín men ho : us men kuchh khúbí nahín, aur kuchh bahár nahín, ki ham us par nigáh karen, aur koí khúbsúratí nahín, ki ham us ke mushtáq hon. Yash. 53 : 2. Aur Masíh khud kahtá hai, ki Lomríon ke liye mánden, aur hawá ke parandon ke wáste basere hain, par Ibn i Adam ke liye jagah nahín jahán apná sir dhare. Matí. 8 : 20. Ísá kī tanghálí par socho. Us ká koí maskan na thá. Wuh istabal men paidá húa. Apní bachpaní men be-watan ho gayá. Ek machhlí ke múnh se naqd páyá, ki haikal ká mah-súl adá kare. Us ke sawár hone ká sirf ek hí jagah zikr hai, aur us waqt wuh kiráe ke gadhe ke bacheche par sawár

húá. Wuh mustáár koṭhrí men̄ íd i fasah men̄ sharík húá. Jab salíb se utará, tab auron̄ ke kapre men̄ kafnáyá gayá, aur dúsre kí qabr men̄ rakhá gayá. Us waqt kaun kḥiyál kartá, ki yih wuhí zinda ták hai, jis ke phal se rú i zamín mamúr hogí. Jab ham yád karte hain̄, ki Pantakust ke din tín hazár log sar i nau paidá húe, aur yih bhí yád rakhte, ki us din se leke áj tak Ísáí dín barhtá chalá gayá; aur jab ham is par bhí támmul karte, ki jahán kahín Injíl kí manádí húi hai, wahán aḥhláqí aur suhbat-dostí aur rúhání barakaten̄ jarí hain̄; aur jab un karoron̄ kí yád atí hai jo Ísá par ímán láke árám men̄ dáḥhil húe; aur jab dunyá par nigáh karke aur bhí karoron̄ ko dekhte hain̄, jo har qaum aur firqe aur zabán se Masíh par takya karte hain̄, tab samjhenge, ki us ne is liye apne wáste angúr ká darakḥt ká laqab ṭhahráyá, kyúinki yih darakḥt zindagí aur ḥúshí aur baromandí se bhará hai.

Angúr ke darakḥt ká ghaná sáya hotá hai. Baibal ke ek maqám men̄ kalísyá dulhin kí mánind apne pyáre ke haqq men̄ kahtí hai, ki Main̄ barí ḥushwaqtí se us ke sáye men̄ baithí hún, aur us ká phal mere múnh men̄ míṭhá lagá. Gaz. 2: 3. Apne logon̄ ko Masíh hifázat aur shádábí ká sáya detá hai. Azmáish aur ḥhatre ke waqt wuh un kí panáh hai, aur unhen̄ Ḳhudá ke gusse aur malámat karnewále fahm ke ilzámon̄ se bachátá hai. Kitáb i muqaddas men̄ yih sáya chár tarah ke nishánon̄ se záhir hai; pahlá darakḥt, dúsrā abr, tísrā chaṭán, aur chauthá ḥhaima ká. Darakḥt ká sáya bahut dilpasand hai, par dúr tak nahín pahunchtá hai. Sáya i abr bhí bahut achchhá hai, par ṭhahartá nahín. Barí chaṭán ká sáya gahrá aur sard hai, lekin sirf ek taraf ke liye sáyadár hai. Ḳhaime ká sáya sab se achchhá hai. Yih sab Masíh par áid hote hain̄, magar tau bhí sab kamqadr hain̄. Albatta wuh aisá

hai, jaisá wuh ishára karte, balki is se niháyat ziyáda hai, is wáste, ki wuh Ḳhudá hai. Yih angúr ke darakḥt kí misál kyá hí dilchasp aur ḥhúb hai. Lekin agar koí is misál kí qadr samjhe, to cháhiye, ki wuh Masíh ke pás áe, aur tab wuh jánegá, ki jaisá ták ká angúr lazíz aur ḥhusháyand hai, aur us ká sáya niháyat dil-pasand, waisá hí Masíh kámil taur se mihrbán o rahím hai, aur us kí hifázat aur salámatí latíf aur dil azíz. Yih misál na sirf tashbíhan balki muqábale ke taur par bhí hamen̄ talím detí hai. Táḳ sadá hará nahín rahtá hai, aur na hamesha phal detá hai, aur sirf ek qism ká mewa látá hai. Masíh hamesha jítá hai, aur wuh kal aur áj aur hamesha tak wuhí hai. Wuh fazl se bharpúr hai. Angúr ke darakḥt ká phal aur sáya sirf badan ke liye hain̄. Masíh ján ko bachátá hai, aur hamesha bachátá rahegá, kangál log shíre ko hásil nahín kar sakte, par koí Injíl kí ḥhushḥhabrí se ḥhárij nahín hai. Us men̄ daulatmand aur miskín ekhí jagah faráham hote hain̄. Angúr ke darakḥt ká ras, agar kasrat se piyá jáe, to nuqsán karegá, par Injíl men̄ kuchh ḥhatra nahín.

“Tum dálíán ho.” Is nám se Masíh ne apne shágirdon̄ ko mulaqqab kiyá, aur is se maḥúm hotá hai, ki us ke aur un ke bích men̄ mel o miláp hai. Yih mel ḥhwáh bátiní ho, ḥhwáh záhirí. Jab kalísyá men̄ shámil hoke Masíhí kahláte hain̄, tab záhirí taur par Masíh se miláe játe hain̄. Aksar log jis waqt un ke dil dunyawí báton̄ par lage rahte hain̄, is záhirí taur se Masíh ke sáth miláe játe hain̄, par is se kyá hásil hotá hai. Agar wuh barábar ibádatḥhane men̄ jáyá karen̄, tau bhí is ke siwá aur kisí tárah díndaron̄ kí ráh par nahín chalte. Sabt ke din bhí un kí guftogú dunyawí chizon̄ par hai, aur hafte bhar is zindagí kí fikr men̄ rahne ke siwá wuh aur báton̄ par dil nahín lagáte. Aison̄ kí bábat Masíh

kahtá hai, ki jo dālí mujh men mewa nahín láti wuh, (yane, bagbán) use tor dáltá hai. Yúh. 15 : 2. Unhon ne yih barakat pái, ki záhiran Masíh ke sáth mel rakhte hain, par un ká fatwá yih hogá, ki ímán aur mahabbat aur farmán-bardári ke phal nahín láe, aur un kí sazá yih hogí, ki báhar andhere men dále jáenge, jahán roná aur dánt písná hogá.

Báze, balki bahutere log hain, jo bátiní taur se aur haqíqatan Ísá ke sáth miláe játe hain, aur yih sachchí kalísyá hain, aur wuh chhotá jhund jis ko Báp kí marzí hai, ki unhen bádsháhat de. Masíh sachchá angúr ká darakht, aur yih phal-dár dālían hain. Yih mel kyúnkar hásil hotá hai? Us kí khássiyaat aur us ke natíje i mubáarak kyá hain? Yih qalam kis tarah aslí ták ki zindagí aur baromandí kí sharík ho saktí hai? Is tarah se ki wuh us men lagáí jáe. Use aslí ták ke sáth paiwand karná cháhiye. Maslan tum is qalam ko, jo sháyad janglí ták se lí gaí ho, leke, ták men lagáte ho, aur wuh aslí ták ká ek hissa ho játi hai. Resha ba resha aur rag ba rag qalam aur ták donon ek ho játe hain, aur darakht kí zindagí us kí zindagí ho játi hai. Is tarah Ísá ap men zindagí rakhtá hai, maslan ek shakhs hai, jo gunáh men murda hai, jis ko khúbí nahín hai, na khushí, aur jo Kḥudá se náwáqif hokar murda rahtá hai. Yih shakhs Masíh kí zindagí aur shádmání men kyúnkar sharík ho saktá hai? Us ko cháhiye kí aslí tabíyat ke janglí per se judá ho, aur Masíh men, jo fazl ká zinda darakht hai, lagáyá jáe. Bágbán jo Kḥudá hai, yih paiwand lagátá hai. Agar koí kárigar na ho, to qalam janglí per men lagí rahe, aur us se achchhá mewa kabhí na milegá. Lekin bágbán us ko janglí ták se kát letá hai, aur achchhe darakht men use paiwand kartá hai. Hamará Asmání báp apní pák rúh, aur apne kalám aur intizám kí marifat ján ko dunyawí ummedon aur khushión

se alag karke use apní taraf khínchtá hai, ki ímán se Masíh par dil lagáe. Sachche angúr ke darakht se dālión men ras bahtá hai, aur isí tarah Masíhí se apne sáre azúon men zindagí bahtí hai, aur yih zindagí taraqqí páne aur baromand hone men záhir hai.

Agarchi ímándár ká mel Masíh ke sáth bhed kí bát ho, tau bhí wuh haqíqí, aur muttasil, ham-suhbat aur azíz karnewálá hai. Agar nuqsán Masíhí ko pahunchtá hai, to wuh haqíqat men Masíh ko pahunchtá hai. Chunánchi likhá hai, ki ai Sulús, Sulús, tú mujhe kyún satátá hai? Phir agar ímándáron par koí mihrbání kare, is sabab se us ko ajr milegá, kyúnki goyá Masíh par mihrbání kí. Chunánchi likhá hai, ki Jo koí in chhoton men se, ek ko, shágird ke nám se faqat ek pyálá thandá pání piláegá, main tum se sach kahtá hún, ki wuh apná badlá be-páe na rahegá. Matí 10 : 42. Jab tum ne mere un sab se chhote bháión men se ek ke sáth yih kiyá to mere sáth kiyá. Matí 25 : 40. Masíh ká jalál sachche ímándár ke nazdík ek barí bát hai. Jab wuh dekhtá hai, ki Masíh kí bádsháhat barhtí játi, to khush hotá hai, aur jab us ke ímán par malámat ho, aur log us ko haqír jánen, to us ke dil men bará ranj paidá hotá hai. Chunánchi Zabúr men likhá hai, ki Merí ánkhen pání kí nahren hokar bah játi hain, is liye, ki wuh terí Tauret ko hifz nahín karte. Zab. 119 : 136. Jis tarah ras darakht men aur us kí dālión men bahte bahte chalá játa hai, isí tarah wuhí rúh jo Masíh men hai, us ke logon men bhí siráyat kartí hai. Chunánchi likhá hai, ki wuh jo Kḥudáwand se milá húa hai, so us ke sáth ek rúh húa hai. 1 Qur. 6 : 17.

Is mel men barí tawaqqu aur ummed hai. Kaisí taajjub kí bát hai, ki Kḥudáwand kahtá hai, ki Yih jo main kartá hún, kyá Abirahám se chhipáún? Paid.

18 : 17, aur us kí halímí kyá hí amíq hai, ki wuh gunahgár kíron par apne irádon ko záhir kare. Yahowáh kí rifá-qat us ke dānewálon ke sáth hai. Zab. 25 : 14. Kḥudá kí bādsháhat ke bhed ko jánná tumhen diyá gayá hai. Marqus 4 : 11. Koí kahe, ki jin se yih kahá gayá, wuh Masíh ke rasúl the, aur un ko kháss izzat dí gaí, par áj kal aisá nahín ho saktá. Is ká jawáb yih hai, ki ab bhí rutbe ke muwáfiq aisá hí hai, aur ab bhí Masíh apne logon se aisá sáf sáf boltá hai, jaisá athárah sau baras guzre, wuh apne shágirdon ke sáth rú ba rú guftogú kartá thá. Us ká kalám un men sárí hikmat ke sáth rahtá hai, aur apne pyár kí poshída ittiláon se wuh bahutere tárík aur chhipe intizámon ko bayán kartá hai. Masíh kí is mahabbat se hamará iātiqād barhtá chalá játá hai. Kaise pyár aur mihrbání ke sáth sharminda gunahgár salíb ke pás apná bojh utárke, maqbúl ho játá hai, aur roz ba roz us kí mahabbat aur shukrguzárí barhtí játí hai. Wuh bakhúbí jántá aur yaqín kartá hai, ki Masíh merá shafíá aur dost hai, aur yih bhí jántá hai, ki main har waqt us par tawakkul karún, aur apne dil ká matlab us ke huzúr men záhir karún, aur yih, ki fazl ke takht ke pás beparwá jáún, táki mujh par rahm ho, aur fazl, jo waqt par madadgár ho, hásil karún. Ibr. 4 : 16. Is mel men Kḥudá ke sáth barí tasallí hotí hai. Imándár sárí chízon ke wáste Ísá par tawakkul kartá hai, yih jánkar, ki wuh mere liye hikmat aur rástbází aur pákízagí aur khalásí ban gayá. Har áfat aur musíbat men wuh us ke pás jáyá kartá hai, aur us se tasallí pátá hai. Lekin agarchi dālían zindagí aur khúbsúratí aur baromandí ke liye jar par takya kartí hain, tau bhí dālían darakht ko áráish detí hain. Isí tarah Masíhí log Masíh ke jalál ke báis hain. Wuh un ko sambháltá hai, aur yih us ká jalál

karte hain. Usí se wuh mewadár rahte hain, aur yih us ke liye aur us kí taríf ke liye phal láte hain. Wuh us se mazbútí aur tandurustí páte hain, aur us ke liye mashgúl hote hain. Garaz, Masíhí, Rúh se zinda hoke Masíh men chalte hain, aur Rúh ká phal jo mahabbat, khushí, salámatí, sabr, khairkhwáhí, ne-kí, imándárí, farotaní, parhezgárí hai, láyá karte hain.

Is mel kí ek khássiyaat yih hai, ki wuh barhtí húi pákízagí se iláqa rakhtá hai. Bágbán har ek mewadár dālí ko sáf kartá hai, táki wuh ziyáda mewa láe. Yuh. 15 : 2. Baromand dālían bhí aksar auqát ziyáda patte látí hain, aur isí tarah rutúbat, jo mewe kí parwarish ká báis hai, barbád ho játí hai, aur patton ká ziyáda sáya nuqsán kartá hai. Bágbán in fuzúl dālíon ko kát dáltá hai, aur yih kám sirf darakht ke khúbsúrat karne ke liye nahín hai, balki dhúp kí ráh kholtá hai, ki mewa ziyáda rasílá ho jáe. Yih Masíhí kí ek misál hai. Kámyábí men wuh aksar magrúrí aur aish o jaish men apná waqt káttá hai, aur Kḥudá-parastí ko chhoṛkar khud-parast ban játá hai, aur apne wáste barí barí chízen talásh kartá hai. Tab bágbán, yane Kḥudá, apne jalál ke liye kisí áfat o musíbat ke hansíye se un fuzúl dālíon ko kát dáltá hai. Is kám se Ísáí ká nuqsán nahín hai, balki baraks is ke, use fáida aur baromandí hotí hai. Pádrí Cecil Sáhib ne kisí bág men sair karte húe anár ká ek darakht dekhá, jis kí shákh aisí kátí gaí, ki girá cháhtí thí. Us ne bágbán se púchhá, ki yih kyá hai? Bágbán ne jawáb diyá, ki Ai Sáhib yih per aisá jald barhá, ki us kí sárí táqat patton men játí rahí, aur us men kuchh phal nahín, liházá use kátá, aur ab wuh bahut mewa láegá. Ai Masíh ke musíbatzado, us ranj aur áfat men shukr karo, jo gunáh ko kamzor kartí hai. Agarchi dil men bhí

zakḥm ho, tau bhí gunáh ke miṭáne ke liye shukr karo.

Is mel ká aur haqq yih hai, ki is se duá mángne kí kámyábí miltí hai. Chunánchi likhá hai, ki agar tum mujh men qáim, aur merí báten tum men qáim hon, to jo cháhoge mángoge, aur tumháre liye wuhí hogá. á. 15. Masíh men qáim honá, yih hai, ki us ke sáth suhbat rakhen, aur yih na sirf muqarrar waqt par, aur khilwatí aur khándání aur jamáat kí ibádat men, balki har roz chál chalan aur guftogú men záhir ho. Us men qáim honá, yih hai, ki hamáre dil hamesha us kí taraf rujú rahen, aur us ke uḥdon aur kámon par dhyán karen, aur hamárilí dílí ánkhen taríf o sitáish ke sáth us par lagí rahen. Us men qáim honá yih hai, ki hamárilí khwáhishen aur khaslaten maglúb hokar us kí marzí ke bajá láne men mashgúl rahen. Is mel ke zinda aur baromand karne ke liye cháhiye, ki us kí báten hamáre dilon men qáim hon. Jab hamáre dilon par kalám i iláhlí asar kartá hai, tab ham ímándár ho játe hain. Chunánchi likhá hai, ki Ab tum us kalám ke sabab, jo main ne tumhen kahá, pák húa. á. 3. Yih kalám roz ba roz un ke dilon men qáim hotá játa hai. Us kí talím aur wáde aur diláse aur íbraten, aur wuh namúne jo us men mundaraj hain, yih sab chízen ímándáron ke dil men rakhí játi hain, aur yahán tak tásír kartí hain, ki ímándár, Masíh men hoke, har tarah se barhte jáen. Afs. 4: 15.

Jab ímándár Masíh men qáim hain, aur us ká kalám un men qáim hai, tab wuh Masíh ko pahchánte hain, aur us ko pyár karte, aur us kí marzí ke mutábíq chale játe hain. Isí tarah wuh rúhání taur se jánte hain, ki hamáre Khudá-wand ko kaun sí báten pasand hain. Yih un kí duáon kí kámyábí ká ráz hai.

Yuhanná rasúl hamen talím detá hai, ki hamárilí dílerí, jo us ke áge hai, so yihí hai, ki agar ham us kí marzí ke muwáfíq kuchh mángen, to wuh hamárilí suntá hai. 1. Yuh. 5: 14. Ímándáron ká yih haqq hai, ki Masíh ke wasíle se Khudá ke pás pahunch sakte hain. Un kí duáen aísí hain, jaisí larcon kí guftogú báp ke sáth. Wuh is par khush hote hain, ki hamára Báp dunyáwí báton kí nisbat jo kiyá cháhe so kare, aur rúhání barkaton ke liye, wuh pák dílerí se mángte hain, is liye ki wuh jánte hain, ki yih Khudá kí marzí hai, ki ham pák hon. Duáon ká jawáb, jo unhen roz roz miltá hai, gawáhlí detá, ki ham Masíh ke azíz aur Khudá ke khándán men lepálak húa hain, aur un ká yih farz hai, ki un ke dil fauran apní duáon ke jawáb ko pahchānen, aur Khudá kí marzí se wáqif hokar us ko bajá láen.

Cháhiye ki ham daryáft karen, ki ham is sachche angúr ke darakht kí dálián hain ki nahín. Sab jo Isráel men se hain, Isráelí nahín hain. Masíhlí nám honá ek bát hai, par haqíqatan Masíhlí ban jáná aur bát hai. Kyá ham Rúh i Pák kí marifat apní gunahgár hálát aur khatre se wáqif ho gae, aur fazl kí madad se Masíh par ímán lée hain? Kyá wuh hamárilí sárilí naját aur khwáhish hai? Kyá ham us ke sáth suhbat rakhte hain, aur us ke munh ke kalám ko apní zarúrí khurák se ziyáda mufíd aur lazíz jánte hain? Kyá ham us ke jalál ke wáste mewa láte hain? Kyá hamárilí tamíz narm, aur hamárilí ánkhen sáf, aur hamárilí chál durust hai? Kyá ham Masíh ke khatt hain, jo sáre ádmí jánte, aur parhte hain? 2 Qur. 3: 2. Ab, ai bachcho, tum us men raho, táki jab wuh záhir ho, to ham beparwá hon, aur us ke áte waqt us ke áge sharminda na hon. 1 Yuh. 2: 28.

CHAUDAHWÁN BĀB.

SUBH KA NURANI SITARA.

Main Dáúd kí asl o nasl, aur subh ká núrání sitára hún.—Mukásh. 22 : 16.

Ham ne kaí ek alqáb i jalíl par, jinhen hamáre Kḥudáwand i mubáarak ne Nae Ahd-náma men apne wáste muqarrar kiyá, gaur karke dekhá hai, ki in men baze zátí aur baze tamsílí hain. Maslan, jab wuh áp ko “Main hún,” aur “Alfá, aur Omagá,” aur “Īsá” aur “Masíh,” aur “Kḥudá ká Betá,” aur “Ibn i Adam” kahtá hai, tab sáf o záhir hai, ki yih shakhsí khitáb o laqab hain, jin se wuh apní zát aur sifaton ko záhir kartá hai. Jab hamará Kḥudáwand apne ko “Mann” aur “garariye” aur “darwáze” aur “ráh” aur “angúr ká darakht” se tashbíh detá hai, to záhir hai, ki wuh in misálon ko istimál kartá hai, ki goyá us ke uḥdon kí tamsílen hain. Áyát i mazkúra men zátí aur tamsílí khitáb shámil hain. “Main Dáúd kí asl o nasl hún :” is men Masíh kí ajíb aur álishán zát; aur “Main subh ká núrání sitára hún,” is men us ke kám aur uḥde kí umda misál mundarj hai. Jo log Mukáshafát kí kitáb parhenge, un ke liye kháss barakat ká waḍá hai. Mukásh. 1 : 3. Is kitáb kí nabúwatan men Masíh kí kalísyá kí tawáriḡh us ko ásmán par charḡ jāne se dúsrí bár áne tak mundarj hai. In nabúwatan men se baz nabúwatan us ke pyáre shágird Yuhanná ko, Kḥudáwand kí taraf se, aur baz firishton kí maṛifat kahí gáin. Par in ákhir laqabon men Masíh tamám kitáb par apní muhr kartá hai, aur us ko sachchá ṭahráta hai. Kahtá hai, ki Main ne apne firishte ko bhejá, ki kalísyáon men in báton kí gawáhí tum ko de. Main Dáúd kí asl o nasl, aur subh ká núrání sitára hún.

Kḥudáwand Īsá apní insániyat ko is

tarah bayán kartá hai. “Main Dáúd kí asl o nasl hún.” Yih, ki wuh jism kí nisbat, aur qadím peshingoí ke mutábíq Dáúd kí nasl thá, un do nasab-námon se sábit hotá hai, jo Matí aur Lúqá kí Injíl men mundarj hain, aur un men us ká silsila us ke majází báp aur haqíqí má kí taraf se Dáúd tak pahunchá hai. Kḥudá ke ajíb intizám se Yúsuf Násra ko chhorke Baitlaham ko gayá, táki apná nám likháe, kyúunki wuh “Dáúd ke gharáne” aur aulád se thá, Lúqá 2 : 4. Is kám se us ne sirf Qaisar Augustus ke hukm ko máná. Mariyam us kí mangetar us ke sáth chalí gaí. Shahr i Baitlaham men pahunchkar betá paidá húá, aur dunyá ke bachánewále ne charní men apná bistar kiyá. Is ajíb taur se Īsá Baitlaham men paidá húá, aur us ká nám aur ál i Dáúd honá us shahr ke daftar men likhá gayá. Masíh Dáúd kí “asl” bhí thá. Yih sirf us kí ulúhiyat se mutalliq hai, aur is bhed ká bayán, ki wuh asl aur nasl donon hai, yih hai, ki ulúhiyat aur insániyat” donon us men pái gáin. Main Dáúd kí asl o nasl hún. Farísí log is bát ko samajh na sake. Hamáre Kḥudáwand ne un se púchhá, ki Masíh ke haqq men tumhárá kyá gumán hai, Wuh kis ká betá hai? Wuh bole, Dáúd ká. Us ne un se kahá, ki phir Dáúd rúh kí hidáyat se kyúnkar use Kḥudáwand kahtá hai, ki “Kḥudáwand ne mere Kḥudáwand ko kahá, ki jab tak main tere dushmanon ko tere páon kí chaukí na karún, tú mere dahine baith. Pas jab Dáúd us ko Kḥudáwand kahtá hai, to wuh us ká betá kyúnkar ṭahrá? Par koí us ke jawáb men ek bát na bol saká, aur us din se kisí ká hiwáo na pará, ki us se phir kuchh suwál kare.”—Matí 22 : 41, 46.

Agar Īsá Masíh sirf ádmí hai, agar wuh sirf Dáúd kí nasl hai, to kyúnkar us kí asl bhí ho saktá hai? Wuh Dá-

úd ke hazár baras bad paidá húa, lekin zarúr hai, ki Dáúd kí asl Dáúd se pesh-tar rahá ho. Agar Masíh faqat ádmí hai, to wuh kis tarah agle bápádón kí asl ho saktá hai? Jo koí Nae Ahd-náma kí gawáhí ko qabúl kartá hai, is ka munkir nahín ho saktá, ki jism ke mutábiq Masíh Dáúd ka betá thá, aur Baitlaham men paidá húa. Par agar wuh Dáúd ka Khudáwand, aur Dáúd kí asl hai, to cháhiye, ki wuh apne mujassam hone se pesh-tar bare arse se zinda rahá ho. Us kí taqdím se us kí ulúhiyat sábit hotí hai; aur agar ham aql ke charág ko gul karke áftáb i Baibal kí roshní se is bát ko daryáft karen, to malúm karenge, ki jo áyaten Masíh kí insániyat ko sábit kartí hain, wuhí áyaten us kí ulúhiyat ko bhí sáf sáf sábit kartí hain.

Pulús Yahúdión kí barí barí barakat-on ko shumár karke un ke haqq men kahtá hai, ki Jism kí nisbat Masíh unhín men se húa; jo asl ka Khudá, hamesha mubáarak hai, ámin. Phir, Yasaiyáh Nabí kahtá hai, ki Kunwári peṭ se hogí, aur betá janegí, aur us ka nám Immánúel rakhegí. Yas. 7: 14. Matí kí Injíl men yih peshkhabarí Masíh par munhasar hai; aur lafz i Immánúel ka tarjuma yih hai, Khudá hamáre sáth. Ham apne náqis fahm se Masíh kí shakhsiyat ke bhed ko khol nahín sakte. Ham khud hí apne wáste bhed hain, aur bayán nahín kar sakte, ki kis taur se jism aur rúh milke ek ádmí hai, to kuchh taajjub nahín, ki is ráz ko, ki ulúhiyat aur insániyat ek Masíh men shámil hon, samajh nahín sakte. Cháhiye, ki ham adab aur farotání se Khudá ke kalám kí gawáhí ko qabúl karen. Jab Khudá boltá hai, cháhiye ki kán dharke sunen, aur jab wuh khámosh rahe, tab us par itiqád rakhke chup rahen. Hamará Iláhí aur kámil shafí aur munjí hai; ham ko usí

par bharosá rakhná cháhiye. Roz i musibat men hamáre liye ek hamdard dost aur bhái zarúr hai. Pas us ke pás, jo gunáh ke siwá, sári báton men hamáre mánind ázmáyá gayá, jáná zarúr hai.

Ham Masíh ke is laqab par, ki wuh subh ka núrání sitára hai, zarra gaur karen.

Lafz i sitára alámat ke taur par aur tarah tarah se Baibal men istimál kiya gayá hai. Wuh ásmán ke firishton ke haqq men mustamal hai. Chunánchi likhá hai, ki Jab subh ke sitáre milke gáthe the, aur sáre baní Alláh khushí ke máre lalkáthe the. Aiyúb 38: 7. Phir kabhí kabhí sitáre se hákim yá fathmand ishára hotá hai; jaisá ki Balaám kí nabúwat i mashhúra men likhá hai, ki Main use dekhúngá, par abhí nahín; main us par nazar karúngá, par na nazdík se: Yaqúb se ek sitára niklegá, aur Isráel se ek sáhib i iqtidár uthégá, aur Muáb kí nawáhí ko már legá, aur sáre baní Set ko halák karegá. Gintí 21: 17. Bábul ke bádsháh ne apní magrúrí men ap ko subh ka sitára kahá; magar us kí magrúrí us ke girne ka báis thí. Yas. 14: 12. Phir khádimán i dín jin ko farz hai, ki apní chál aur apní talím kí marifat sitáron ke mánind chamken, sitáre kahláthe hain, Mukásh. 1: 20. Aur badkár shágird bhaṭaknewále sitáre kahláthe hain, jin ke liye táríkí kí siyáhí hamesha ko dharí hai. Yahúdá 13. Isá Masíh ap ko “subh ka núrání sitára” kahtá. Sáre sitáron men jo ásmán ko raunaq dete hain, sab se chamakdár aur khúbsúrat subh ka sitára hai. Sári báton men Masíh sharf rakhtá hai. Wuh Khudá ke firishton se hasíntar hai; wuh lákhon men hazáron men ek hai, Gaz. 5: 10.

Jab aur sitáre dhundhle ho játe hain, tab subh ka sitára jagmagatá rahtá hai. Is ke mutábiq, jab nabúwat chár sau

baras ke arse tak khámosh rahí, kalísyá ke bare nabí ne zuhúr páyá. Jab aql i insán ne chár hazár baras tak ádmí kí garaz, aur us kí haqíqí khushí o saádat nahín páí, tab sachehe núr ne jahán ko roshan kar diyá.

Subh ká núrání sitára dín ká mukhbir hai, kháss is kí nisbat yih khitáb Kḥudáwand Īsá se taalluq rakhtá hai. Budḥá Zakariyá apní nabúwat i gazal men Kḥudá kí rahmat kí hamd o taríf kartá hai, “jis ke sabab se subh kí roshní úpar se ham tak pahunchí, táki un ko jo andhere aur maut ke sáe men baithe hain, roshní bakhshe, aur hamen salámatí kí ráh par le chale.” Yúh. 1 : 78, 79. Jab firishton ne Masíh kí paidáish kí khabar, is taríf ke sáth, garariyon ko dí, ki Kḥudá ko ásmán par taríf, aur zamín par salámatí, aur ádmíon se razá-mandí ho; aur jab Masíh ne apní farmánbardár zindagí aur kafáre kí maut se hamáre liye makhlasi hásil kí: aur jab wuh murdon men se jí uthá, aur “zindagí aur baqá ko roshan kar diyá,” aur sáre ímándáron ke wáste ásmán kí bádsháhat kholí; aur jab us ne Zaitún ke pahár par khará hoke apne shágirdon ko barakat dí, aur un se farmáyá, ki tum jákar sab qaumon ko Báp aur Bete aur Rúh i Quds ke nám se baptismá de-ke shágird karo; in sab májaron men Masíh ne subh ke sitáre ke mánind do pahar kí kámil roshní kí bashárat dí. Tulú i roshní ke peshtar andherá ziyáda rahtá hai. Rómíon ke khatt se malúm hotá hai, ki Yahúdíon aur gair-qaumon par kaisí táríkí chhá gai thí. Jab Yarusalam men sachái kho gai thí, aur Róm men nekokári mar gai; jab Yúnán kí ánkḥ tárík thí, aur Misr, jo peshtar ilm ká chashma, aur qaumon men sardár thá, Róm ká ek súba ho gayá thá, tab Baitlaham ká sitára niklá, aur sachái zamín par phir bahál húi, aur rástbází ásmán se nazar áí. Do pahar kí roshní

ke muqábale men subh ke sitáre kí roshní kamqadr rakhtí hai. Isí tarah Masíh kí manádi aur us ke shágirdon kí mihnát se jo fathyábí hásil húi, wuh is se kam thí, jo roz ba roz hotí játí hai. Kaun un shuáon ko, jo áftáb se nikaltí hain, shumár kar saktá hai? Aur kaun un akhláqí aur mulkí aur ílmí aur rúhání barkaten, jo Kḥudáwand Īsá ke dín se hásil hotí hain, hisáb men lá saktá hai? Biláshakk o shubha is dín ká núr aur Īsá kí sachái ne ham ko aisí barkaten dí hain, ki dil samajh nahín saktá, aur zabán us ká bayán nahín kar saktí.

Patras rasúl hamen talím detá hai, ki Hamará bhí nabíon ká kalám hai; jo ziyáda qáim hai, aur tum achchhá karte ho, jo yih samajhkar is par nazar karte ho, ki wuh ek chirág hai, jo andherí jagah men, jab tak pau na phate, aur subh ká sitára tumháre dilon men záhir na ho, roshní bakhshtá hai. 2 Pat. 1 : 19. Subh ká yih sitára Masíh hai. Ádmí ká dil misl gor ke tárík hai. Tabíat se gunáh aur maut donon us men hukúmat rakhtí hain. Jab fazl dákhil hotá hai, tab subh ká sitára tulú hotá hai. Gunahgár Rúh i Pák ke wasíle se gunáh kí khatá, aur us kí burái ko jántá hai. Wuh jántá hai, ki mujh men yih liyáqat nahín hai, jis se agle gunáhon ke liye kafára dún, aur na táqat, jis se hálí faráiz adá karún, yá hálí imtihánon par gálib hún. Wuhí fazl, jis ne us ko us kí kharábí aur nácháragí bhí dikhlái, so use salíb tak pahunchátá hai. Wahán Kḥudá ká Barra jo jahán ká gunáh le játá hai, nazar átá hai, aur us par nigáh karke gunahgár ke dil men um-med paidá hotí hai. Haqíqatan subh ká sitára niklá hai, aur wuh jántá hai, ki wuh jis ne mujh men nek kám shurú kiyá hai, so Īsá Masíh ke dín tak kartá chalá jáegá. Fil. 1 : 6. Aur yih bhí us kí tasallí ká báis thahartá, kí Sádíqon kí rawish us chamaknewále naiyir ke

mánind hai, jo púre din tak roshan hotá chalá játá hai.—Amsál 4 : 18.

Anewálá din hai, jis ká tasawwar karná Īsáion ke wáste barí khushí kī bát hai, yane, wuh din jab Masíh zamín par apní bádsháhat i jalíl shurú karegá, aur “subh ká núrání sitára” us din ká pesh-rau aur harkará hai. Baz ká yih gumán hai, ki Masíh ká zuhúr qaríb hai. Zakariyá Nabí waqt i mauúð kī bábat yih peshíngói kartá hai, ki Usí din aisá hogá, ki nafís ajráam i falak kī roshní na hogí, par jamáí húi táríkí hogí. Par ek din hogá, jo Khudáwand ko malúm hai: us ká din rát na hogá; balki yún hogá, ki shám ke waqt roshan hogá, Zak. 14 : 6, 7. Jab ham dunyá ke beshumár logon par nigáh karte hain, to kyá dekhte hain, ki bahutere náummed aur be Khudá hain. Lekin andherá jo karor-on par chhá rahá hai, mahz táríkí nahín hai. Khudáwand Īsá kī Pák Injíl dúr tak phail gaí hai. Masíh ke bahutere gawáh i muatabar har mulk men páe játe hain, aur yaqín hai, ki ab kī banisbat ziyáda koshishen aur mihnaten ki har kahín Khudá ká Kalám phail jáe, kabhí amal men nahín áin. Waqton kī aisí nishánían hain, jin se ham apní ánkhen band nahín kar sakte. Kyá hí ajíb, qadím gaibdání kī báten hain, jo is waqt ke májaron ko áine ke mánind dikhlátí hain, ki Bahutere idhar udhar daurenge, aur dánish ziyáda hogí. Dán. 12 : 14. Koí kahtá hai, ki Hál kī banisbat kabhí ámad o raft kī itní ráhen nahín húi hain. Yih is zamáne kī ek khássiyyat hai, ki jaldí ámad o raft kī tadbír kartá hai. Is pachás baras ke arse men bahut sí mihnaten ráhon kī durustagí, aur idhar udhar áne jáne ke haqq men, ki paidáish ke zamáne se aisí na húi thín, amal men áin. Baze jánte hain, ki nabúwat i mazkúra, jo do hazár chár sau baras peshtar kahí gaí, is waqt púrí hotí játí hai.

Par wuh nishán jo sab se dilchasp aur dilpasand hai, yih hai, ki yih sáre wasíle Injíl ke phail jáne ke wáste istímál kie játe hain. Pachás baras húe, ki pahle is se gair-qaumon ke pás bahut thore khádimán i dín gae. Ab sál ba sál aur har mahíne Europe aur Amarika se wuh dunyá kī hadd tak jáyá karte hain. Us zamáne men Pák Nawishton kī hafta ba hafta do hazár jilden *British aur Foreign Bible Society* kī taraf se chhápi gaín. Ab roz ba roz terah hazár jilden chhaptí hain. Chár sau baras húe, Pák Kalám kī naql karná baras roz ká kám thá, aur ek jild bhí bahut qímatí thí; áj kal ek dam bhar men púrí jild Baibal kī chhap játí hai, aur fí jild qímat áth áne hogí. Isí jaldí ke phail jáne se Masíh kī báten yád átín, ki Bádsháhat kī khushkhabarí kī manádí tamám dunyá men hogí, táki sab qaumon par gawáhí ho, tab ákhir hogá.—Matí 24 : 14.

Ai Masíhío, Masíh ke phir áne ke is baiáne par dhiyán karo : Apne sir utháo, is liye, ki tumhárá chhutkára nazdík hai. Lúqá. 21 : 28. Jis waqt ham ímán láe, us waqt kī nisbat se, ab hamá-rí naját ziyáda nazdík hai. Rum. 13 : 11. Ab thorí sí muddat hai, ki ánewálá áegá, aur der na karegá. Ībr. 10 : 37. Ek dafa yih áwáz suní gaí, ki use salíb de, salíb de, phir is ke iwaz men yih hamd o taríf suní jáegí, ki Ibn i Dáúd ko hoshanná : mubáarak wuh jo Khudáwand ke nám par átá hai : use ásmán par hoshanná. Fazl aur manáját kī rúh undelí jáegí, aur Dáúd ká gharáná aur Yarúsalam ke báshinde us par jise un-hon ne chhedá hai, nazar karenge, aur apní sakht-dilí, aur beítabá-rí ke liye má-tam karenge. Khudáwand ká jalál Saihún par tulú karegá, aur qaumen us kī roshní men, aur salátín us ke tulú kī tajallí men challenge. Jis tarah pání se samundar bhará húa hai, usí tarah zamín

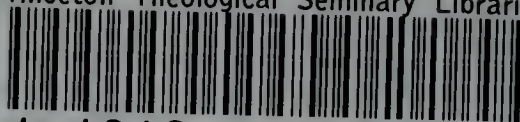
Khudáwand ke irfán se mamúr hogí.—
Yas. 11 : 9.

Pas jab ki ham in chizon kí ráh takte hain, to ham ko pák chalan aur dindári men kaisá banná lázim hai. Cháhiye ki ham Khudáwand Ísá ko apne sámhne sadá rakhen, aur us ke naqsh i qadam

par chalen. Ham misl núron ke dunyá men chamken, aur us waqt i mubáarak ká tasawwar karen, jab ahl i dánish falak kí chamak ke mánind, aur wuh jin kí koshish se bahutere sádiq ho gae, sitáron ke mánind abad-ul-ábád tak chamkenge.—Dán. 12 : 3.

TAMÁM SHUD.

Princeton Theological Seminary Libraries

1 1012 01181 0332

